

Giới thiệu Pháo Hôi Tân Cấp Thư

Thể loại: Xuyên không, hệ thống

Editor: Lý Kiến Nhà

Phong Thất Nguyệt đứng ở cao son cương tay cầm túi thuốc nổ.

Nếu các người muốn những thứ này ta sẽ đại biểu thương để tiêu diệt tất cả các người.

Hãy nhìn ta làm sao đánh bại thánh mẫu Bạch Liên Hoa, chân đạp bắc hải tra nam, khí học lưu manh khí học phách, các hạng võ nghệ toàn không kém!

Xuyên việt các loại thể giới hoàn thành pháo hôi ủy thác nhiệm vụ, Phong Thất Nguyệt ngầm rằng: Đòi người đứng là nhiều lúc đổi thay.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tân Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Thần chọn người

Tỉnh té lên mình vắng vẻ nhất một cái mờ mờ hoàng trên tinh cầu, một cái máy cơ giáp đã bảo hồng lẳng lẳng nằm ở nơi đó. Dưới thân nó là một cái hố to, là mới vừa rơi đi ra ngoài tại thời điểm nổ. Đường dây của nó đều đã lự ra bên ngoài, mà cơ giáp ở ngoài lõi lờ, trái xước đều là lúc chiến đấu lưu lại vết thương, có thể thấy nó đã từng trải qua chiến đấu có bao nhiêu thảm thiết.

Phong Thất Nguyệt muốn từ trong buồng lái bỏ ra ngoài, nhưng mới vừa động một cái, một búng máu liên phun ra ngoài. Nàng cười khổ một cái, xem ra mình bị thương quá nghiêm trọng, huống chi xương cốt cũng đã gãy mấy đoạn, bây giờ cần bản cũng không giống như mình vậy. Nếu như còn có nội công bên trong, có lẽ còn có thể có một đường sinh cơ, đáng tiếc thể thuật nàng đã bị phế hoàn toàn, bây giờ có thể làm chỉ có chờ chết.

Lại một búng máu từ trong miệng phun ra, Phong Thất Nguyệt bắt đầu cảm thấy trước mắt mờ hồ, thân thể phát lạnh, cho dù không bởi vì nội tạng tan vỡ mà mà chết thì mất quá nhiều máu cũng không sống được bao lâu.

Thất Nguyệt trong lòng càng hận, loại này hận ý so với vết thương càng ăn mòn nàng, để cho nàng cắn răng khạc ra máu một chút chảy theo khóe miệng, để cho mặt nàng đã tái nhợt như tuyết lại càng thêm thể thảm.

Nàng không cam lòng, tại sao? Dựa vào cái gì? Nàng trong lòng hỏi, vì vậy hận ý càng lan tràn ra.

Phong Thất Nguyệt sờ đi kều tháng bảy, là bởi vì thời điểm nàng bị nhặt được vừa vặn ở mùa thu, nàng không nhớ trước mình là ai? Tên gì? Có cha mẹ không? Trí nhớ của nàng bắt đầu chính là ở trong viện thu dụng uống một chỉ chất lượng kém dinh dưỡng tề, mùi vị dinh dưỡng tề nhóp nhép, còn mang mùi vị quá hạn, đến bây giờ nàng cũng có thể nhớ lại.

Nàng ở sở thu dụng không mấy ngày, liền đến thời điểm Phong gia tới chọn người, Phong gia Đại tiểu thư cần ảnh vệ, tới nơi này nhìn một chút có hay không có trẻ con thiên phú tốt. Thiên phú Thất Nguyệt coi như thượng đẳng, vì vậy cùng ngày bị mang đi, đưa đến huấn luyện doanh.

Thất Nguyệt không nhớ mình tên gì, người ghi danh cũng lười phiên toái, thấy ngày lịch thượng là mùa thu tháng bảy, ngay tại tên lan thượng điền danh tự này, mà người làm cũng là muốn theo họ của chủ, vì vậy nàng được gọi là Phong Thất Nguyệt.

Trại huấn luyện rất khổ, nàng đều nhất nhất cắn răng nhẫn nhịn xuống, thành tích của nàng rất tốt, tính tình lại cương nghị, năm ấy mười tuổi cùng ba cô gái khác cùng nhau bị đưa đến trước mặt Phong gia Đại tiểu thư Phong Uyển Uyển, thành ảnh vệ của nàng, Thất Nguyệt chưa từng có bỏ đi, cũng chưa từng nghĩ đến tương lai, từ khi vào trại huấn luyện, tương lai những hải từ bọn họ chỉ có thành tâm ra sức.

Phong Thất Nguyệt từ nhỏ đến lớn cũng bởi ở bên người Phong Uyển Uyển, Phong Uyển Uyển là một trong những người thừa kế, cho nên tới nayvô số người ám sát nàng, những tên thích khách này lưu lại vết sẹo ở trên người Phong Thất Nguyệt, mà Phong Thất Nguyệt lấy là mạng bọn họ. Phong Thất Nguyệt cho là mình có thể bảo vệ Phong Uyển Uyển cả đời, có thể nàng không hiểu, cuối cùng người muốn lại chết mình lại là Phong Uyển Uyển.

Phong Thất Nguyệt đến bây giờ cũng không biết, kết quả tại sao? Phong Uyển Uyển phá hư thể thuật của mình, chặt đứt gân chân mình, nếu không phải Phong Uyển Uyển bình thời giữ lại chút lòng, bây giờ nàng đã bị chất thuốc hòa tan.

Nàng cảm giác thân thể nhẹ bẫng, đây là sắp chết phải không? Nhưng là nàng không cam lòng a! Nàng cảm giác có một cỗ ngoại lực dẫn dắt mình linh hồn thoát khỏi.

Tại thời điểm Phong Thất Nguyệt lần nữa tỉnh lại, đã rơi vào một mảng không gian trắng xóa.

"Nơi này là thiên đường sao?" Nàng đảo mắt nhìn khắp nơi, nhỏ giọng lầm bầm nói.

"Xích..." Một tiếng cười khê.

Phong Thất Nguyệt đột nhiên quay đầu, một người đàn ông đứng ở phía sau nàng. Dáng dấp người đàn ông hết sức tuấn mỹ, cho dù là đường thân đứng ở trước mặt nhìn cũng sẽ ám đạm thất sắc, Phong Thất Nguyệt cho tới bây giờ chưa nhìn thấy qua người đẹp mắt như vậy nhưng trực giác nói cho nàng, người này rất nguy hiểm.

"Người là ai?" Phong Thất Nguyệt có chút cảnh giác hỏi.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng chính là ngươi hay vẫn là muốn chỉ như vậy chết?" Người đàn ông nhìn Phong Thất Nguyệt nói.

"Ta... muốn sống." Phong Thất Nguyệt trả lời.

"Ngươi muốn báo thù sao?" Ánh mắt nam nhân hết sức lạnh như băng, không mang theo bất kỳ cảm tình.

"Muốn." Thất Nguyệt nắm thật chặt tay lại, nàng dĩ nhiên muốn, nàng phải đem mình đã bị qua, một chút xú cũng không còn đến bên người Phong Uyển Uyển.

"Đem phần hiệp này ký, ta cho ngươi một cái cơ hội." Nam nhân tay bắn ra, vô căn cứ xuất hiện tờ giấy, hướng Phong Thất Nguyệt bay tới.Thất Nguyệt nhận lấy giấy nhún, lúc này Phong Thất Nguyệt có chút biết người đàn ông này muốn nàng làm cái gì.

Nơi này có rất nhiều không gian song song, bao gồm thể giới Thất Nguyệt đang ở đều là người đàn ông này xây dựng, những không gian này muốn tiếp tục phát triển ra thể giới mới liền cần năng lượng, mà những năng lượng này liền xuất xứ từ linh hồn của một số người dâng ra, cho dù những thể giới này là nam nhân này xây dựng, nhưng hắn cũng không thể cưỡng chế rút ra lấy hồn phách người khác.

Phong Thất Nguyệt muốn làm chính là tiến vào đời người những người này, đạt tới yêu cầu của người ủy thác, để cho người kia cam tâm tình nguyện dâng lên. Làm thủ lao, mỗi lần sau khi hoàn thành sẽ theo như độ khó nhiệm vụ cho ra trị giá kinh nghiệm, những trị giá kinh nghiệm này có thể ở cửa hàng vật phẩm đổi tới vật phẩm mong muốn.

Phong Thất Nguyệt nhìn xuống cửa hàng vật phẩm, mình cần có thuốc trị thương vạn năng cần 200 điểm nhiệm vụ, từ thuốc trị thương vạn năng bên ngoài còn có một chút thiên hình vạn trạng đồ, sách thuốc, công thức nấu ăn, bí tịch võ công, tu tiên công pháp, thậm chí còn có thiên giới tùy thân không gian.

Phong Thất Nguyệt không chút do dự ký hiệp nghị, mặc dù nhiệm vụ không thể hoàn thành linh hồn nàng cũng sẽ bị lấy đi, nhưng nàng cũng không thêm dè ý, chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng tin tưởng mình nhất định có thể, nàng phải còn sống.

Đối với Thất Nguyệt thống khoái, nam nhân cũng rất hài lòng, hắn đi tìm rất nhiều người thực hiện nhiệm vụ, nhưng phần lớn nói nhảm cũng rất nhiều, không phải trả giá chính là khổ sở suốt, phiền không khỏi phiền. Thất Nguyệt không có cùng hắn đòi muốn cái gì, nam nhân ngược lại muốn cho nàng vài chỗ tốt. "Cái này cho ngươi" Tay của nam nhân hướng trên đầu Thất Nguyệt điểm một chút, Thất Nguyệt cảm giác có món đồ tiến vào thân thể, nhưng đảo mắt đã không thấy tăm hơi. "Đây là cái gì?" Thất Nguyệt nghi ngờ hỏi.

"Chính là nếu như thời điểm ngươi có chuyện không muốn làm, liền có thể đem cảm giác tái đi, để cho thân thể bằng bản năng tiếp tục nhiệm vụ nữa." Nam nhân hiếm khi có kiên nhẫn giải thích.

"Chuyện không nguyện ý làm?" Đầu Thất Nguyệt không biết, sừng sốt một chút mới phản ứng được, sau đó mặt hơi có chút đỏ.

Thất Nguyệt còn không có trải qua chuyện đó, nhưng tại thời điểm ở trại huấn luyện, huấn luyện viên đã nói qua cho các nàng, nàng cũng biết một hai. Nhưng dù sao vẫn là thiếu nữ, tiến vào nhiệm vụ sau khó tránh khỏi sẽ có một ít loại chuyện này phát sinh, như vậy sẽ mang đến cho nàng rất nhiều phiền toái.

Phong Thất Nguyệt bây giờ chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ sơ cấp, bởi vì tinh thần lực của nàng không có biện pháp hoàn thành độ khó cao hơn, phải làm từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tân Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bách nhạc môn vũ nữ (1)

“Mẫn Mẫn, người tình lại đi, trước đem thuốc uống rồi ngủ tiếp.” Phong Thất Nguyệt nghe có người nói chuyện, thanh âm êm dịu, còn có chút âm uồn lười mềm mại. Tiếp nằng cảm giác có người đẩy mình, Thất Nguyệt mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy một cô gái uốn tóc quăn, người mặc áo xanh, gương mặt bầu dục đang mặt đầy lo lắng nhìn mình.

“Đầu thật là đau...” Thất Nguyệt mới vừa động một cái, đầu liền một trận đau nhói, không khỏi kêu lên. Ngâm lên một tiếng, cảm giác thật giống như nứt ra vậy.

“Đi nhiên đau rồi! Người thật là không muốn sống nữa, ngày hôm qua lên cơn sốt cũng tới lắm, kết quả mới nhảy một chút đã bất tỉnh, khách sợ hết hồn, giám đốc nói xin lỗi với khách nửa ngày mới đem chuyện này giải quyết xong, ta nhìn người khỏi bệnh rồi hay là đi bồi tội với hân thật tốt, nếu không sau này có người mang giày nhỏ.” Cô gái cẩn thận đem nằng đỡ lên, sau đó dứt thuốc uống tiếp tục nói: “Người ngủ một giấc thật ngon, khỏi bệnh là tốt, bác sĩ nói người chính là quá mệt mỏi, người cũng vậy, buổi tối tới khâu vũ, ban ngày còn phải giúp mẹ người làm việc nhà, đến người máy cũng không chịu nổi a!” Cô gái vừa nói vừa cho Thất Nguyệt đắp kín mền, trong giọng nói đều là ai kỳ bất hạnh, hận kỳ không tranh.

“Ừ” Thất Nguyệt đáp ứng một tiếng, gạt đầu một cái, cô gái dịch chân cho Thất Nguyệt, bụng lỵ nước mờ cửa đi ra ngoài, cẩn thận đem cửa đóng lại.

Thất Nguyệt nằm ở trên giường bắt đầu tiếp thu kịch tình.

Bây giờ là năm 1933 Thượng Hải, chủ nhân của cái thân thể này là một người tên Lý Mẫn Nhi là vũ nữ.

Lý Mẫn Nhi khi còn bé gia cảnh rất tốt, cha ở dương được đi làm, tuy không phải đại phú đại quý, nhưng cũng coi là gia đình bậc trung sung túc hơn người ta. Mẹ là bà chủ gia đình, nằng còn có một cái em trai cùng một em gái nhỏ hơn nằng ba tuổi, là một gia đình rất hạnh phúc. Ai ngờ năm ấy nằng mới sáu tuổi, cha đột nhiên bệnh qua đời, lần này để cho cái gia đình này lâm vào quần bách.

Mẹ Lý Mẫn Nhi vẫn luôn sống trong nhung lụa, nằng cho tới bây giờ không có bị khổ. Lần này nhà không có nguồn kinh tế, Lý mẫn hoảng hồn. Nằng cũng không có suy nghĩ mình làm chút gì nuôi ba đứa bé, mà là đem chú ý đánh tới trên đầu Lý Mẫn Nhi. Lý mẫn khóc cầu Lý Mẫn Nhi không nên đi học, Lý Mẫn Nhi cũng biết tình huống gia đình, chỉ có thể nhận đau đáp ứng. Nằng mặc dù còn tám bé, nhưng học rất giỏi, đặc biệt nơi nằng đi học là giáo hội trường học, tiếng Anh nói rất lưu loát,sau khi nghỉ học tìm một chỗ công việc cũng không khó. Nhưng Lý mẫn lại buộc nằng đi phòng khiêu vũ đi làm, bởi vì những công việc khác trong thời gian ngắn muốn duy trì cuộc sống trước kia tài nghệ cần bản không có thể. Lý Mẫn Nhi rất hiểu thuận, chỉ có thể đáp ứng.

Lý Mẫn Nhi buổi tối khiêu vũ, ban ngày còn phải giúp người mẹ sống trong nhung lụa làm việc nhà, sinh hoạt hết sức khổ cực. Có thể cho dù là như vậy, nằng cũng không có được em trai em gái tôn trọng, đặc biệt là em trai, lại cảm thấy người chỉ nầy là điểm nhơ của hân, cả ngày không phải giễu cợt thì chính là nhục mạ. Mà em gái chính là một đứa nhỏ tổn không nói một ít tiện nghi lời, đem em trai trêu đùa lại là kêu la như sấm.

Vì nuôi nhà, Lý Mẫn Nhi một mực không lập gia đình, cho đến lâu năm thời điểm nhan sắc suy, lại bị người nhà chạy ra, nói Lý Mẫn Nhi là si nhục của gia đình, nếu như giữ nằng lại ở nhà, em trai em gái cũng không tìm được hảo nhân gia kết hôn.

Lý Mẫn Nhi một thân bệnh, bị đuổi ra ngoài sau chi có thể xin cơm, không bao lâu liền bị đói mà chết.

Thất Nguyệt chậm rãi mở mắt, thờ ra một hơi thật dài. Đời nguyên chủ cũng thật bi ai, vì người mà dâng hiến cả đời, cuối cùng lại thật giống như rác rưởi bị bọn họ chề, khó trách hận đến muốn bắt linh hồn làm giao dịch.

Phong Thất Nguyệt gạt gạt thân thể, cảm giác nửa chút lực cũng không có. Cơ thể thân thể này quá yếu ớt, vất vả quá độ để cho cả người căn cơ đều trống.

Ở Bách Nhạc Môn khiêu vũ, một khối đại dương nhảy bảy vũ khúc, có thể một khối đại dương thậm chí không đủ em gái nằng làm bộ quần áo, huống chi còn có một đại thiếu gia em trai cùng người mẹ suốt ngày than mình mạng khổ. Mỗi đêm, Lý Mẫn Nhi chỉ có thể một khúc đều không nhân rồi, cho đến quá nửa đêm mới có thể nghỉ ngơi, có lúc tan việc chân cũng sung.

Cô gái mặt tròn lúc này kêu An Lan Hoa, nằng ngài tên mình thoắt khỉ, tự mình sửa lại cái tên, kêu An Na. Quê quán An Na là nông thôn, cho nên chính nằng muốn nhà ở, nhà không lớn, chỉ có một phòng ngủ cùng một cái phòng khách nhỏ, phòng ngủ giường cận cho một người ở, cả hai ngày nay An Na đều là ở phòng khách hợp lại bằng ghế ngủ.

Thất Nguyệt rất là áy náy, thân thể khỏe một ít nằng nên cùng An Na cáo từ. An Na giữ lại nằng, hay là dưỡng bệnh cho khỏe đi về, nếu không về nhà lại phải cho nhất gia từ kia làm trâu làm ngựa, bệnh lúc nào mới có thể tốt hoàn toàn.

Chi thấy nằng có ý phải đi, An Na cũng không có biện pháp, kén đoán đưa cho Thất Nguyệt mười khối đại dương, Lý Mẫn Nhi trên người phần tiền đều không có, mỗi ngày thu vào cũng nộp lên cho Lý mẫn, mà hàng ngày tan việc tiền xe đều là cùng ngày khiêu vũ hiện kiếm.

“Ta qua mấy ngày còn người.” Phong Thất Nguyệt nắm đại dương nói, An Na cũng không giàu có, nằng mới tháng đều phải cho quê quán tiền, mình căn bản không còn dư mấy cái.

“Còn cái gì còn? Người trong vì lúc nào vượt qua năm đồng tiền? Một mực khuyên người lưu lại nhiều, người một chút cũng không quan tâm, cũng đi nhà động không dấy, lớn tuổi làm thế nào?” An Na vẫn luôn là nhanh nhồm nhanh miệng, trước kia Lý Mẫn Nhi bởi vì nằng luôn nói cái này vẫn cùng nằng có chút ngăn cách, cũng không biết, An Na câu câu đều là vì nằng mà nói.

“Ta biết.” Phong Thất Nguyệt mím môi một cái. Nằng tự nhiên sẽ không còn muốn tin hoàn toàn cái nhất gia từ kia, không chỉ sẽ không nuôi bọn họ nữa, còn muốn cho bọn họ vạn kiếp bất phục.

“Người chính là cái bực bội tính tình, phạm là hoạt bát một chút, bằng bộ dáng của người cũng không đến nỗi đó không đứng lên.” An Na điểm chỉ một cái vào đầu, nhìn Thất Nguyệt vẫn còn là một bộ dáng về lão tu nữ lời đánh bất động, rất là vô lực.

Phong Thất Nguyệt theo như trí nhớ của Lý Mẫn Nhi, ở trong cửa hàng điểm tâm mua hai căn điểm tâm, lại kêu chiếc xe màu vàng, đi về Lý gia.

Lý gia năm xưa là phú hộ, mặc dù đã suy tàn, nhưng căn cơ vẫn còn, nhà Lý gia độc môn độc viện tử hợp viện, khu vực khá tốt còn có vườn rau, hôm nay bán đi nói ít cũng có thể đổi lấy mấy chục ngàn đại dương, có thể Lý mẫn tình nguyện để cho con gái đi bán thân cũng không bỏ được đem nhà đổi tiền. Phong Thất Nguyệt trong lòng cười nhạt, trên mặt không khỏi giễu cợt, đẩy cửa vào.

“Người còn biết trở lại a? Mấy ngày nay chết ở đâu rồi, người không biết người nhà vẫn chờ người cầm tiền trở lại mua gạo sao?” Lý mẫn nghe được thanh âm viện môn mở, từ trong nhà đi ra, thấy là con gái lớn lập tức nổi giận.

Ta một tuần lễ ít nhất cho người ba mươi khối, người lại không có tiền mua gạo?” Vốn là muốn trước không cùng nằng mâu thuẫn, chỉ thấy đến đáng về Lý mẫn lông mày dựng ngược, Phong Thất Nguyệt liền gần không có chỗ phát tiết. Con gái hai ngày không tung tích, nằng thấy đầu tiên nhìn hỏi chính là tiền. Lý mẫn đầu tiên sưng sốt một chút, nữ như này của nằng từ nhỏ đến lớn đều không cùng mình mạnh miệng qua. Lý Mẫn Nhi học là giáo hội trường học, bình thời tính cách hết sức nhu thuận, nếu không Lý mẫn cũng không dám như vậy đối với nằng.

“Ta đây không phải lo lắng người sao! Hơn nữa em trai người phải đóng học phí, Dược Nhi còn phải làm đồng phục học sinh, bạn học của hân tổ chức sinh nhật, không thể để cho hân mặc quần áo cũ đi a! Ta liền lại thuận tiện cho hân làm hai bộ quần áo, nhà toàn tiền một chút đều dùng hết. Người đùa nhỏ này, mấy ngày nay lại mặt dạn, không trở lại nữa cả nhà cũng không có gì ăn. Người ở trên người có còn tiền hay không? Ta đi mua một ít thịt, ta nhìn em trai người hai ngày nay lại gầy đi, cho hân bồi bổ.” Lý mẫn giọng nhu hòa một ít, nhưng vẫn là thái độ oán trách.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bách nhạc môn vũ nữ (2)

“Thật? Để cho hân găm chân đi! Tiền một phần cũng không có!” Phong Thất Nguyệt cười lạnh một tiếng, cảm giác một trận tức giận trong lồng ngực, đây là ưu tư của chính nguyên chủ, loại tâm tình này thế nhưng ta hữu nằng. Nằng xoay người trở về phòng của mình, một cái đem cửa đóng cái rầm.

“Người đùa nhỏ này nói thế nào chứ? Làm sao càng lớn tính khí càng cổ quái?” Lý mẫn cho tới bây giờ chưa thấy qua Lý Mẫn Nhi như vậy, có chút không biết làm sao. Nhưng lại không dám đắc tội nằng hoàn toàn, vạn nhất Lý Mẫn Nhi không nuôi ba người bọn họ, vậy thì bọn họ thật sự phải nhận đói.

Lý mẫn hận đến trợn mắt nhìn trần nhà một cái, từ trong túi móc ra một cái khăn tay, bên trong còn có chín khối đại dương. Đây của hướng phương hướng của hàng thịt mà đi.

Thất Nguyệt bình phục một chút lửa giận trong ngực, để cho mình tỉnh táo lại. Nằng lật cái rượu trong phòng một chút, bên trong trừ quần áo đồ trang điểm mặc vào thời điểm phải đi làm bên ngoài, cái gì đáng tiền cũng không có, chính là những thứ này là bởi vì công việc của nguyên chủ cần mới chịu mua cho nằng. Xem ra chỉ có thể tiếp tục đi đến Bách Nhạc Môn khiêu vũ kiếm tiền.

“Lý Mẫn Nhi, người tiện nhân này, lại dám mắng mẹ ta.”

Đến thời điểm chàng vạng tối, cửa phòng Thất Nguyệt bị một cước đá văng, một đứa bé trai mười hai mười ba tuổi bên mắng bên xông vào. Nhìn thấy Thất Nguyệt đang ăn điểm tâm, lại là giận không kiềm được, phải đi lên túm tóc Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nơi nào sợ hân, nằng trước kia là ân vệ, từ lúc nhỏ nằng liền học đánh người như thế nào, mặc dù bây giờ võ lực hoàn toàn không có, mà cơ thể này còn rất yếu ớt, nhưng đánh một cái hải tử mới lớn vẫn là có thừa.

Thất Nguyệt đem điểm tâm trong tay trực tiếp hướng đứa bé trai ném đi, độ chính xác rất tốt, một chút liền đập vào trong mắt, hân ai u một tiếng, tay liền bùng kín mặt. Thất Nguyệt cảm lên cái chổi bên cạnh, đồ ập xuống liền hướng trên người hân mà đánh.

“Lý Mẫn Nhi, người lại dám đánh ta, nhìn ta thế nào giết người.” Đứa bé trai bị đánh phải ôm đầu trốn chui như chuột, nhưng trong miệng vẫn còn buông xuống lời độc ác.

Thất Nguyệt biết nam hài này là ai, hân chính là em trai của Lý Mẫn Nhi, Lý Ngọc Phong. Lý Mẫn Nhi sau đó bị đuổi ra khỏi nhà là do người này đầu tưu.

“Chỉ, chỉ, người yên tĩnh một chút, Tiểu Phong hân còn nhỏ, không hiểu chuyện, người đem hân đánh hư thì làm thế nào.” Cả người Lý Dược Nhi đang một mực ở bên ngoài nhìn trộm, thấy Lý Ngọc Phong thua thiệt, liền chạy vào muốn ôm Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt cười nhạt, nâng đánh chú ý đến thật tốt, muốn ôm mình, để cho Lý Ngọc Phong trả đũa. Phong Thất Nguyệt cũng không khách khí, một cước liền hướng bụng của Lý Dược Nhi đang chạy tới đá tới, một cước này không có lực đạo gì, nhưng hết sức có kỷ xảo, đem Lý Dược Nhi đập đến trực tiếp ngổ dưới đất, nửa ngày đều đau không đứng nổi.

Lý Ngọc Phong thấy Nhị tỷ Lý Dược Nhi thua thiệt, cũng không để ý bị đánh, này sinh ác độc liền sẽ chạy tới bắt Thất Nguyệt, bị Thất Nguyệt cầm cái cán chổi trực tiếp đánh vào gáy Lý Ngọc Phong. Lý Ngọc Phong liền mềm nhũn mà ngã xuống.

"Giết người rồi! Cứu mạng a!" Lý mẫu thấy con trai con gái thua thiệt, liền hét cao giọng hô. Sau đó nhào tới trên người Lý Ngọc Phong bắt đầu khóc lớn.

"Còn chưa có chết đây! Bất quá các người nếu lại ở phòng của ta đang, ta lại không thể bảo đảm có thể hay không đánh chết hẳn." Phong Thất Nguyệt đem chổi trong tay ném một cái, phải tay khinh thường nói.

"Hắn là em trai ruột người, người làm sao lại độc ác như vậy?" Lý mẫu cảm tức nhìn Thất Nguyệt, trong mắt đều là sầu đậm oán hận.

"Em trai? Ta nghe hẳn gọi là tiện nhân a! Hẳn ăn của ta, uống của ta, lại còn mắng ta, nào có chuyện dễ dàng như vậy? Nếu hẳn có cốt khí, vậy thì tự nuôi mình đem! Ta nói cho người, người tốt nhất để cho hẳn thành thật một chút, nếu không hẳn chỉ cần chọc ta sinh khí, ta liền đánh hẳn một lúc, hẳn nếu lại nếu kêu lên ta tiện nhân, ta liền chặt tay hẳn, nếu không tin người liền thử một chút." Thất Nguyệt nhưng là đã từng giết người, thu thập mấy người như vậy thật đơn giản. Nếu không phải người ủy thác yêu cầu muốn mấy người này hồi hận, để cho bọn họ bị hành hạ, Thất Nguyệt liền một đao chặt hết chuyện.

Lý mẫu sợ run run một cái, không biết tại sao, nâng cảm thấy hôm nay con gái lớn thật giống như biến thành người khác vậy, nâng nói ra liền có thể làm đến.

Nàng cũng không dám nhiều lời nữa, cùng Lý Dược Nhi đỡ Lý Ngọc Phong, đem hẳn mang đi ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Phong Thất Nguyệt liền khuy xuống, thân thể này quá kém, chỉ động mấy cái như vậy liền không chịu nổi, nâng mới vừa bị mất sức một tay run, nếu không phải cố gắng chống, đã sớm để cho người khác nhìn ra nàng thật sự không mạnh như bên ngoài.

Nàng có chút cật lực làm mấy cái phương pháp kiện thân khi còn nhỏ học được, nhưng quả thực quá yếu ớt, thậm chí ngay cả thể chất thân thể nàng vốn là lúc năm sáu tuổi cũng không đuổi kịp, không mấy phút cũng đã đổ mồ hôi đầm đìa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thất Nguyệt mới rửa mặt, Lý mẫu liền mặt dày nụ cười tiến vào, thật giống như chuyện tối ngày hôm qua chưa có phát sinh qua vậy.

"Mần nhi a! Người cũng đứng cùng em trai người sinh khí, hẳn tuổi còn nhỏ, người là chị, nhường cho hẳn một chút." Lý mẫu trong tay bưng cháo, thậm chí còn có hai quả trứng gà,nếu là trước kia thì chỉ có Lý Ngọc Phong mới có đãi ngộ như vậy.

Thất Nguyệt nhìn nâng một cái. Con cú mèo vào nhà ở, vô sự không đến! Nàng không có khách khí, đập một quả trứng gà, cũng không để ý Lý mẫu, tự mình ăn, chờ nâng nói đến ý chính.

"Mần nhi a! Người nhìn, chúng ta liền em trai người già một người đàn ông đình, sau này đều phải trông cậy vào hẳn đâu! Hẳn bây giờ nhỏ, không hiểu chuyện, chờ sau này hiểu chuyện, cũng biết người làm việc không dễ dàng, đến lúc đó tuổi tác người cũng lớn, không phải còn phải ý dựa vào hẳn sao!" Lý mẫu thận trọng nhìn mặt sắc Lý Mần Nhi, dụ dăng nói.

Nàng ngày hôm qua suy nghĩ một đêm, có thể là Lý Mần Nhi ở bên ngoài gặp chuyện gì, trở lại khi không thuận. Ở phòng khiếu vũ gặp chuyện không thuận còn có thể có cái gì, huống chi hai ngày không trở lại, còn không biết bị người làm thể nào đâu!

Lý mẫu cảm thấy, không thể để cho Lý Mần Nhi bây giờ mặc kệ bọn họ, ở nàng nhìn lại, chỉ phải thật tốt lung lạc một chút, vẫn có thể vẫn hồi lòng Lý Mần Nhi.

Thấy Thất Nguyệt vẫn không để ý tới nàng, chỉ có thể lại tiếp tục nói "Em trai người mau học xong trung học, ta muốn cho hẳn chọn một người Tây phương mở trường học cho muốn giỏi trong, sau này cùng cha người vậy đến dương được công việc, người Từ đi có thể bây đến người làm, chính là học phí có chút đắt, người xem có thể hay không nghĩ một chút biện pháp!"

"Bao nhiêu tiền?" Thất Nguyệt rũ ánh mắt bóc trứng gà, thần nhiên nói.

Lý mẫu có vẻ vui mừng trong mắt, quả nhiên Mần nhi chính là miệng dao lòng đầu hủ, chỉ cần nói một chút đến tiền đồ em trai không phải cũng động tâm hay sao. Nàng làm việc được, cũng gà không được háo nhân gia, sau này không trông cậy vào em trai nàng còn có thể trông cậy vào ai?

"Không nhiều, liền một trăm khối đại dương." Lý mẫu vội vàng nói.

"Một trăm? Bán ta cũng bán không được cái giá này đi." Phong Thất Nguyệt gặn dừ ngược lại cười nói.

"Người suy nghĩ một ít biện pháp, nếu không thì đi mượn một chút!" Lý mẫu rất sợ Thất Nguyệt không đáp ứng, vội vàng lại nói.

"Một trăm khối, đi mượn ai? Ta cũng không cùng người nợ có duyên, đưa tay một chút thì có người đưa tiền."

"Nếu không,.... Nếu không người học Kiều Kiều trên đường phố một ít, ngày hôm qua ta nhìn thấy mẹ nàng, nói nàng một ngày có thể cảm về hơn mấy chục đâu!" Lý mẫu rất cuộc nói ra mục đích hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tàn Cáp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bách nhạc môn vũ nữ (3)

Bách Nhạc Môn quân rất nghiêm, muốn làm vũ nữ là phải có chứng chỉ khiếu vũ, ở phòng khiếu vũ mặc dù nói là không cho phép vũ nữ bồi khách nhân ngủ, nhưng lúc không có vũ nữ nào tiếp khách, phòng khiếu vũ liền mặc kệ. Lý Mần Nhi ở Bách Nhạc Môn không sai biệt lắm được một năm, nhưng vẫn là thủ trữ sau cùng để hạn. Nhưng kiếp trước chính là vào thời điểm này, Lý mẫu buộc Lý Mần Nhi lấy tiền cho em trai đi học, Lý Mần Nhi cuối cùng không biết làm sao, chỉ có thể bồi khách nhân ngủ. Mà chuyện này cũng là lý do Lý Ngọc Phong chê nàng, nói nàng môn phong tối tệ, nhưng không nghĩ qua tỷ hẳn làm vậy là vì ai.

"Nga, người trước hết để cho Từ đi bây đến đi!" Phong Thất Nguyệt ngẩng đầu nhìn một cái Lý mẫu, khỏe miệng hiện lên cười nói.

"Nhưng là, người kia có còn tiền hay không? Người nhờ Từ đi làm việc cũng phải cần tiêu phí một chút." Lý mẫu khỏe mắt tề tề hà bao lộ ra ngoài một nửa của Thất Nguyệt, thấy thật giống như có điểm cổ, biết nàng còn có một chút tiền, muốn khu đi ra.

"Nếu người ngay cả làm việc tiền cũng không lấy ra được, ta nhìn cũng được đi, dù sao hẳn có học hay không học cùng ta cũng không quan hệ, sớm một chút đi ra làm việc, ta nuôi gia đình cũng chẳng phải có hết sức." Thất Nguyệt giọng nhân nhật, hơn nữa mang mơ hồ không kiên nhẫn.

"A a, ta đây còn có chút tồn, hẳn đủ, người chỉ cần kiểm tiền liền tốt. Người trẻ tuổi, nếu phải kiểm liên kiểm nhiều một chút, ta cho người tồn, sau này cho người làm đồ cưới." Lý mẫu thấy Thất Nguyệt như vậy, vội vàng trấn an nói.

"Người đi ra ngoài đi, ta muốn ngủ hồi nữa." Thất Nguyệt không kiên nhẫn đuổi người.

Lý mẫu đạt thành mục đích, cũng không muốn lưu, thu thập chén đĩa thì phải đứng dậy rồi đi.

"Chờ một chút." Thất Nguyệt bỗng nhiên gọi lại Lý mẫu.

Lý mẫu vội vàng đứng lại, mừng thầm trong lòng, quả nhiên Mần nhi hay mềm lòng, định đem đại dương cũng cho mình? Nếu không sao lại kêu mình quay lại?

"Người đem hai bộ quần áo Lý Dược Nhi mới làm lấy tới cho ta, ta phải mặc." Phong Thất Nguyệt nửa điểm không khách khí nói.

Lý mẫu một hơi không lên tới, gặn mặt đồ bùng "Người làm sao có thể cướp quần áo của em gái, còn có chút đáng về làm chị sao? Quần áo người nhiều như vậy, Dược Nhi mới làm quần áo còn chưa mặc lên người đâu, người đoạt rằng, nâng nhiều khó khăn qua."

"Ta bất kể rằng khổ sở không khó qua, nâng mặc mỗi một bộ quần áo đều là ta kiếm, tiền quần áo cũng là ta làm ra, làm sao có thể coi là cướp của nàng? Người nhìn mà làm đi! Quần áo nếu là không lo cảm tới cho ta, ta sẽ để cho Lý Ngọc Phong lui học đi bán báo đi." Nguyên chủ chính là đối với những người này quá khách khí, tính toán tiền của nàng còn dám khiển cho tính tình, chính là thiếu thu thập.

"Háo háo háo, người giỏi, ngay cả mẹ ruột mình cũng không coi vào đâu." Lý mẫu tức giận khóc lên, cầm khăn tay bắt đầu lau nước mắt.

Nếu là nguyên chủ thì đã sớm tự trách nhượng bộ, nhưng bây giờ người là Thất Nguyệt, Lý mẫu chính là chết ở trước mắt nàng, nâng cũng có thể từ phía trên đâm lên, huống chi chẳng qua chi là khóc một chút.

Thấy Thất Nguyệt can bản mặc kệ nàng làm bộ đáng này, Lý mẫu chỉ có thể ngượng ngừng nghiêng đầu đi ra ngoài.

Không lâu lắm, trong sân truyền tới tiếng khóc của Lý Dược Nhi, còn có thanh âm Lý Ngọc Phong mắng to. Lý Ngọc Phong muốn tìm Thất Nguyệt tính sổ, nhưng Lý mẫu nghĩ đến ngày hôm qua Lý Ngọc Phong ăn thua thiệt, sống chết đem hẳn kéo lại.

Lại một lát sau, trong sân an tĩnh, cửa phòng Thất Nguyệt bị gõ lên, đi vào là Lý Dược Nhi đang ôm quần áo.

Dáng dấp Lý Dược Nhi không có đẹp giống như Lý Mẫn Nhi, nhưng dáng dấp nàng hết sức thanh thuần, da cũng tốt, không giống nguyên chủ mỗi ngày thức đêm vất vả, không được phần thời điểm sắc mặt âm đạm vàng khè. Nàng long lanh mắt to nhìn Thất Nguyệt, trong mắt đều là úy khuất, thật giống như một con thỏ trắng nhỏ.

"Chị, người không nên chọc mẹ tức giận! Mẹ khóc có thể thương tâm! Ta cũng không biết người gặp phải chuyện gì, trở lại cùng người nhà trú giận, có chuyện gì thật ra thì người có thể nói cho mọi người, mọi người sẽ giúp người!" Lý Dược Nhi đem quần áo đặt lên giường, thật trọng nói, khóc mắt còn hết sức không bỏ được mà nhìn quần áo.

"Ô? Người có thể giúp ta?" Thất Nguyệt nhìn Lý Dược Nhi mặt đầy giễu cợt cười.

"Đừng vậy, người nói ra, ta giúp người." Lý Dược Nhi vội vàng nói.

"Đám kia đi đi phòng khiêu vũ người đi theo có được hay không? Hai người kiếm tiền còn nhiều hơn, cũng không cần ta ra đài bởi những khách nhân kia ngủ kiếm tiền học phí cho Lý Ngọc Phong."

"Chị, người tại sao nói như thế? Người làm sao có thể... Làm sao có thể để cho ta làm cái loại chuyện không biết xấu hổ đó?" Lý Dược Nhi sau khi nghe xong mặt đỏ bừng cả giận nói, nước mắt chảy ra, chảy qua gò má trắng nõn như ngọc của nàng, thật là đáng thương.

"Nói một chút cũng không được? Người có biết, người tốn mỗi một phần tiền đều là chị người không biết xấu hổ kiếm được. Người mặc mỗi món quần áo, đều là chị người bởi người khiêu vũ đổi lấy! Không biết xấu hổ, người đem quần áo cũng coi hết ra cho ta." Thất Nguyệt nghiêm nghị quát lên. Nàng là thay nguyên chủ nói, nàng ngược lại là phải hỏi tiểu Bạch hoa này cho rõ, nếu không có chị nàng không biết xấu hổ, nàng làm sao được sống một cuộc sống thư thái như vậy?

"Người... Người... Người quả nhiên cùng Tiểu Phong nói vậy, chính là một... Chính là một..." Lý Dược Nhi mặt đỏ bừng không nói được.

"Là một tiện nhân đúng không!" Thất Nguyệt ôm bà vai nhìn nàng cười nói.

"Người thật là không biết xấu hổ!" Lý Dược Nhi tức giận xoay người khóc chạy ra ngoài, không lâu lắm, bên ngoài liền truyền tới thanh âm gầm thét của Lý Ngọc Phong.

Phong Thất Nguyệt căn bản không để ý bên ngoài ồn ào, hừ nhẹ cảm lên quần áo Lý Dược Nhi lấy tới nhìn chung quanh.

Lý mẫu cho Lý Dược Nhi chọn nguyên liệu vải làm quần áo rất tốt, làm cũng tinh xảo. Nga hoàng sắc áo, tương trừ bây giờ đang lưu hành màu trắng hoa biên, vạt áo thượng tế tế thêu bay tán loạn con bướm, nhìn xa giống như đang sống vậy. Phía dưới váy là màu xanh đen, nhỏ nhỏ nếp nhăn, để cho thu hông càng lộ ra nhỏ hết sức.

Lý Dược Nhi chỉ nhỏ hơn so với Lý Mẫn Nhi gần hai tuổi, vóc người mặc dù gầy nhỏ một chút, nhưng Lý mẫu sợ nàng thân thể cao lớn, không bao lâu liền không thể mặc, vì vậy quần áo làm lớn một ít, bây giờ Phong Thất Nguyệt mặc vào vừa vặn thích hợp.

Phong Thất Nguyệt nhìn mình trong gương, từ đi làm vũ nữ, quần áo học sinh như vậy Lý Mẫn Nhi sau liền nữa cũng vô ích mặc qua. Quần áo màu sắc mềm mại đem nàng vốn là mặt tái nhợt tỏ ra hết sức diễm đạm đáng yêu.

Phong Thất Nguyệt lại đem nóng qua tóc kéo trực, ghim hai cái thà lông đuôi sam, đây là bây giờ nữ sinh lưu hành nhất.

Rửa bỏ lớp trang điểm đi, tục khí trên người nguyên chủ tất cả cũng không có, ngược lại thay đổi đẹp làm người hải lòng đứng lên.

Giờ làm việc đến, Thất Nguyệt mở cửa đi ra ngoài, không nghĩ tới lại thấy Lý Ngọc Phong đứng ở sân, ánh mắt đỏ bừng nhìn cửa phòng mình. Thấy Phong Thất Nguyệt, trên mặt Lý Ngọc Phong lộ ra biểu tình dữ tợn, quả đấm nắm thật chặt, âm trầm nhìn Thất Nguyệt.

"Lý Mẫn Nhi, người không nên quá đắc ý,những thứ tiền bản kia của người ta sau này sẽ kiếm tiền trả lại cho người!" Phong Thất Nguyệt đi tới cửa, Lý Ngọc Phong bỗng nhiên ở phía sau hô.

"Vậy ta cũng muốn xem người có thể kiếm được đến chừng nào." Bước chân Phong Thất Nguyệt không hề dừng, chẳng qua là khinh thường nói.

Chỗ ở của nàng cách Bách Nhạc Môn không xa, hơn nửa thời gian nắng đi ra ngoài còn sớm, cũng không nóng nãy, vì vậy liền ở trên đường từ từ đi.

Đang đi bỗng nhiên trước mặt truyền tới thanh âm huyền ảo, một đám người vây chung chỗ xem nào nhiệt. Phong Thất Nguyệt chen vào, thấy một người ngoại quốc kéo một người phụ xe vàng bao xe không buông tay, kỳ lý oa lạ vừa nói, nhưng phụ xe vàng bao xe nghe không hiểu, chỉ cúi người. Người vây xem bên cạnh ồn ào lên ồn ào lên, xem nào nhiệt, người đàn ông ngoại quốc đó hết sức quần bách, nhưng cũng không biết nên làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Bách nhạc môn vũ nữ (4)

Phong Thất Nguyệt nghe đàn ông kia nói đúng tiếng Pháp. Lúc này tiếng Pháp tuy có người biết, nhưng sẽ không nhiều. Thất Nguyệt sờ đi biết tiếng Pháp là bởi vì người trước kia nàng bảo vệ là Phong Uyển Uyển Phong gia người thừa kế, nhất định phải học tập ngôn ngữ có đại, đây là loại này truyền thừa của đại thế gia, tiếng Pháp chính là một cái trong số đó, Phong Thất Nguyệt ngày ngày đi theo nghe, cũng sẽ biết.

"Người khỏe, tiên sinh, có cần trợ giúp gì không?" Thất Nguyệt dùng tiếng Pháp tiến lên hỏi.

"Ồ, ta thượng đế, rất cuộc có thể cuộc có thể cùng ta trao đổi." Người đàn ông hết sức kinh ngạc vui mừng nhìn Thất Nguyệt, liền muốn tiến lên ôm Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt né người lánh qua, ở trên đường chính cùng người ngoại quốc ôm chung một chỗ, danh tiếng cũng không tốt.

"Tiên sinh, người gặp phải phiền toái sao?" Thất Nguyệt tránh thoát cái ôm của đối phương rồi hỏi tiếp.

Tay người đàn ông rơi vào khoảng không, ngay sau đó nghĩ đến nghe nói nữ nhân Trung quốc đều rất xấu hổ, vì vậy áy náy cười một tiếng sau bắt đầu đi nói "Ta xuống thuyền sau không đợi được người tới đón ta, vì vậy ngồi lên xe của người này, để cho hắn mang ta đi ngân hàng Pháp, ai ngờ hắn đem ta mang đến nơi này. Ta cũng hắn nói thể nạo hắn cũng nghe không hiểu. Thượng đế a! Nếu như không phải là gặp phải tiểu thư xinh đẹp, ta có thể liền phải đầu đường xó chợ." Người đàn ông có chút bưng bình nhún vai.

Thất Nguyệt đem địa phương hắn muốn đi nói cho tài xế, tài xế bưng tỉnh hiểu ra. Bởi vì người ngoại quốc xuất thủ hào phóng, cho nên hắn học một chút tiếng Anh, đặc biệt ở bến tàu chờ, ai biết hôm nay lời nói của người ngoại quốc hắn một câu cũng nghe không hiểu, nhưng lại thấy người đàn ông mặc sang trọng, không nghĩ mất đi cơ hội này, liền cứng rắn làm bộ như hiểu đem hắn kéo đến đây.

"Người ngồi lên xe của hắn, hắn sẽ đem người đưa đến ngân hàng Pháp." Thất Nguyệt đối với nam tử nói.

"Tiểu thư xinh đẹp, ta tên gọi Chiêm Mỗ Tư, có thể cùng ngài nhận thức một chút sao? Ta nhất định phải để cho bạn ta ở nước Pháp gặp người một lần, để cho bọn họ tin tưởng, trên cái thế giới này thật sự có thiên sứ tồn tại." Chiêm Mỗ Tư ngân trở Thất Nguyệt rồi đi, sau đó mặt đầy thâm tình nhìn Thất Nguyệt nói.

Thất Nguyệt quần bách, nàng quả thật đã nghe nói qua người Pháp thích lãng mạn, nhưng đây cũng quá lãng mạn rồi, chỉ đường liền trở thành thiên sứ.

"Xin lỗi tiên sinh, ta còn có việc gấp, đây chỉ là một chút ít chuyện, cũng không có gì đáng lo." Thất Nguyệt vẫy tay cự tuyệt yêu cầu của Chiêm Mỗ Tư, sau đó muốn vòng qua Chiêm Mỗ Tư rồi đi.

"Tiểu thư, kia nói cho ta một chút tên của người được không?" Chiêm Mỗ Tư vẫn như cũ không thôi kêu Thất Nguyệt.

"Ta kêu Khải Lạc." Thất Nguyệt tùy ý cho mình lấy một ngoại quốc tên, sau đó cùng Chiêm Mỗ Tư nói lời từ biệt.

"Nàng thật rất đẹp đúng không? Ta tới Trung quốc là đúng, không nghĩ tới sẽ gặp được thiên sứ của đời mình." Chiêm Mỗ Tư nhìn bóng lưng Thất Nguyệt rồi đi đối với tài xế một mực chờ hắn bên cạnh che ngực nói.

Tài xế liếc mắt, nghe không hiểu.

Bách Nhạc Môn là một trong các phòng khiêu vũ lớn nhất, hơn nữa còn là mới mở, bắt kẻ là sửa sang hay là ban nhạc hoặc là số lượng vũ nữ ở tại Thượng Hải đều là số một. Nhưng cái này giống vậy cũng có ý nghĩa cạnh tranh rất kịch liệt.

Thất Nguyệt xa xa liền nghe được thanh âm ban nhạc nhạc jazz ở bên ngoài diễn tấu, bình thường phòng khiêu vũ có một cái ban nhạc liền có thể chống đỡ sân khấu, nhưng là Bách Nhạc Môn mời hết mấy ban nhạc lớn, thậm chí có một đội đặc biệt ở chặng vạng tới thời điểm trình diễn trước cửa.

Thất Nguyệt từ cửa sau vào phòng nghỉ ngơi, bây giờ còn chưa đến giờ làm việc, rất nhiều vũ nữ đang nghỉ ngơi ở phòng hóa trang trang điểm bổ xung. Ngoài ra một ít cô gái biểu diễn ca múa đang thay quần áo.

"Mẫn nhi, thân thể khá hơn chút nào không?" Thấy Phong Thất Nguyệt, An Na chen tới.

"Nghỉ ngơi hai ngày, đã tốt lắm!" Thất Nguyệt hướng An Na gật đầu một cái.

"Người làm sao ca người mặc như vậy rồi? Bất quá còn thật đẹp lắm!" An Na lúc này mới nhìn thấy lối ăn mặc của Thất Nguyệt, cảm thấy tươi sáng, nàng chưa từng đi học, nên chưa được nhìn qua nữ sinh mặc như vậy, vì vậy kéo Thất Nguyệt đứng ngắm sức quan sát.

"Nga, đứng rồi, người nếu đã tới thì phải đi theo giám đốc nói một tiếng, ngày hôm qua hẳn còn hỏi tới người đâu!" An Na bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này, sau đó kéo Thất Nguyệt liền hướng ra ngoài chạy đi.

Giám đốc Bách Nhạc Môn họ Trịnh, khách cũng gọi hẳn A Trịnh, là người đàn ông có vóc dáng nhỏ chững ba mươi, là nổi danh nói chuyện khéo léo, đáng đáp mặt đầy đáng về khôn khéo. Giám đốc phòng khiếu vũ tương tự với người mời giới của vũ nữ, giới thiệu khách cái gì tất cả thuộc về giám đốc quản. A Trịnh là do ông chủ Bách Nhạc Môn bỏ ra số tiền lớn đào tới, hẳn đối với đủ hạng người rất quen thuộc, tùy tiện nói người hẳn cũng có thể nhớ báng số xe, sở thích của mỗi người khách hẳn cũng nhớ đặc biệt rõ ràng.

Thấy An Na kéo Thất Nguyệt nói xin lỗi, Trịnh Đại Ban cũng không thêm để ý phát tay một cái, Trịnh Đại Ban làm người quy tắc điều thứ nhất thì là không thể vào đi chết đặc tội với người, ở Thượng Hải người không thể nói ai có thể phát đạt, có thể mấy ngày trước còn là một gánh tuối, qua mấy ngày là được lão đại.

"Được rồi được rồi, lần sau chú ý là được, ta không phải nói người, khách tới đây xem khiếu vũ bởi vì chính là tìm thú vui, người nếu là tổng như vậy, ta ngay cả có ba đầu sáu tay cũng không giúp được người." Trịnh Đại Ban mới vừa nói xong, một người liền chạy tới tìm hắn.

"Được rồi hai người trở về đi thôi!" Hắn còn có việc, vì vậy liền đem An Na cùng Thất Nguyệt đuổi.

"Chuyện gì?" Hắn hỏi người tới.

"Giám đốc nói dân đương cầm hôm nay tới không được, để cho người tìm người gánh vác." Người tới chạy thở hồng hộc, bây giờ lập tức thì phải mở cửa, nhưng đuổi kịp như vậy chuyện này.

"Giờ ta đi đâu tìm? Bây giờ những thứ kia đương trường học cũng tan học rồi! Ta cũng không thể đến phòng khiếu vũ khác mượn đi! Cái điểm này mọi người đều dùng đâu!" Trịnh Đại Ban thiếu chút nữa một hơi không lên tới, đây không phải là làm khó người sao?

"Trịnh Đại Ban, ta có thể thử một chút." Thất Nguyệt không đi xa, vì vậy liền nghe được, trong lòng động một cái, liền tiến lên tự đề cử mình.

Nàng mặc dù không biết đương cầm, nhưng nguyên chủ Lý Mẫn Nhi biết đàn! Lý Mẫn nhi khi còn bé ga cảnh tốt, cha đối với nàng lại rất thương, cho nên đi giáo hội trường học hết sức tốt, nàng không chỉ biết tiếng Anh, hơn nữa còn biết đàn dương cầm. Sau đó cha qua đời sau, Lý mẫn là một người sẽ không sống qua ngày, tiền nhà gửi ngân hàng lại bị cậu Lý Mẫn Nhi lừa gạt, cuối cùng chỉ có thể để cho nàng làm vũ nữ nuôi gia đình. Nàng mặc dù biết ngoại ngữ cũng đương cầm, nhưng cho tới bây giờ chưa nói qua, sợ làm cho trường học của mình bị bôi đen, Thất Nguyệt không muốn lãng phí điều kiện tốt như vậy đi khiếu vũ kiếm tiền.

"Người biết?" Trịnh Đại Ban mắt đầy hoài nghi nhìn về phía Thất Nguyệt, lúc này thay mặt cho dù là người biết đàn dương cầm ở Thượng Hải cũng không nhiều, Lý Mẫn Nhi một mực ở vũ nữ trung liền không nóng không lạnh, bạch đại gương mặt đẹp, tính tình nhưng là tám cây gậy đánh không ra một cái rầm, người nhìn nàng đều肃 hết.

"Ừ, ta trước kia là học sinh trường học Thánh Mã Lê, một mực học đến cao trung." Thất Nguyệt cố ý cúi đầu xuống, một bộ dáng vẻ khổ sở.

Trịnh đại ban trong lòng đáng thương, mấy cái đó thượng đẳng trường học đều không có người nghèo, xem ra là nhà gặp rủi ro, vì vậy lại hỏi "Vậy người nhất định biết ngoại ngữ?"

"Ừ, tiếng Anh, tiếng Pháp, ta cũng biết." Thật ra thì Thất Nguyệt không chỉ sẽ biết có hai loại, nhưng biết quá nhiều ngược lại thật là làm cho người ta hoài nghi, bây giờ có thể biết hai môn ngoại ngữ đều rất ít.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tấn Cấp Thử* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 6: Bách nhạc môn vũ nữ (5)

"Ai! U Ta nhưng là có mắt không biết kim trong ngọc, hắc hắc hắc, người trước cùng ta đi đàn dương cầm thử một chút, nếu là ban nhạc cảm thấy được, người trước hết đàn dương cầm, khẳng định so với người khiếu vũ kiếm nhiều tiền hơn. Sau này nếu là có khách ngoại quốc, ta tìm người, những thứ kia đương lòng từ nói kỹ lý oa lap, gặp người không mang theo người phiên dịch, ta cũng có thể buồn chết." Thượng Hải người Tây phương nhiều nhất, Trịnh Đại Ban mặc dù biết một ít ngoại ngữ, nhưng đầu sao không tinh thông, chỉ biết một chút lời khách khí đơn giản, lại không đủ tư cách làm người thông dịch, có lúc gặp người ngoại quốc không nói tiếng Anh hẳn cũng chỉ có thể khoa tay múa chân.

Thất Nguyệt thử hai bài hát, dân tục không phải đặc biệt tốt, nhưng là cũng không tệ, dù sao những bài nàng đàn đều là bài hát đơn giản lưu hành, cũng không phải biết đàn dương cầm phức tạp đề trình diễn. Nhưng loại này tài nghệ của nàng đã vượt qua dự liệu của Trịnh Đại Ban, hẳn vốn là cho là có thể sẽ đàn cũng không tệ, hẳn nghe thấy Thất Nguyệt đàn thì cảm thấy đã hết sức tốt lắm.

Thất Nguyệt hoàn toàn là bằng bản năng nguyên chủ lưu ở trong thân thể đề đàn, để cho nàng giết người thì còn tạm được chứ đánh đàn hoàn toàn là ngoại nghề. Nàng lại thử mấy lần, cảm giác ngón tay càng thuần thực một chút.

Sau hai tháng do Thất Nguyệt đàn dương cầm, giám đốc phát hiện không tệ, rất có sáng ý. Thất Nguyệt mặc bộ quần áo đáng vẻ học sinh, tóc cũng cắt thành đầu tóc học sinh lưu hành bây giờ, nhìn khuôn mặt lớn chững bản tay hết sức thanh xuân tinh lệ, khách đều rất thích. Cái thời đại này, cổ nương xinh đẹp rất nhiều, biết đàn dương cầm cũng không ít, nhưng biết dương cầm mà còn nguyên ý tới phòng khiếu vũ để đàn cũng chưa có. Giám đốc liền đem Thất Nguyệt hoàn toàn an bài đàn dương cầm, tiền lương tại nguyên bản giáo sư đàn dương cầm trên căn bản lại mỗi ngày tăng thêm năm khối, lần này so với Thất Nguyệt khiếu vũ kiếm nhiều không chỉ gấp đôi.

Thất Nguyệt mỗi lần đến thời điểm diễn tấu tất cả dụng tâm học tập, bây giờ nàng cho dù không cần bản năng của nguyên chủ cũng có thể đàn điểm bài hát đơn giản. Nàng rất quý trọng mỗi một cơ hội học tập, bởi vì đó sau này đều là vốn liếng để nàng làm nhiệm vụ sống sót.

Lại đến giờ tan sở, Thất Nguyệt thu thập đồ đạc xong, sau đó cùng An Na nói lời từ biệt. Nàng bây giờ đàn dương cầm, không cần bồi khiếu vũ, lúc tan việc sớm rất nhiều. Vũ nữ của phòng khiếu vũ đều rất kinh ngạc nàng lại biết đàn dương cầm, ngoại nghiệp nói lời chưa chất, nhưng trong lòng thật ra thì rất ghen tị. Mặc dù có thời điểm tìm tra, nhưng Thất Nguyệt hoàn toàn không thêm để ý đến thái độ của các nàng để cho các nàng thật giống như một quyền đánh vào trên bóng vải, khiếu khách đứng lên cũng không có ý nghĩa.

"Khải Lạc." Thất Nguyệt mới ra cửa phòng khiếu vũ, một bóng người liền ngăn nàng lại. Nàng bản năng muốn khơi quyền đầu, nhưng một giây kế tiếp nàng dừng lại. Thất Nguyệt từ nhỏ đã được huấn luyện, chiến đấu đã là bản năng, nhưng là bây giờ, nàng đã không có người đề bảo vệ.

Nghe tới đây, nàng có chút âm đạm, luyện tập nhiều năm như vậy, thể thuật của mình hoàn toàn bị phế, nàng nhất định phải lấy được cơ hội sống lại, sau đó báo thù cho mình, hỏi Phong Uyển Uyển, một chút kết quả tại sao phải giết mình, mình kia một chút thật xin lỗi nàng.

Những ý niệm này chợt lóe lên, chẳng qua là trong mắt có vài tia sát ý,thời điểm ngừng đầu lên lần nữa đã không có cảm giác.

"Khải Lạc, thật sự là người, A! Ta thượng đế! Ta cho là sẽ không gặp lại người đâu, không nghĩ tới chúng ta lại gặp lại, người quả nhiên là thiên sứ của ta, là lễ vật của thượng đế." Chiêm Mỗ Tư mặt đầy ngạc nhiên mừng rỡ, chăm chú nhìn chăm chăm Thất Nguyệt, trong mắt tràn đầy ôn nhu (khúc này chém).

"Người khỏe! Chiêm Mỗ Tư tiên sinh." Thấy là Chiêm Mỗ Tư gặp qua một lần, Thất Nguyệt thu hồi cảnh giác, khách khí mà lạnh nhạt chào hỏi.

"Người lại còn nhớ ta tên, thật là quá tốt." Chiêm Mỗ Tư thụ sùng nhược kính hô, hấp dẫn người lui tới đều nhìn lại.

"Ta vừa mới nhìn thấy người đàn dương cầm, vốn là muốn nhảy lên sân khấu tìm người, nhưng bằng hữu của ta nói làm như vậy sẽ mang đến phiền toái cho người, ta cũng chỉ có thể ở cửa chờ người." Chiêm Mỗ Tư là một người rất anh tuấn, có một mái tóc màu vàng, hơn nữa ăn mặc khéo léo. Thất Nguyệt nhìn bên cạnh hắn, quả nhiên có mấy người bồi ở bên người hắn, đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn mình.

Mấy người này nhìn nhìn nhất cũng có địa vị, thể nhục lại có thể bồi Chiêm Mỗ Tư ở nơi này nói diễn, nghĩ đến giá thể của Chiêm Mỗ Tư cũng không đơn giản, Thất Nguyệt không muốn cùng hắn dây dưa, nàng giải quyết xong nhiệm vụ sau liền phải đi về, bất kể như thế nào, nàng cũng không muốn cùng người trong nhiệm vụ thăm gia.

"Xin lỗi, Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, thời gian quá muộn, ta phải đi về." Thất Nguyệt mở miệng lạnh nhạt cáo từ.

"Ta có thể đưa người trở về sao?" Chiêm Mỗ Tư vội vàng nói.

"Không cần, ta kêu xe taxi." Thất Nguyệt phát phát tay, sau đó đi tới chỗ đậu xe.

Mặt Chiêm Mỗ Tư như đưa đám, thiên sứ của hắn cũng không thích hắn, xem ra con đường theo đuổi đảm nhiệm nặng mà lại xa vời. Bất quá nếu biết nơi người yêu ở, đây cũng là một chuyện tình vui sướng, Chiêm Mỗ Tư lại lại tính toán.

Mấy người Phụng bồi Chiêm Mỗ Tư đều là người Trung quốc, một người trong đó do dự một chút nói "Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, ngài biết có nương kia mới vừa rồi là làm gì sao?"

Nói đến người yêu, Chiêm Mỗ Tư lập tức mặt mày hớn hơ "Đĩ nhiên biết, nàng là một nghệ sĩ, người nghe không nghe được, nàng đàn dương cầm có bao nhiêu tội. Cho dù là rap hát lung cũng không có người đàn tru mỹ hơn so với nàng. Ta thật là quá yêu nàng."

Người nói chuyện cùng hắn có chữ 匪, người chính là nhìn người tình trong mắt người ra Tây Thi cũng không thể cho nghe thành nghệ sĩ đi! Cha của Chiêm Mỗ Tư là một trong các đại cổ đông của ngân hàng, cho nên Chiêm Mỗ Tư coi như là thiếu đồng gia của bọn họ. Bọn họ vốn là muốn cùng thiếu đồng gia làm quan hệ tốt, cho nên mới mang hắn tới phòng khiếu vũ, ai biết người này lại vừa ý cái vũ nữ, hơn nữa dường như không phải vui đùa một chút, vạn nhất cha hắn biết là bọn họ mang tới, không biết công việc có thể hay không không gánh nổi. Bọn họ xem ra, cho dù là dân quốc, đại hội nhân gia muốn kết hôn một vũ nữ làm con dâu cũng là chuyện thương phong bại tục.

Vi công việc của bọn họ, cho nên mặc dù có có thể đặc tội thiếu đồng gia, bọn họ cũng phải giải thích rõ cho Chiêm Mỗ Tư biết công việc của người yêu hắn.

Mấy người tàn tình một lần nữa cho nói Chiêm Mỗ Tư biết vũ nữ là làm gì, thậm chí nói cho hắn, vũ nữ rất nhiều đều là bồi khách nhân ngủ, cũng nói rõ, phàm là vũ nữ thì đều không có gia cảnh tốt.

Nhưng người nào biết, bọn họ càng giải thích, Chiêm Mỗ Tư lại càng kích động!“Ồ! Thượng đế a! Thiên sử của ta lại không chỉ biết đàn dương cầm, còn biết khiêu vũ, nàng thật là quá tốt đẹp.”

Mấy người ngầy ngẩn, trên đầu quạ đen bay qua! Đây là điểm chính sao? Chúng ta không phải nói nàng biết khiêu vũ, chúng ta nói nàng là vũ nữ, vũ nữ a!

Sau đó nghe Chiêm Mỗ Tư nói tiếp đến “Không nghĩ tới nàng cuộc sống nghèo khổ như vậy....”

Mấy người ánh mắt sáng lên, đứng vậy đứng vậy, cùng Đại thiếu gia ngái không xứng đôi a!

Nhưng họ mặt câu nói mấy người liền phun một búng máu ra ngoài “Nàng cần ta, ta phải làm kỳ sĩ của nàng, bảo vệ nàng, cứu nàng, vĩnh viễn bảo vệ nàng.”

Chiêm Mỗ Tư kiên định cho là cùng “Khải Lạc” là thượng đế chỉ ý, để cho hắn cứu cô gái đáng thương xinh đẹp hiền lành thoát ly khổ ải, vĩnh viễn cùng mình chung một chỗ.

Đi ở phía sau mấy cái người mặt mày u độ nghĩ, bây giờ không khởi sắc, trước hết tìm một cái loại công việc ngân hàng lớn này là không quá có thể, vạn nhất thất nghiệp làm thế nào?

Mà Thất Nguyệt ngồi ở trên xe taxi nghĩ, mấy cái mục tiêu nhiệm vụ nhà kia, muốn bắt đầu từ từ thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tân Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vũ nữ Bách Nhạc Môn (6)

Hai tháng nay, ba người nhà Lý gia phải sống những ngày cực kỳ bi thảm. Mỗi lần bà Lý tìm cách moi tiền từ Thất Nguyệt đều vô cùng tốn sức. Bà ta phải cầu khẩn năm lần bảy lượt, thuyết phục cả nửa ngày trời thì Thất Nguyệt mới bằng lòng đưa cho bà ta một chút sinh hoạt phí để có thể đảm bảo ba người không chết đói.

Tiền Bà Lý gửi tiết kiệm vốn dĩ là phí để chạy trong chuyện trường cho Lý Ngọc Phong. Kết quả là chuyện trường rồi thì giờ chỉ cần đóng tiền là Lý Ngọc Phong có thể đi học, ấy vậy mà Thất Nguyệt lại hề đưa cho bà một trăm đồng đại dương như đã nói. Bà Lý cãi nhau với Thất Nguyệt xong thì đến tiền sinh hoạt cô cũng không đưa cho bà ta nữa. Mặc kệ bà ta khóc lóc, làm loạn om sòm hay lần qua lần lại thì Thất Nguyệt cũng không đưa, dù chỉ là một phần. Cuối cùng, Lý Diệu Nhi bày cách cho bà Lý, kêu bà ta gọi hàng xóm tới khuyên Thất Nguyệt phải hiếu thuận. Đứng thật là có những kẻ ưa quân chuyện nhà người khác, đầu tiên là nói bà Lý vất vả rồi làm con gái thì phải biết hiếu thảo, gặp Thất Nguyệt nhưng cô không thêm đề ý, thế là họ nháy đưng đứng lên, chửi Thất Nguyệt không bằng heo chó, sau đó bị Thất Nguyệt quét văng ra khỏi nhà.

Ngày hôm đó Thất Nguyệt đi tới tòa soạn báo để đăng tin đoạn tuyệt quan hệ với bà Lý, Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi, ba kẻ đó sau này không còn quan hệ gì với cô nữa.

Bà Lý không ngờ con gái lớn lại tuyệt tình như vậy nên to ra hối hận vô cùng. Nhưng một người đã quyết ra đi bằng bất cứ giá nào thì dù bạn có làm cách nào cũng vô tác dụng, bà Lý chỉ còn biết nịnh nọt thêm mà thôi.

Mới đầu, Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi vẫn còn hăng máu kêu bà Lý đừng có lấy tiền của Thất Nguyệt nữa, nhưng chưa được một tuần lễ, bọn họ đã biết cuộc sống khó khăn tới mức nào rồi.

Bà Lý không đòi tiền từ Thất Nguyệt nữa nhưng trong nhà cũng chỉ còn có vài đồng, bà ta chỉ còn biết đi dán hợp giấy để kiếm sống. Nhưng bà ta vốn sống an nhàn nhiều năm, chịu sao nổi kiểu khổ cực như thế. Dán một tuần, tiền kiếm được cũng chỉ đủ để mua ít rau ăn. Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi trước đây thấy ăn rau cũng không sao, nhưng trước đây bọn nó ở trường học hành đầy đủ, giờ đến trường bọn họ cảm giác không ngóc nổi đầu lên.

Lý Mẫn Nhi nuôi dưỡng khiến bọn họ quá thoải mái rồi, khi ông Lý còn sống, bọn họ chưa bao giờ phải chịu khổ. Sau khi ông Lý chết, vì có Lý Mẫn Nhi nên bọn họ vẫn không phải chịu khổ vì thế họ mới cảm thấy chị gái mình là một sự si nhục. Mỗi lần người khác hỏi về gia đình thì bọn họ đều tự động né tránh nhắc tới cô chị gái, dẫn tới việc đám bạn của hai đứa nhỏ cứ tưởng rằng Lý gia chỉ có hai người con.

Bây giờ, đi học cần tiền sách vở, bọn họ không có tiền đóng. Các bạn trong trường đi chơi hay tổ chức sinh nhật, bọn họ cũng không dám đi. Những ngày tháng quẩn bách khiến Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi vốn sống như đại thiếu gia và đại tiểu thư không thể chấp nhận nổi.

Phong Thất Nguyệt vừa bước vào sân thì nhìn thấy bà Lý đang ngồi trên chiếc ghế đầu ngủ gật, ban đêm hết sức lạnh lẽo, bà Lý chỉ đắp một cái chăn mỏng trên người. Lúc trước, bà Lý hay dợi Thất Nguyệt trong phòng, nhưng ngay ngày hôm sau, cô đã kêu thợ sửa khóa thay ổ khóa cho mình rồi, bà Lý không thể phá ổ khóa được. Lúc trước, bà ta còn vào phòng Thất Nguyệt lục lọi, muốn trộm một ít tiền nhưng Thất Nguyệt đã sớm gửi tiền vào ngân hàng rồi, số tiết kiệm thì cô mang theo bên mình, bà Lý không lấy được gì.

- Mẫn Nhi về rồi à?

Bà Lý nghe thấy âm thanh vang lên trong sân lập tức thức dậy, khuôn mặt tươi cười nhưng vẫn có chút cần thận.

Thất Nguyệt hừ một tiếng, cũng không thèm nhìn bà ta, cô đi thẳng vào phòng của mình.

- Mẫn Nhi à! Công việc có mệt không? Con ăn cơm chưa?

Bà Lý đi theo cô vào phòng, khuôn mặt tươi cười hỏi.

- Vẫn vậy!

Thất Nguyệt vừa cời gậy, vừa lạnh lùng trả lời.

- Có việc gì không? Không có việc gì thì tôi đi ngủ đây!

- Có chứ... Mẫn Nhi à, Tiểu Phong chuyển trường xong rồi, nó học tập lại tốt, đi học chắc chắn có tiền đồ, đi Từ của con cũng tốn sức lắm, bốn mươi đồng đại dương mẹ tiết kiệm đều dùng hết rồi, nếu Tiểu Phong không đi học thì đúng là uống công đồng tiền.

Bà Lý nói giọng nhỏ nho cầu khẩn, giọng nói rất đáng thương. Nếu không phải đã biết bị kịch của Lý Mẫn Nhi thì Thất Nguyệt có lẽ cũng sẽ có vài phần đồng cảm, nhưng bây giờ, Thất Nguyệt chỉ nhếch miệng cười.

- Tôi có thể đưa tiền cho bà!

Cô nói xong thì dừng lại một chút.

Khuôn mặt bà Lý mừng rỡ.

-Nhưng tôi chỉ có thể đưa năm mươi đồng thôi

Thất Nguyệt cười mím, nghiêng người dựa vào chân rồi nhìn bà Lý.

- Năm mươi đồng không đủ! Mẫn Nhi! Mẹ cầu xin con, vì em trai con, con hãy nghĩ cách đi!

Bà Lý rơi nước mắt, quý bịch xuống đất.

Thất Nguyệt nhủ lòng mảy, nếu là Lý Mẫn Nhi thì chiến này đã thành công rồi. Khi mẹ đã quý xuống trước mặt con gái thì có ai còn có thể từ chối. NhưngThất Nguyệt chỉ nhìn bà ta mà không nói gì, đến đỡ dậy cũng không đỡ. Lúc bà ta đuổi Lý Mẫn Nhi ra khỏi nhà, cô ấy vẫn còn đang sốt cao, Lý Mẫn Nhi vì muốn kiếm tiền cho gia đình, khách gì cô cũng tiếp, cuối cùng mắc bệnh hoa liễu, bà Lý vì muốn tiết kiệm tiền, nên không cho phép cô đi khám. Lúc đó Lý Mẫn Nhi cũng quý xuống, khóc lóc, cầu xin bà ta đừng đuổi cô đi, nhưng Lý Diệu Nhi nói Lý Ngọc Phong phải cưới vợ, nhờ bên nhà gái biết được Lý Ngọc Phong có một cô chị như thế thì họ sẽ không thể ngăn mặt lên nhìn họ hàng bên vợ, do đó bà Lý ném Lý Mẫn Nhi ra ngoài vô cùng tàn nhẫn.

Bà Lý thật không ngờ cô không còn đếm xỉa đến bà ta nữa, bà ta cứ nghĩ như vậy có thể khiến Lý Mẫn Nhi mềm lòng, nhưng đối phương chỉ nhìn bà ta, thậm chí còn lấy hạt dưa trong túi ra vừa cắn vừa nhìn khiến bà Lý cứng người không biết làm sao một hồi..

Một hồi lâu sau, bà Lý chỉ còn biết run rẩy đứng lên.

- Thôi được rồi, bà cũng đừng có diễn kịch nữa, không có tác dụng gì với tôi đâu! Tôi đưa bà năm mươi đồng, chẳng phải bà vẫn còn một cô con gái sao? Để nó giúp bà kiếm thêm năm mươi đồng đi, chẳng phải là đủ một trăm đồng rồi sao? Vậy cũng công bằng, đừng luôn chỉ nhắm vào một đứa con gái để sống!

Cô vừa nói vừa vứt đám hạt dưa trong tay xuống trước mặt bà Lý. Thất Nguyệt nở nụ cười.

Bà Lý cuộn chặt nắm tay, móng tay như muốn ghim cả vào thịt. Bà vốn không ngờ đề Lý Diệu Nhi làm gì, nhưng sự si nhục của Thất Nguyệt khiến bà ý thức được rằng không thể hi vọng vào đứa con gái này nữa, thời gian gần đây đã giúp bà nhận ra điều đó.

Nếu Lý Mẫn Nhi thật sự không chu cấp tiền nữa thì bọn họ chỉ còn biết uống gió Tây Bắc mà sống thôi.

Nhà thì tuyệt đối không thể bán, vì bà còn phải để lại cho con trai. Con gái thì là con nhà người ta, dợi già đi thì không còn xài được nữa, người phụ nữ dựa vào gì? Chẳng phải là dựa vào con trai sao? Vì con trai, vì con trai thì bà ta có thể đuổi

một đứa con gái đi cũng chẳng phải là việc không thể.

- Thế nhưng, học phí của Tiểu Phong vài ngày nữa phải đóng rồi, cứ cho là Diệu Nhi đi nháy thì có mấy ngày cũng chẳng kiếm được bao nhiêu.

Hồi lâu sau, bà Lý ngẩng đầu, nhìn Thất Nguyệt bằng con mắt dò ngầu.

Đôi mắt Thất Nguyệt nhếch lên đầy châm chọc. Ở kiếp trước của Lý Mẫn Nhi, bà Lý cùng Lý Diệu Nhi đến nỗi không để nó phải chịu một chút ám ức nào, nó được ăn ngon, mặc đẹp. Vì muốn để Lý Diệu Nhi sống cuộc sống như vậy nên Lý Mẫn Nhi không còn coi mình là người nữa. Phá thai ba lần, vừa mới phá thai lần thứ ba xong là đã vội đi tiếp khách. Hóa ra sự yêu thương này là có điều kiện, đó chính là... người hi sinh không phải bà Lý.

- Chẳng phải mẹ nói Kiều Kiều kiếm được rất nhiều tiền sao! Nó có thể học Kiều Kiều ở sau phố ấy! Con có thể giúp nó tìm khách, nó vẫn còn là gái trinh, dựa vào nhan sắc của nó, bán một trăm đồng cũng không thành vấn đề gì đâu!

Thất Nguyệt lấy ra ba đồng bạc vút trước mặt bà Lý, tiếp tục nói:

- Tiền com mấy ngày nay đây, bà đi tìm thêm bác sĩ người Tây để mua ít thuốc an thần, đừng để nó làm loạn, nếu không, tiền mà bà muốn cũng chỉ như pháo bay thôi, có một trăm đồng rồi thì tiền sách vở của con trai bà cũng đủ luôn đấy!

Bà Lý nhặt từng đồng tiền trước mặt lên, khuôn mặt trắng bệch, rồi bà ta quay người đi ra ngoài.

Bản đang đọc truyện *Pháo Hối Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 8: Vũ nữ Bách Nhạc Môn (7)

Muốn tìm một vị khách trong sân nhảy không hề khó nhưng nếu muốn tìm một vị khách mắc bệnh hoa liễu thì hơi tốn công một chút. Nhưng chỉ cần chịu chi tiền thì muốn làm việc gì thì cũng không khó.

- Chị Mẫn, lần này ai đắc tội với chị vậy?

Thất Nguyệt gặp Tiểu Lượm Từ chuyên chạy việc cho Bách Nhạc Môn nên kêu y tìm giùm có một vị khách bị bệnh hoa liễu, hơn nữa còn yêu cầu mắc bệnh càng nặng càng tốt. Tiểu Lượm Từ lập tức biết ngay Thất Nguyệt muốn làm gì. Muốn tìm loại khách như vậy thì khẳng định không phải chuẩn bị cho bản thân rồi! Thời gian y làm ở sân nhảy này lâu rồi, sự việc như thế này gặp rất nhiều. Cuộc chiến giữa những người phụ nữ, có những lúc vô cùng thảm khốc.

Hiện tại Thất Nguyệt có thể coi là khá nổi tiếng ở trong Bách Nhạc Môn vì cô đàn hay, xinh đẹp, lại còn biết ngoại ngữ. Mặc dù cô khá lạnh lùng, không thêm để ý đến người khác, cũng không chịu khâu vũ chung nữa nhưng không biết vì sao, rất nhiều vị khách lại thích điều đó. Hằng ngày, đều có người tặng hoa, tặng gió trái cây, tặng quà không ngớt. Thậm chí có một Thiếu Đông Gia của một ngân hàng phương tây còn đặc biệt chạy tới đây nghe cô đàn. Anh ta tặng hoa lan nhiều như hoa đó không phải do anh ta bỏ tiền ra mua vậy, khác lúc kêu gào đòi cưới cô. Nhưng người ta cũng không chịu hòa nhã với người phương Tây kia, việc này cũng quá quái lạ rồi!

- Cậu không cần biết lí do làm gì! Nếu làm tốt thì tôi sẽ không để cậu chịu thiệt đâu!

Thất Nguyệt nhét vào tay mười đồng tiền Tiểu Lượm Từ.

- Ày zo! Chị Mẫn à, làm việc giúp chị sao có thể nhận tiền chứ! Nếu để mấy người Tiểu Ngủ biết được thì nhất định sẽ khốc lột, kêu gào đòi cướp công việc này. Mẫn tỷ vừa xinh đẹp lại có văn hóa, mấy người chúng tôi biết ở trong Bách Nhạc Môn này, Mẫn tỷ là tốt nhất. Chỉ để em làm chút việc nhỏ là đã cho Tiểu Lượm Từ này thể diện rồi, sao em không tận lực làm chứ!

Tiểu Lượm Từ có thể làm ở đây thì tất nhiên là người giao hoạt như kiểu đi với Bụt thì mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy. Người chết mà y còn nói cho sống lại được nữa là!

- Được rồi, cậu chó có hà tiện. Tô cần hoàn thành chuyện này nhanh chóng nên cậu tranh thủ làm cho tôi là được.

Thất Nguyệt nháy mắt ra hiệu, cô không khỏi nở một nụ cười, sau đó dần dò.

- Nụ cười này của Mẫn tỷ thật đẹp. Trong sách chẳng phải có câu nói “ ánh mắt biết cười” hay sao? Ha ha ha, đó chính là câu khen ngợi dành cho Mẫn tỷ. Chị cứ đợi xem ạ, em đảm bảo sẽ làm xong việc cho chị! Những người đến Bách Nhạc Môn thì không có ai là em không biết rõ. Ngày mai em sẽ tìm cho chị!

Tiểu Lượm Từ vỗ ngực đảm bảo.

Thất Nguyệt biết bản thân mình đang hot nên mới có được đãi ngộ như vậy. Những vũ nữ bình thường mà muốn nhờ đám người này làm giúp việc gì thì dù đưa tiền cũng vô ích. Bọn họ làm gì thiếu mười đồng bạc này, có khi gặp được khách sộp thì đêm ngày cả kẻ treo mũi cũng nhận được mười đồng.

Những người hay chạy việc như thế này, từ nhỏ bọn họ đã làm người chạy thuê trong những nơi như thế này. Sau năm tuổi, họ mới được coi như là “ xuất sư” và có thể nhận lương. Từ nhỏ đến lớn, họ học cách làm sao làm việc, làm sao để nhìn sắc mặt, bề ngoài vô cùng lạnh lợi, hoạt bát vì không muốn để mất chén cơm này.

Đội bọn họ lớn thêm chút nữa, có năng lực là có thể làm chủ giống A Trịnh thì cũng coi như là có thể xuất đầu (có tương lai) rồi.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Thất Nguyệt vừa tới Bách Nhạc Môn thì Tiểu Lượm Từ nháy mắt ra hiệu cho cô đi tới.

Khách hàng tìm được rồi. Thực ra rất nhiều vũ nữ Bách Nhạc Môn đều biết tới người này, kể bất chuyện đều không muốn chú ý tới người này. Người này làm nghề bán buôn, tiền không thiếu nhưng lại thích chơi gái, mắc bệnh đường sinh dục, chỉ cần là bệnh đường sinh dục thì hẳn ta nhiễm toàn bộ. Đã như vậy mà hẳn ta vẫn còn vô cùng hào sảng. Người biết rõ thì không ai muốn đem xác tới hẳn ta.

Tiểu Lượm Từ nói với hẳn ta một câu là đã đồng ý rồi, nghe nói là hoàng hoa khuê nữ, hẳn ta còn được đưa thêm hai trăm thì vui vẻ.

Thất Nguyệt nói với hẳn ta, hẳn ta được một trăm, một trăm còn lại đưa cho Tiểu Lượm Từ làm phí chạy việc. Thất Nguyệt dặn hẳn ta ngày mai kêu thêm vài người đến nhà cô đi đón Lý Diệu Nhi.

Tiểu Lượm Từ mừng rỡ, một trăm đồng là số tiền y kiếm cả tháng nên y luôn đảm bảo tại chỗ là mình sẽ thu xếp tốt.

Tối ngày hôm sau, một cỗ xe kéo và vài người tới cửa nhà Lý gia. Bà Lý bế nổi nên Lý Ngọc Phong là người cổng Lý Diệu Nhi đã hôn mê ra xe.

Gã run rẩy nhét Lý Diệu Nhi vào tay Tiểu Lượm Từ.

Tiểu Lượm Từ nhìn gã bằng ánh mắt khinh thường. Y cũng không nói gì, nhét Lý Diệu Nhi lên xe, sau đó đưa người đi mất.

Nhìn chiếc xe kéo rời khỏi, chân Lý Ngọc Phong mềm nhũn quỳ bịch xuống đất. chị hai là người thân thiết với gã nhất, vậy mà bây giờ lại bị gã bán đi rồi!

- Chị hai, em có lỗi với chị!

Ngọc Phong khóc nhỏ tiếng. Khóc một lúc thì gã lại sợ hàng xóm nhìn thấy nên gã nhanh chóng lao đảo đi vào trong nhà.

Gã không muốn làm như vậy, nhưng thời gian qua, gã cũng không thể làm gì khác. Gã phải chịu ánh mắt khác thường của bọn học khi bản thân không có tiền đóng tiền sách vở, ăn rau luộc, rồi ngày nào cũng nghe mẹ nói to nhỏ, khấn cầu Lý Mẫn Nhi.

Lúc nhỏ, gã rất sùng bái Lý Mẫn Nhi. Lý Mẫn Nhi xinh đẹp, dịu dàng, hơn nữa còn học giỏi. Gã còn nhớ, khi còn chưa mua đàn, chị cả luôn hát cho bọn họ nghe; sau đó gã và Lý Diệu Nhi đứng bên cạnh nghe. Lúc đó gã cảm thấy sao chị cả lại cao quý đến thế. Bọn học nhìn thấy thì đều ngưỡng mộ gã vì có một người chị như vậy.

Nhưng về sau, Lý Mẫn Nhi trở thành vũ nữ, ngày nào cũng mặc quần áo rẻ tiền, trang điểm đậm, lúc nào về nhà cũng mang theo nồng nặc mùi rượu. Gã biết chị cả kiếm tiền vì gia đình, nhưng gã chưa bao giờ phải chịu khổ nên chưa bao giờ biết cảnh thiếu tiền sẽ thế nào! Thế nên gã luôn cho rằng làm người phải có cốt cách, nghèo hèn cũng không thể để mất được. Lý Mẫn Nhi là không chịu khổ được mới tự nguyện cam chịu thấp hèn.

Thế nhưng, không ngờ có một ngày, gã lại đích thân đưa chị hai vào chốn địa ngục, chỉ vì đồng tiền mà trước đây gã chưa bao giờ quan tâm. Lúc còn chưa cực khổ, gã có thể nói dù nghèo hèn cũng phải giữ cốt cách, nhưng bây giờ, gã đã chịu không nổi nữa rồi! Gã phải đi học, sau này kiếm thật nhiều tiền, khiến Lý Mẫn Nhi hối hận vì đã đối xử với gã như thế! Gã thật sự không muốn sống lại những ngày như thế này nữa.

Buổi tối, khi Thất Nguyệt về nhà, Lý Ngọc Phong vẫn còn ngăn người trong sân.

Thất Nguyệt cười khinh thường, sau đó móc túi trong túi ra một tui tiền, vút trước mặt Lý Ngọc Phong, châm chọc nói:

- Một trăm đồng, đếm cho kỹ, đây là tiền mà chị hai bảo bố của mày kiếm đấy!

Lý Ngọc Phong bị tiền kích thích liền vội vàng ngẩng đầu lên, đôi mắt gấu đỏ ngầu, hét lên:

- Lý Mẫn Nhi, đều là do mày, mày hại chị hai, là mày, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu, sẽ có ngày tao giết chết mày!

- Hử? Là tao hại nó? Ha Ha, tao nghe Tiểu Lương Tử nói, mày cũng nó lên xe mà!

Nói đến đây, Thất Nguyệt liền bật cười.

- Tao sẽ liều mạng với mày!

Lý Ngọc Phong bị kích động mất đi lý trí, nhào tới đánh Thất Nguyệt.

Khi Thất Nguyệt mới tiếp nhận nhiệm vụ này thì gácòn đánh không nổi, huống hồ là hiện tại.

Lý Ngọc Phong xông tới trước, Thất Nguyệt lách người, vươn tay tóm lấy cánh tay Ngọc Phong, mượn lực ném gã qua vai. Lý Ngọc Phong ngã sòng xoài xuống đất. Thất Nguyệt nhảy lên, dùng đầu gối chọt chặt lưng Lý Ngọc Phong, đưa tay tóm lấy tóc gã, dùng sức ghì gã xuống đất, đập mạnh đầu gã xuống cho tới khi nó chảy máu.

Lý Ngọc Phong quay đầu lại, ánh mắt rực máu lửa, gã cũng không cử động nổi, nằm trên đất.

Thất Nguyệt thỏa mãn phui tay đứng lên, hào hứng nhìn kiệt tác mà mình tạo ra.

- Phế vật

Cô nhặt túi tiền lên phui phui, vui vẻ huýt sao, sau đó trở về phòng.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng la khóc của bà Lý ở bên ngoài. Thất Nguyệt cười, cảm thấy nguyên chủ ở bên trong cũng đang sung sướng. Những nỗi khổ mà nguyên chủ phải chịu, cô sẽ đòi lại từng thứ một.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vũ nữ Bách Nhạc Môn (8)

Giữa trưa ngày hôm sau, Lý Diệu Nhi mới quay về với khuôn mặt trắng bệch.

Gò má cô ta sưng đỏ, tóc tai rối bời, bờ môi cũng đều bị rách. Vừa mới về là cô ta đã chạy vào phòng, khóc rống lên.

Cô ta bị hôn mê sau khi uống xong ly sữa của bà Lý đưa cho. Sau đó cô ta cảm thấy rất đau. Khi tỉnh lại, cô ta thấy một gã đàn ông to như lợn đang nằm trên người cô ta mà làm ‘ chuyện ấy’.

Cô ta đau muốn chết, vừa kêu la vừa gầy dựa nhưng đối phương đã tát vào miệng cô ta:

-Lão tử bỏ ra một số tiền lớn để chơi mày, còn giả bộ làm liệt nữ à! Mẹ kiếp, nếu không phải thấy mày còn là học sinh thì bây giờ chi cần bỏ ra năm mươi đồng là có thể mua được một con nha đầu ở nông thôn rồi đấy.

Mặc kệ Lý Diệu Nhi khóc lóc, cầu khẩn, ngoài việc làm thì còn đánh cô ta đến mức làm cô ta sợ hãi, cô ta chỉ còn cách làm theo yêu cầu của đối phương.

-Diệu Nhi, con ăn một chút cháo đi!

Bà Lý cẩn thận bưng tô cháo vừa mới ninh nhừ tới, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô ta:

-Uống gì mà uống, để con chết đi cho xong! Mẹ là mẹ ruột, sao lại có thể để con, để con...

Lý Diệu Nhi vẫn làm như không nghe thấy, vùi đầu vào trong chăn khóc rống lên.

-Diệu Nhi, không phải mẹ, mà là ý của chị gái con. Tiểu Phong không đủ tiền đóng học phí, mẹ cũng chẳng còn cách nào khác, xin lỗi con! Mẹ xin lỗi con! mẹ thật sự không còn cách nào khác!

Bà Lý vừa khóc vừa cầu khẩn. Giọng nói của bà ta làm tiêu tan đi khá nhiều oán hận trong Lý Diệu Nhi, mà giờ đây cô ta đã chuyển sự hận thù lên Lý Mẫn Nhi. Nghĩ tới điều đó thôi là cũng khiến cô ta gợn run lên.

Cô ta nháy từ trên giường xuống rồi lao ra ngoài như một con gió.

Thất Nguyệt đang thu dọn đồ đạc vì cô đã tìm được một nơi ở mới, thời gian còn nhiều cô trở nên thư giãn.

Thực ra cô cũng chẳng có đồ đạc gì, vài bộ quần áo, đựng trong một cái túi nhỏ là ổn rồi.

- Lý Mẫn Nhi, đồ để tiện, rốt cuộc tôi có thù hận gì với chị mà chị lại hại tôi như thế hả?

Lý Diệu Nhi đập cửa phòng rồi lao vào, nhào tới trước mặt Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nhanh nhẹn bắt lấy tay cô ta, bẻ ngược ra đằng sau, sau đó ấn cô ta xuống giường. Lý Diệu Nhi không thể cự quấy thân thể thì lập tức lớn tiếng chửi rủa, chẳng còn vẻ nhút nhát e lệ của một bông hoa sen trắng nữa, có bao nhiêu lời thô tục mà cô ta biết thì cô ta đều phun ra chửi hết.

- Có là to nữa đi, để cho hàng xóm đều biết tới qua nhị tiểu thư của Lý Gia đi ra ngoài tiếp khách!

Thất Nguyệt không hề tức giận mà cười hi hi nói với cô ta.

Quả nhiên, Lý Diệu Nhi không tiếp tục chửi rủa nữa mà quay đầu nhìn Thất Nguyệt bằng ánh mắt đầy căm hận.

- Cho cô uống thuốc không phải là tôi, là mẹ ruột của cô! Công cô đưa lên xe cũng không phải là tôi, là em trai ruột của cô! Thậm chí tôi cũng không phải là người lấy tiền, cô phát điên lên với tôi làm gì? Cố gắng tương thân tương ái với mẹ ruột và em trai ruột thân yêu của cô đi! Người đàn ông tồi qua mắc bệnh đường sinh dục đó, cô phải cẩn thận đấy!

Từng lời của Thất Nguyệt dồn cô ta đến bên giường, sau đó cô ngấm nga bài hát, cầm túi rồi đi.

Lý Diệu Nhi ngồi trên giường mà hai hàm răng run lên, bệnh đường sinh dục! Cô ta sẽ không bị mắc bệnh đó chứ? Làm sao có thể? Toàn thân Lý Diệu Nhi run lên vì sợ hãi.

Thất Nguyệt vừa đi vừa nhớ lại, kiếp trước, Lý Diệu Nhi ở trong căn phòng này, điếm đạm khóc và nói với Lý Mẫn Nhi:

- Chị à, em xin chị, chị mắc bệnh đường tình dục như vậy, chẳng may đẻ em rể, em đâu biết được thì phải làm sao? Sao chị lại ích kỷ đến vậy, sao chị không hề nghĩ cho Tiểu Phong! Em xin chị, chị đi đi! Tìm một nơi để ở rồi đợi khi nào khỏi bệnh thì lại quay về, có được không chị?

Lý Diệu Nhi luôn luôn lương thiện, chu đáo, quan tâm tới em trai và mẹ ruột như vậy. Trong mắt người khác, cô ta giống như là đóa hoa sen trắng, không bị nhiễm bụi bặm. Còn chị gái của cô ta, giống như nước bùn trong hồ sen, bị cô ta đạp dưới chân, không những bị cô ta hút khô chất dinh dưỡng mà còn bị cô ta ruồng bỏ một cách triệt để.

Mà đời này.

Người bị bệnh đổi lại là cô ta, không biết cô ta có còn vô tư mà nghĩ cho em trai để bán thân mình lưu lạc nơi đầu đường hay không.

Thất Nguyệt chỉ thuê một phòng trọ, tiền của cô còn phải tích lũy để làm việc khác. Đối với cô mà cô tại, có một nơi để đặt chân là được rồi.

- Lý Mẫn Nhi, có người tìm!

Bà Vương gõ lên ở trong sân.

Trong khuôn viên này có năm hộ gia đình. Vì buổi tối Thất Nguyệt thường ra ngoài nên mọi người đều biết cô làm nghề gì. Họ lên lút chế cười cô nhưng mặt ngoài vẫn luôn tỏ vẻ vô cùng hòa nhã với cô.

- Ai vậy?

Bây giờ mới là sáng sớm, Thất Nguyệt vừa mới rửa mặt xong, đang chải đầu. Cô không hề có tai cho ai biết mình sống ở đây, nên không nghĩ ra được ai đến tìm mình.

Thất Nguyệt đẩy cửa nhìn ra, nhìn thấy James và một người khác đang đứng trong sân. Bởi vì anh ta là người nước ngoài nên hàng xóm đều đẩy cửa ra nhìn, vô cùng náo nhiệt, sau đó còn có tiếng xì xào bàn tán.

Thất Nguyệt sững sờ:

- Sao anh lại biết tôi ở đây?

Thất Nguyệt hỏi bằng tiếng Pháp.

Những người ở trong sân không ngờ rằng cô vũ nữ mới sống ở đây được có vài ngày lại biết tiếng Pháp. Những lời nghi luận lại dấy lên. Thất Nguyệt không thêm đề ý đến bọn họ. Nhiều chuyện là thú vui của những ông già bà cả nơi đây. Hôm nay, họ lại có chủ đề mới để bàn luận.

James cảm thấy quái bách khi nhìn thấy Thất Nguyệt. Anh ta vẫn chưa quen với Thượng Hải, thường có nhiều người đề ý tới. Do đó, cô liền mời hẳn vào trong phòng, còn người phiên dịch thì đứng lại ở trong sân.

-Kella, sao nhà cô nhìn đơn sơ quá vậy?

James bước vào phòng, kính ngạc kêu lên. Sau khi kêu xong thì anh ta mới nhận ra mình lỡ lời, sợ Thất Nguyệt khó xử nên anh ta lập tức lên quan sát vẻ mặt của Thất Nguyệt.

- Tôi cảm thấy tốt mà, có thể ở là được rồi!

Thất Nguyệt hoàn toàn không để ý, sau đó cô tiện tay cột mái tóc bù xù của mình lại. Thấy Jame cẩn thận nhìn mình từng li từng tí, cô hỏi:

- Sao anh lại tìm được chỗ này?

James thấy Thất Nguyệt không hề tức giận thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trả lời câu hỏi của cô:

- Người mà có thuê để tìm nhà có qua lại với nhân viên nghiệp vụ của công ty chúng tôi, do đó họ nói cho tôi biết.

Thất Nguyệt suy nghĩ, sợ rằng nhân viên công ty của James là vì muốn lấy lòng nên mới cố ý đi điều tra chỗ ở để báo cho James biết, sau đó cô hỏi tiếp:

- Anh đến đây có việc gì không?

-À, tôi sắp về nước rồi! Lần này, tôi tới là để thị sát các hạng mục của ngân hàng, hiện tại vẫn chưa hoàn thành mà đã phải rời đi rồi. Kella thân mến, em có đồng ý lấy tôi và sống ở Pháp với tôi không? Tôi xin thề, tôi sẽ đối xử tốt với em! Xin em hãy lấy tôi!

James vừa nói vừa quý xuồng, lấy nhãn cầu hờn từ trong túi ra, ánh mắt lóe sáng chờ đợi nhìn Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nhìn ánh mắt tràn đầy hi vọng của người đàn ông trước mắt thì do dự một lát, nhưng cô vẫn quyết định lắc đầu.

- Tại sao?

Ánh mắt James đầy đau khổ, anh ta rất nghiêm túc nhưng người con gái mà anh ta yêu lại không hề thích anh ta.

- James, anh có hiểu rõ tôi không?

Thất Nguyệt hỏi.

- Đương nhiên rồi Kella, anh tất nhiên phải hiểu em chứ! Em là thiên sứ, em xinh đẹp, lương thiện là món quà mà Thượng Đế ban cho trần gian!

James nhìn Thất Nguyệt bằng ánh mắt chờ đợi và nồng cháy.

- Không đâu! James, anh không hiểu rõ tôi! Tôi không phải là thiên sứ. Chỉ mấy ngày trước thôi, tôi vừa mới đưa em gái của mình lên giường với một người khách làng chơi.

Ngữ khí của Thất Nguyệt không hề có chút phấp phồng, chỉ có sự lạnh nhạt, vô tình.

- Không thể nào! Kella, em không nên vì từ chối tôi mà hạ thấp bản thân mình như vậy! Em lương thiện như thế thì sao lại có thể làm chuyện như thế được.

James cảm thấy hơi kích động. Anh ta đứng lên, kéo Thất Nguyệt bằng bàn tay run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vũ nữ Bách Nhạc Môn (9)

-Lời tôi nói đều là thật nên người anh yêu không phải là tôi, tôi không thể lấy anh được, lẽ ra anh nên tìm một cô nương mà là thiên sứ thật sự đối với anh ở đất nước anh đấy.

Thất Nguyệt nhìn đứ tra lên xác mà đôi mắt đang chất chứa đau khổ kia một cách đồng tình. Anh ta thật sự là một chàng trai hoàn hảo: anh tuấn, giàu có, dịu dàng, lương thiện. Anh ta hầu như sở hữu tất cả những phẩm chất tốt đẹp và không thể phủ nhận rằng, anh ta chính là hình tượng bạch mã hoàng tử ở cái thời đại này. Nhưng Thất Nguyệt có sứ mệnh riêng của cô, cô không thể quên đi nhiệm vụ của mình được.

- Kella, anh quá xin em, chỉ cần em về sau em không làm những việc đó nữa thì anh nhất định sẽ không quan tâm những chuyện trước đây em đã làm! Xin em hãy lấy anh có được không? Anh có trang viên đẹp, anh sẽ nỗ lực làm việc để em được hạnh phúc, chúng ta có thể sinh một đội bóng nhỏ để thương, chơi đùa vui vẻ trong sân nhà.

Giọng nói của James chất chứa sự cầu khẩn.

Nhưng Thất Nguyệt vẫn lắc đầu.

Cuối cùng James đành làm lùi bộ đi. Hàng xóm ở bên ngoài thì vẫn đang giả bộ hóng gió nhưng thực ra đang kín đáo chú ý tới thái độ của Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn thở dài một tiếng, rồi cô đóng cửa lại.

Từ khi Thất Nguyệt rời đi, Lý gia cuối cùng cũng đã biết rõ thế nào là khó khăn rồi. Bà Lý chưa bao giờ phải làm nhiều đến thế, ấy vậy mà bây giờ ngoài việc nhà, bà ta còn phải dán thêm hộp giấy để kiếm tiền nữa.

Ban đầu bà ta còn thấy có lỗi với cô con gái nhỏ nên khi Lý Diệu Nhi khóc ở nhà thì bà cũng đến an ủi. Nhưng khóc cũng đã bốn năm ngày rồi, bà Lý bắt đầu không còn kiên nhẫn nữa.

- Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc thôi! Tao đã chết đâu! Mấy khóc cái rắm à, chỉ biết ăn mà không biết làm, nuôi mày làm cái gì không biết! Dù sao thì cũng đi bán thân rồi, mày vẫn còn nghĩ mình là thiên kim tiểu thư còn nguyên đai nguyên kiện cơ đấy!

-Mày không kiếm tiền thì gia đình chúng ta uống gió Tây Bắc à?

Bà Lý gạt quần áo cho người ta ở trong sân, nghe thấy tiếng Lý Diệu Nhi khóc ở trong phòng thì tức giận. Lúc trước bà ta cùng Lý Diệu Nhi bơi vì bà ta không phải vất vả gì, hai mẹ con luôn vui vẻ với nhau. Cô con gái nhỏ này học hành giỏi giang, lại xinh đẹp, sau này nhất định sẽ làm nên chuyện, hơn nữa con gái lớn hỏng rồi, trong lòng bà giờ chỉ còn biết đặt hi vọng vào Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi thôi. Lúc trước, có đôi lúc bà còn cảm thấy yên tâm về Lý Mẫn Nhi, còn bây giờ bà cảm thấy bất an với Lý Diệu Nhi quá. Mắc bệnh đường tình dục, bỏ nhà thì có thể đi đâu? Lý Diệu Nhi chỉ có thể ở lại cùng bọn họ mà thôi.

- Mẹ bán con lấy được một trăm đồng, con tiện nhân kia còn đưa thêm năm mươi đồng nữa, sao lại đã hết tiền mua thức ăn rồi hả?

Lý Diệu Nhi từ trong phòng hét lên đầy nghẹn ngào.

- Em trai mày không cần đóng học phí à? Lại còn tiền sách giáo khoa, rồi may quần áo mới cho nó, có cái nào không cần tiền không? Mày thành ra thế này rồi, khẳng định không lấy được chồng nữa, nếu không cung cấp đầy đủ cho em mày thì về sau cả nhà uống gió Tây Bắc để sống nhé!

Tiếng bà Lý gạt quần áo rào rào, một hồi sau thì nghe thấy tiếng chửi bóng gió, Lý Diệu Nhi ở trong phòng nghe thấy thì càng khóc dữ hơn. Cuối cùng cô ta chỉ còn cách nghĩ thoáng một chút, ngồi dậy, đi rửa mặt rồi định đi ra ngoài tìm một nơi để làm việc.

Bà Lý thấy Lý Diệu Nhi rửa mặt thì khuôn mặt mới giãn ra

- Vậy mới phải chứ, đèn lồng rách rồi thì có thể dán lại, cơ thể người phụ nữ hồng rồi thì không thể bù đắp được nữa, chỉ bằng con cứ nhẫn lúc còn trẻ, kiếm chút tiền mang về, em trai con học thành tài thì sau này con trở nên hoa tán ít bướm thì cũng có nơi mà dựa rồi! Lát nữa mẹ sẽ đi lấy quần áo phàn son của Lý Mẫn Nhi cho con.

- Con không muốn đồ của già, là do con tiện nhân đó hại con! Con hận nó, nó chết không được yên đâu!

Lý Diệu Nhi hét lên đầy phẫn nộ, hai tay đập mạnh trong chậu nước như thể đang đập chính người mà cô ta hận nhất vậy.

- Dù sao con cũng đừng để nhà ta không có tiền mà còn phải giúp con làm việc khác, con xem rồi tự xử đi!

Bà Lý ôm đồ vật còn lưu lại của Thất Nguyệt tới rồi vút trên giường của Lý Diệu Nhi.

Lý Diệu Nhi cứ nghĩ rằng tự mình sẽ rất dễ tìm một nơi để khiếu vũ, nhưng không ngờ tìm cả ngày trời mà không có ai nhận làm, nguyên nhân là vì già mắc bệnh. Nơi Lý Diệu Nhi tới đều là những sân nhảy lớn nên họ thường quản lý khá nghiêm ngặt.

Vũ nữ phải kiểm tra sức khỏe, mà Lý Diệu Nhi lại mắc bệnh đường tình dục thì đương nhiên sân nhảy sẽ không nhận cô ta.

Lý Diệu Nhi nghĩ tới ánh mắt khinh bỉ của người khác khi nhìn mình thì vành mắt đỏ ửng lên. Cô ta vừa khóc vừa đi về nhà. Bà Lý nghe thấy tiếng khóc trong sân thì đi ra

- Sao thế, mày có kiếm được tiền không?

Lúc trước Lý Diệu Nhi hay nghe thấy bà Lý cũng già thế với Lý Mẫn Nhi thì khi đó không cảm thấy gì, nhưng bây giờ đến lượt cô ta nghe lại có cảm giác như bị dao găm vào tim vậy.

- Mẹ, mẹ không lo lắng cho con chút nào sao? Lúc trước mẹ tốt với con như vậy, bây giờ tại sao lại đối xử với con như thế này?

Lý Diệu Nhi khóc rống lên đầy đau khổ.

- Lúc trước có chị mày kiếm tiền, bây giờ mày không kiếm nổi thì chúng ta phải làm sao? Mẹ đương nhiên muốn tốt với mày nhưng cũng phải có tiền thì mới tốt với mày được chứ! Rốt cuộc là có cảm tiền về không? Ngày mai là sinh nhật bạn học của Tiểu Phong, họ mời già đi nhà hàng dự tiệc, không thể đến đó tay không được!

Bà Lý mất hết kiên nhẫn, nhìn Lý Diệu Nhi về nhà vào cái giờ này thì khẳng định không kiếm được đồng nào rồi. Bà ta nghĩ thời việc ngày mai con trai bị mất mặt thì cảm thấy chua xót chết đi được.

- Không tìm được nơi để khiếu vũ, sân nhảy lớn không chịu nhận con, nhò quá... thì con không muốn đi, nơi đó giống như là nhà chứa vậy.

Lý Diệu Nhi cúi đầu, nghẹn ngào gãi.

- Nhà chứa thì làm sao? Lát nữa mày đi đi. Bây giờ vẫn còn sớm, cố gắng kiếm tiền ngày mai em mày đi sinh nhật!

Bà Lý nhìn đồng hồ, mới khoảng tám chín giờ, do đó bà ta đẩy Lý Diệu Nhi ra ngoài mà chẳng thèm để ý cô ta đang cầu khẩn, rồi bà ta khóa cửa lại.

Lý Ngọc Phong nằm trên giường ở trong phòng nghe hết mọi chuyện thì cảm thấy đau lòng cho Lý Diệu Nhi. Nhưng già nghĩ tới việc ngày mai không có quà mang đi, bị bạn học cười vào mặt thì đôi chân già dừng lại, không đi khuyên can hay ngăn cản bà Lý nữa.

Ngày hôm sau, Lý Diệu Nhi về nhà trong bộ dạng đầu tóc rối bời, trong túi có nắm đồng đại dương, bà Lý nhếch miệng tỏ vẻ chê bai. Chút tiền mọn này thì đủ để làm gì chứ, nhưng cũng chỉ biết cầm lấy thôi. Bà Lý thậm chí còn không làm cơm cho Lý Diệu Nhi mà thay bộ đồ rồi đi ra ngoài mua quà cho Lý Ngọc Phong.

Có lần một thi chắc chắn sẽ có lần hai, lần ba, Lý Diệu Nhi bắt đầu lệt xác rồi. Cô ta học cách trang điểm đậm, mặc áo suôn xám rề tiền, đứng tận tình đón khách qua lại. Cô ta cũng đã biết làm thế nào để lừa tiền của khách, bà Lý thì suốt ngày bắt ép cô ta. Lúc đầu cô ta không dám phản kháng gì nhưng sau này vì đã là vò mè lại sứt, vì kiếm tiền nên ngày nào nhà họ Lý cũng cãi nhau, khiến cho tất cả mọi người đều biết Lý Diệu Nhi đang làm cái nghề gì.

Ban đầu Lý Ngọc Phong còn thấy tội nghiệp cho Lý Diệu Nhi, dù sao thì chị ấy cũng vì già mà dẫn tới hoàn cảnh này, nhưng Lý Diệu Nhi không phải Lý Mẫn Nhi, cô ta vì Lý Ngọc Phong mới thành ra thế này, còn Lý Ngọc Phong không hề tỏ ra một chút gì là biết ơn gì hết nên Lý Diệu Nhi cũng chẳng cần to ra vui vẻ với Lý Ngọc Phong. Lý Ngọc vốn dĩ bị bà Lý nuông chiều đến mức hồng luôn rồi, Lý Diệu Nhi không coi già ra gì thì già cũng sẽ cười nhạo, chế giễu, không coi Lý Diệu Nhi ra sao.

Thất Nguyệt lại tiếp tục cho người truyền tới trường học tin Lý Diệu Nhi vì nuôi Lý Ngọc Phong phải bán thân. Thanh danh của Lý Ngọc Phong ở trường vốn chẳng tốt đẹp mấy, giờ thì lại càng giống như trên tuyết lạnh đóng thêm một lớp sương. Bạn bè ngăm ngăm cười nhạo già, Lý Ngọc Phong không nhịn nổi liền đánh nhau với bọn chúng, cuối cùng bị đuổi khỏi trường học.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hơi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vũ nữ Bách Nhạc Môn (10)

Chuyện này càng khiến cho mâu thuẫn của Lý Ngọc Phong và Lý Diệu Nhi càng thêm gay gắt, vốn dĩ Lý Diệu Nhi đang trông chờ vào tiền đồ của Lý Ngọc Phong sẽ rộng mở vì thế mà trước đây còn cố nhẫn nhịn. Nhưng hiện tại Lý Ngọc phong hoàn toàn không thể dựa vào được nữa nên cô ta càng không khách khí đối với già, cũng không đem tiền về nhà hơn 10 ngày cũng không lộ mặt khi trở về thì lại chế giễu Lý Ngọc Phong một trận.

Lý Ngọc Phong vốn luôn động tay chân đánh chửi Lý Mẫn Nhi mà hiện tại, Lý Diệu Nhi lại có thái độ như thế nên trong con tức giận già đánh Lý Diệu Nhi một trận. Thời điểm già đã đánh thì Mặt Lý Diệu Nhi bị dây thép trên mặt đất đâm bị thương lúc này Lý Diệu Nhi hận Lý Ngọc Phong đến tận xương.

Hiện tại, thứ có giá trị nhất của cô ta chính là khuôn mặt này mà sau đó, tuy vết thương đã lành nhưng vẫn lưu lại sẹo. Lý Diệu Nhi thấy mình bị như vậy mà bà Lý còn không có chút nào trách cứ con trai ngược lại còn la mắng cô ta một trận thì trái tim càng thêm lạnh lẽo.

Lý Diệu Nhi tìm tên lưu manh đang yêu đương vụng trộm với mình rồi canh thời điểm Lý Ngọc Phong ra ngoài thì kéo ra tới ngõ nhỏ tàn nhẫn đánh một trận khiến cho chân của Lý Ngọc Phong bị gãy mà sau đó lấy Diệu Nhi cũng dọn ra ngoài sống chung với tên lưu manh kia.

Thất Nguyệt từng gặp Lý Diệu Nhi ở trên phố một lần, chỉ trong thời gian gần nửa năm mà cô ta giống như trở thành một con người khác không còn là bộ dạng thô trắng nhò ôm quần áo lúc đó. Cô ta vì nấy đồng tiền mà lời kéo, ăn vạ khóc lóc với khách làng chơi còn tên lưu manh đang sống chung với cô ta thì đứng bên cạnh.

Lý Diệu Nhi cũng đã thấy Thất Nguyệt, không thèm tranh cãi với khách làng chơi kia nữa mà chửi ầm lên với Thất Nguyệt, thậm chí cô ta còn muốn tiến lên đánh Thất Nguyệt nhưng lại bị tên lưu manh đứng bên cạnh kéo về tát một cái. Tên lưu manh khom lưng cúi đầu xin lỗi Thất Nguyệt cả nửa ngày, Thất Nguyệt chính là trụ cột của Bách Nhạc Môn, còn đó như già ta không đặc biệt nổi.

Thất Nguyệt vừa đánh xong 1 bài thì được tặng mấy lẵng hoa. Thất Nguyệt cảm thấy may mắn vì bnm là sân nhảy lớn. Tuy có vài vị nhân vật lớn có thiện cảm với cô nhưng tất cả đều rất có thân phận không thêm cường ép cô làm gì. Hiện tại, cô còn trẻ, sân nhảy cảm thấy hình tượng này của cô rất tốt cho nên cực kỳ che chở cho cô.

Thất Nguyệt thay quần áo ở phía sau hậu đài, sau khi tháo trang sức thì cô định đi về, Đột nhiên có một người gác cổng trại vào nhỏ giọng nói với cô:

-Chị Mẫn, bên ngoài có một người phụ nữ nói là mẹ của chị

Hà?

Thất Nguyệt trầm tư một chút sau đó cười nói:

-Cậu kêu bà ta chờ một lát đi, thuận tiện kêu Tiểu Lượng Tử tới đây giúp tôi!

Người gác cổng gật đầu đồng ý sau đó nói vài câu nịnh nọt mà thấy Thất Nguyệt không để ý tới mình thì ra ngoài.

-Chị Mẫn, chị tìm em!

Tiểu Lượng Tử vội vã chạy vào.

Thất Nguyệt thấy Tiểu Lượng Tử chảy mồ hôi đầm đìa thì đưa cho cậu ta một cái khăn lông rồi nói:

-Cậu rất gấp gấp cái gì!

-Chị Mẫn kêu em thì cho dù em ở tận chân trời cũng lập tức chạy tới đây ngay!

Tiểu Lượng Tử vừa lau mồ hôi vừa cười he he trả lời.

-Lần trước cậu làm tới đâu rồi?

Thất Nguyệt không để ý tới sự nhện nọt của Tiểu Lượm Từ, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Vài ngày trước đó, Thất Nguyệt đã kêu Tiểu Lượm Từ tới tìm mấy tên lưu manh ở sông bắc nam dự đồ Lý Ngọc Phong đi đánh bạc. Nếu là Lý Ngọc Phong ngày xưa thì gã sẽ không đi vì đã luôn tự cho rằng bản thân mình rất thanh cao, nhưng hiện tại Lý Ngọc Phong đã bị đuổi học còn bị què chân bây giờ chính là thời điểm gã cảm thấy thất bại nhất cho nên dù đồ gã dễ như trở bàn tay.

Tiểu Lượm Từ cũng biết Thất Nguyệt không thích nói chuyện nhiều cho nên cũng trả lời thẳng vào vấn đề:

-Chuyện này đã làm tốt rồi a, gã thiếu sông bạc không ít tiền cho nên cũng đem nhà thế chấp cho sông bạc. Chì Mẫn, hình như đó là nhà của chị!

-Nói đó không phải là nhà của tôi!

Thất Nguyệt lạnh nhạt trả lời.

-Tôi muốn họ không còn thứ gì hết! Nói với sông bạc không cần phải khách khí, tiền thì một xu tôi cũng không cần!

Tiểu Lượm Từ rung mình, nghe nói độc nhất là lòng bà phụ nữ mà! Nhưng mà y cũng không có thừa thái sự đồng tình đâu! Ai làm cái nghề này, trên tay cũng không sạch sẽ bao nhiêu, điều khiển y cảm thấy kỳ quái là tại sao cô gái này lại muốn xuống tay với gia đình mình, mà bộ dạng lại giống như cô thám thủ đại hận vậy.

Nhưng Tiểu Lượm Từ là người thông minh, chuyện không nên hỏi thì y sẽ không bao giờ hỏi tới, Thất Nguyệt hải lòng nhất điểm này của y.

Thời điểm Thất Nguyệt đang làm thì đã thấy một bộ quần áo khác, bọc ca người kín mít, có còn có tinh đi ra ngoài bằng cửa sau. Bà Lý đứng ở cửa hết giờ thì lại đợi nhưng cũng không thấy Thất Nguyệt đi ra. Hôm nay bà ta có tính mặc bộ quần áo cũ nát và mong muốn để khiến mình trông đáng thương, nếu có thể làm hòa với Thất Nguyệt thì là tốt nhất, còn nếu Thất Nguyệt Không chịu gặp bà ta thì bà ta sẽ ở đây khóc lóc làm mọi người biết Thất Nguyệt bất hiếu ép cô vào khuôn khổ.

Gần đây Lý Ngọc Phong thiếu nợ có bạc một số tiền rất lớn, bà ta cũng đã cùng đường rồi chỉ còn cách tới tìm Thất Nguyệt. Bà Lý đã nhờ chị Từ hàng xóm giúp bà ta tìm một người để bà ta gả Thất Nguyệt, chị Từ lại là người quen biết nên ngày thường cũng thích làm mấy việc kéo mối linh tinh như thế này. Chị Từ đã tìm được một thương nhân có tiền giúp bà ta, người này lại nghe bà Lý nói con gái mình là trụ cột của Bách Nhạc Môn thì lập tức đồng ý, người đó nói nếu để Thất Nguyệt làm vợ bé cho hẳn thì hẳn sẽ trả nợ giúp Lý Ngọc Phong.

Bà Lý đợi suốt mấy tiếng cũng không thấy Thất Nguyệt nên đi tới chỗ người giữ cửa hỏi một chút, đối phương trả lời là tiểu thư Mẫn Nhi đã về rồi khiến cho bà Lý tức giận chết. Thất Nguyệt kêu bà ta trở nên bà ta cứ ngu ngốc mà đứng đây chờ không ngờ cô lại để bà ta leo cây, đứng trong gió lạnh suốt mấy tiếng.

Bà Lý run rẩy trở về, thời điểm bà ta đi vào một cái ngõ nhỏ thì bị một xô nước hắt xuống từ trên lầu xối ướt. Bà Lý bị ướt từ đầu đến chân, lạnh đến thấu tim, mà lại nghe thấy đây là nước rửa chén của tiệm cơm thì cảm thấy vừa lạnh vừa buồn nôn. Trên đầu bà ta còn dính một sợi mì, bà Lý lập tức ngồi xuống nôn ra.

Người hắt nước vào bà lý chính là Thất Nguyệt, cô tìm người theo dõi bà ta nên tất nhiên cũng biết mục đích của bà ta. Thất Nguyệt cảm giác được cảm xúc nguyên bản của Lý Mẫn Nhi trong người mình đang tức đến phát run. Người mà bà Lý tìm là một bố thương có tiếng là hào sảng, vợ nhỏ có đến mười mấy người, vợ ca lại tàn nhẫn độc ác, phụ nữ chết oan trong nhà lão ta rất nhiều, nếu muốn hỏi thăm thì đều có thể biết được chuyện này nhưng bà Lý lại trực tiếp muốn bán nữa con gái của mình cho người như thế.

May mắn Thất Nguyệt được Bách Nhạc Môn che chở, bà Lý không dám nói là quan hệ của mình và Thất Nguyệt không tốt mà chỉ nói tính tình con gái kiêu căng, không quá nguyên ý gả chồng nên cần một chút thời gian nữa nên đối phương cũng không dám làm gì Thất Nguyệt mà để cho bà Lý tới khuyên nhủ.

Bà Lý bị đóng lạnh cả đêm còn bị hắt một thau nước bẩn, thời điểm về đến nhà thì quần áo cũng đã đóng thành băng, ngày hôm sau lập tức ngã bệnh. Thất Nguyệt lại cho người truyền tin nói với vợ thương nhân mà bà Lý tìm được là cô đã sớm đăng báo nói rằng đoạn tuyệt quan hệ với bà Lý rồi, cho nên dù cho Lý gia có việc gì thì cũng không liên quan tới cô.

Đối phương vô cùng tức giận vì lão đã đưa một ít tiền đặt cọc cho bà Lý nhưng không ngờ bà ta lại dám lừa gạt lão, lão không dám đi tìm Thất Nguyệt gây chuyện nên lão đổ hết con giận lên đầu Lý gia lão cho người tới đập phá hết đồ đạc trong nhà họ Lý.

Họa vô đơn chí khi Nhà Họ Lý mới vừa bị đập phá xong thì người của sông bạc lại đến đòi nợ nhưng đã không còn tiền nên họ chém đứt tay của Lý Ngọc Phong. Bà Lý đau lòng con trai nên tuy rằng không muốn nhưng bà ta chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của đối phương là lấy nhà gán nợ.

Thất Nguyệt vẫn thảnh thơi nghe được tin tức của Lý gia thông qua Tiểu Lượm Từ. Lý Ngọc Phong vẫn thích cờ bạc nhưng mỗi khi đánh bạc thì rất ít ăn tiền, hiện tại ngoại trừ cờ bạc thì gã lại đi uống rượu, mỗi ngày ăn không ngồi rồi lại bởi vì ăn trộm đồ mà thường xuyên bị người đánh đập.

Bà Lý lại tìm tới Thất Nguyệt rất nhiều lần nhưng cô đều tránh đi không gặp, cuối cùng bà Lý cũng hiểu thái độ dứt khoát của cô cho nên không tới nữa. Bây giờ mỗi ngày bà Lý đều đi giặt quần áo cho người ta, làm một chút việc vặt để nuôi sống Lý Ngọc Phong, nhưng thường xuyên bị Lý Ngọc Phong xin tiền, bà ta không cho thì lại bị Lý Ngọc Phong đánh. Còn Lý Diệu Nhi cũng sống không tốt hơn bao nhiêu, sau khi có ta ở chung với tên lưu manh thì cũng mang thai vài lần nhưng đều đi phá, sau đó lại học thêm thời hút thuốc phiện, vì muốn có tiền mua thuốc phiện mà cái gì cũng chịu làm.

Thất Nguyệt cảm thấy sống như vậy thì còn khó chịu hơn là chết, có lẽ họ vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu tại sao Lý Mẫn Nhi lại thay đổi và vì sao lại đối xử với họ như thế. Nhưng mà rốt cuộc thì họ cũng cảm nhận được nỗi khổ mà Lý Mẫn Nhi đã từng phải chịu.

Lúc này, Thất Nguyệt cảm giác được sự thoải mái trong thân thể, oán hận của nguyên chủ đã tan biến cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc thì cô thể lựa chọn ở lại hoặc là trở về, nhưng nếu muốn ở lại thì phải trả 100 điểm kinh nghiệm, Thất Nguyệt không có điểm kinh nghiệm! Tuy rằng cô vẫn muốn ở lại thế giới này để học thêm một vài thứ nhưng ngại quá trong túi không có điểm!!!

Sau khi choáng váng mặt trận, Thất Nguyệt đã trở về không gian.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 12: Thế giới 2: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (1)

Trong không gian, người đàn ông ngồi trên sofa, nhàn nhai uống café, nhìn màn hình lớn phía trên không, trong mà hình chính là nơi cô vừa trở về.

Người đàn ông thấy Thất Nguyệt đã trở lại thì y cười hiện lên trên khóe miệng:

-Làm tốt lắm, cô đúng là không làm tới thất vọng! Sau này cô chính là Người được thần chọn, số9 hiệu C00-28. Xin tự giới thiệu, tôi tên là Bạch Dạ Hí, là người sáng tạo ra thế giới này.

Bạch Dạ Hí bảo Thất Nguyệt ngồi xuống, thuận tiện đưa choc cô ly trà.

-Nhiệm vụ này cũng không khó lắm!

Thất Nguyệt nghe lời anh ta ngồi xuống rồi thản nhiên nói.

Nhiệm vụ này đúng là khá dễ, thật ra thì chỉ cần Lý Mẫn Nhi chặt đứt nguồn kinh tế của Lý gia thì những chuyện còn lại chi còn là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi, cô chỉ cần đẩy thêm một chút thôi.

-Tuy nhiệm vụ khá dễ nhưng người thông qua được khảo nghiệm đầu tiên thì không có mấy ai, cô có biết tại sao không?

Bạch Dạ Hí nhấp một ngụm trà rồi hỏi.

Thất Nguyệt lắc đầu.

-Bởi vì chỉ cần là người thì sẽ có suy nghĩ, ví dụ như là sau khi tiến nhập vào trò chơi thì sẽ có sự đồng cảm với mục tiêu nhiệm vụ hoặc là sẽ trầm mê trong thế giới đó, không muốn tiếp tục làm nhiệm vụ nữa; họ có thể sẽ gặp người như James, như thế thì cô vài người sẽ vì thế mà buông tha nhiệm vụ của mình. Mặc kệ là vì nguyên nhân nào thì nếu như cô đã bỏ qua nhiệm vụ thì nhiệm vụ sẽ được coi như thất bại, mà hậu quả của thất bại là linh hồn sẽ tự động bị thế giới này rút ra làm năng lượng cho nó.

Hiếm khi Bạch Dạ Hí có tâm trạng tốt nên anh ta kiên nhẫn giải thích cho cô.

-Sau khi tôi rời đi thì lm ở thế giới kia sẽ như thế nào?

Thất Nguyệt trầm mặc gất đầu, một lát sau cô lại hỏi ra vấn đề mình tò mò.

-Quy tắc của thế giới sẽ sắp xếp cho thân thể có ấy tiếp tục hoặc có thể là từ vong, cô đã ly khai thì thân thể đó có thể dựa theo phương thức suy nghĩ của cô mà hoàn thành cuộc đời, còn nếu chết thì chết như thế nào là do quy tắc quyết định, chính tôi cũng không rõ!

Bạch Dạ Hi biểu hiện ra vẻ mặt không thể trả lời, sau đó thì tiếp tục nói:

-Nhiệm vụ lần này có kiểm kinh nghiệm là 200 EXP, vừa đủ đổi một viên thuốc trị thương, tôi đề nghị cô nên chữa trị thân thể mình trước, chứ nếu... cơ thể của cô chết đi thì dù cho cô có hoàn thành nhiệm vụ lại phải cố sức tìm thêm một thân thể khác để sống lại đây!

-Cám ơn!

Thất Nguyệt chân thành nói cảm ơn, sau khi cô đổi thuốc thì bị Bạch Dạ Hi đưa trở về.

Gần tay, gần chân của Thất Nguyệt đều bị cắt đứt, vốn là đã bị cô cưỡng chế nổi lại, nhưng bây giờ thân thể này cũng sắp chết, trong tay cô có thuốc rồi nhưng lại không giờ tay nổi.

Thất Nguyệt có chút buồn bực, cô cố gắng để lấy được thuốc trị thương mà bây giờ lại có khả năng chết vì không thể uống thuốc, tám mươi phần trăm cô sẽ tức chết lần nữa mất!

Sau khi có hết sức chín trâu hai hổ, máu gần như đã chảy hết, Thất Nguyệt mới có thể bỏ thuốc vào trong miệng, thời điểm viên thuốc tan ra thì Thất Nguyệt cảm thấy như có một dòng nước ấm đang tràn ra khắp toàn thân, cô giống như đang được ngâm trong nước ấm vậy. Sinh mệnh bắt đầu trở lại đây, bởi vì cô thể đang chữa trị nên bắt đầu tiến vào trạng thái ngủ đông.

Thất Nguyệt trở lại không gian lần nữa để tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, cô hi vọng mình sẽ hoàn thành hết tất cả nhiệm vụ sớm để có thể nhanh chóng trở về báo thù.

.....

Thất Nguyệt tiến vào nhiệm vụ, nhiệm vụ lần này không phải là báo thù hay căm hận gì cả.

Chỗ Thất Nguyệt đang ở là thành phố F, một thành phố rất hỗn loạn, các loại bạo lực, tội phạm, ma túy, sòng bạc đều có trong thành phố này. Còn cảnh sát thành phố F thì mắt nhắm mắt mờ, thị trường thì cũng cấu kết với hỗn loạn trong thành phố.

Người ủy thác tên là Long Ba, giới tính nam, kiếp trước chính là một tên côn đồ trong thành phố này. Đối với nghề côn đồ này, nhà của Long Tam đã có truyền thống uyên bác về nó rồi, ba đời tổ truyền nhà li đều là lưu manh địa phương. Mẹ ủy thác thì chạy trốn ngay sau khi sinh hắn, ném anh8! lại cho người cha lưu manh và hai anh trai nuôi nấng.

Sau khi lớn lên, Tam lang (tên gọi thân thiết theo thứ tự trong nhà) kế thừa ý chí của gia tộc, đánh lộn ầu đã, cướp bóc hàng ngày, hút ma túy, hần sống vô cùng sa đọa. Vào sáng sớm một ngày nào đó, Long tam lang thức dậy, bên cạnh hắn còn có dụng cụ để hút ma túy, bỗng nhiên hắn cảm thấy trống rỗng, hắn cảm thấy cuộc sống của mình không có ý nghĩa, hần chẳng làm nên trò trống gì. Mỗi ngày, hần sống như một con gấu, càng nghĩ càng cảm thấy bị thương.

Vì thế, hần cầm lấy ma túy chưa kịp bán bên cạnh mình, dùng một tia ý thức cuối cùng để tìm vào trong thân thể, giết chết chính bản thân mình. Đối với việc hần chết vì sốc thuốc thì không có ai cảm thấy kinh ngạc, sau khi người bên cạnh phát hiện hần chết thì gọi điện báo cho hai anh trai của hần, sau đó thì thì thể đã bị lôi đi.

Đối với chuyện em trai mình từ vong, hai người anh trai cũng rất bình tĩnh bởi vì ba của bọn họ, ba của ba bọn họ, ba của ba của ba bọn họ đều là chết do hút mma túy quá liều, đây chính là truyền thống của gia tộc.

Yêu cầu của người ủy thác rất đơn giản, chính là đời này hần không muốn trở thành côn đồ các ké nữa, hần muốn có bạn bè, có được một cuộc đời phong phú.

Thất Nguyệt mở mắt ra, đồng hồ treo trên tường biểu hiện là bảy giờ sáng, cô nhìn trong phòng một chút thì phát hiện là phòng vô cùng bừa bộn, đủ loại chai bìa, dầu nấu thuốc lá, sách vở dính máu, quần áo dơ, đồ lót ném khắp nơi.

Thậm chí bên cạnh còn có một đồng giấy vệ sinh bôn cục kỳ quái, mặt Thất Nguyệt lập tức đỏ lên, nháy xuống từ trên giường. Tuy bây giờ cô là thân thể phái nam nhưng cô tuyệt đối trăm phần trăm là phụ nữ nha!

-Đây là chỗ cho người ở hả?

Thất Nguyệt cau mày, chán ghét nhìn chung quanh một lần, sau đó cô bắt đầu vén tay áo lên để quét tước căn phòng. Không biết cái nhà này bao lâu không quét dọn rồi, loạn tới mức cùng cực rồi!

Thời điểm Thất Nguyệt đang quét sân thì cửa " thỉnh thỉnh" bị đập ra.

-Thằng nhóc thôi, chủ chịu dậy rồi ha, hôm nay là ngày khai giảng, chú đi với anh và anh cả tới trường học một hồi đi!

Một thanh niên nhuộm tóc vàng cầm cây gậy bóng chày trong tay vừa quơ vừa tiến vào.

Nhưng khi anh ta tiến vào trong sân thì dừng sững, trên đầu Thất Nguyệt bọc khăn lông còn đang thu dọn nhà cửa nửa chứ, nhưng căn nhà cũng ngăn nắp, sạch sẽ hơn rất nhiều, quần áo đã được treo lên chỉnh tề, sách báo kỳ quái cũng cũng đã được gom lại một chỗ, Thất Nguyệt định tí nữa sẽ ném đi.

-Chào buổi sáng, anh hai!

Người Thất Nguyệt chào chính là anh thứ hai của người ủy thác, tên gọi là Long Nhị Lang. Bọn họ còn một người anh cả, gọi là Long Nhất Lang, Thất Nguyệt chỉ cảm thấy là tên cầu này rất đúng là dễ nhớ.

Nhị Lang sững sờ ngoài cửa, gậy bóng chày rơi xuống đất, sau đó anh ta lui lại ra ngoài, vừa đi vừa thì thầm:

-Tại sao lại sinh ra áo giắc thể này? Lễ nào ăn một gạch ngày hôm qua khiến não mình bị chấn động?

Thất Nguyệt nhìn anh ta nắm tóc đi ra ngoài thì bật cười nhưng gậy tiếp theo thì Thất Nguyệt không cười được nữa vì cô nhìn thấy cái gương phía sau cửa. Trong gương là một thanh niên, chuyển trở thành nam giới thì Thất Nguyệt cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi nhưng bề ngoài của nguyên chủ này cũng quá " khác người" rồi! tướng mạo hung thần ác sát như thế này thì không đi làm lưu manh cũng uống nhè? Bởi vì người thanh niên trong gương cao khoảng 1m75, da màu đồng, cơ thể rất vạm vỡ, khuôn mặt hung ác, tàn nhẫn kèm theo mái tóc húi cua, à quên... còn vết sẹo trên mặt nữa. Nụ cười của Thất Nguyệt trên gương mặt này trông rất dữ tợn.

Thất Nguyệt bắt đầu cảm thấy nhiệm vụ này khó khăn rồi, bề ngoài thế này thì thật sự có thể tìm được bạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (2)

Người nhà họ Long ăn gì thì hoàn toàn được quyết định bởi tù lạnh của nhà hàng xóm, trong tù lạnh nhà hàng xóm có gì thì họ sẽ ăn cái đó, ngày nào Long Đại (Long Nhất Lang) cũng sẽ đi dạo nhà hàng xóm một vòng, xem mình thích thứ gì thì mang thứ đó về. Vì thế mà Long Đại nói với Long Tam (Long Tam Lang) đây là một phương thức thân mật với hàng xóm, và Long Tam cũng quán triệt làm theo tư tưởng này. Quan hệ của Long gia và hàng xóm khá tốt, ít nhất thì không ai dám nói xấu bọn họ.

-Tiểu Tam, chú cũng đã trưởng thành rồi, cũng nên hiểu chuyện một chút, bắt đầu tìm việc làm đi. Ví dụ như cướp bóc gì đó, như vậy tốt hơn là cứ luôn đi trộm tiền trong thùng từ thiện hay thu phí bảo kê của mấy đứa học sinh!

Long Đại vừa ăn bánh bao vừa nói chuyện với Thất Nguyệt. Long Đại vẫn luôn là người quyết định trong nhà, người cha lưu manh của nhà họ Long rất ít khi trở về nhà, ông ta không phải là đang ở trong tù thì cũng đang chạy khỏi ngục giam, còn không thì là đang trên đường tới nhà tù cho nên hai đứa em trai đều là do Long Đại đi cướp để nuôi lớn.

Thất Nguyệt vừa uống một ngụm sữa, chưa kịp nuốt thì phun hết ra, sau đó cô lại bị sặc tới mức ho khan, không nên nói chuyện đáng sợ như thế với giọng điệu tự hào, đáng khoe như vậy chứ?

-Anh cả, em muốn đi học để sau này trở thành một người có ích.

Thất Nguyệt ho xong thì nghiêm túc nói với Long Đại, cô cảm thấy nên tổ thái độ của mình trước.

-Đi học hả?

Long Đại ngậy ngăn cá người rồi vỗ vỗ vai Long Nhị đang ngồi kế bên, cười lớn:

-Đi học, ha ha! Buồn cười quá, anh thấy chú ba hình như đang học tào hài, sao lại nghĩ ra được câu này chứ! Cười chết tao rồi! Nếu chúng ta mà thi đậu đại học thì chắc ông nội cũng đội mồ sống dậy mất!

Long Nhị cười tới mức đau bụng, vừa cười vừa vỗ bả, còn vuốt nước mắt trên khóe mắt nữa, sau đó mới nói:

-Một hồi anh phải đi kể cho mấy anh em một chút, chuyện này rất buồn cười...

Thất Nguyệt không nói gì mà ngồi nhìn hai người đang cười tới điên loạn kia rồi cúi đầu yên lặng ăn bánh mì, làm sao có thể yên tâm mà học tập trong cái nhà luôn nghĩ chuyện học tập đáng hoảng là chuyện cười đây? Xem ra chuyện được người thân ủng hộ là không bắt khả thi rồi!

Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học của lớp 10, chỉ cần cố gắng học tập chắc sẽ không sao đâu! Tuy rằng danh tiếng của Long gia không tốt nhưng không chừng sự cố gắng của cô sẽ làm bạn học thay đổi cách nhìn.

Hiện tại, Long Nhị là đại ca của cao nhị (lớp 11), Long Đại là đại ca của cao tam (lớp 12), là truyền thuyết trong trường học, vì thế năm nay, đại ca của lớp 10 không phải là Long Tam thì là ai! Thất Nguyệt đột nhiên nhớ lại một chuyện trong kiếp trước, hình như Long Tam vừa tới trường là đã bắt đầu đánh nhau, tuy hẳn không đánh nhau gỏi như anh cà và anh hai nhưng cũng rất liều mạng, sau này còn thành lập một bang hội trong trường học nữa, bang hội của Long Tam còn thường xuyên đánh nhau với hai bang hội của hai người năm nhất khác bằng vũ khí nữa.

Nhưng cũng không bao lâu sau, hẳn đánh thầy tổng giám thị đến mức nhập viện, thầy tổng giám thị đó vừa xuất viện là đuổi học hẳn luôn, cuối cùng, Long Tam chỉ có thể ra đời lần lộn. Trước khi chết, Long Tam rất hối hận, vô cùng tiếc nuối đối với chuyện học không xong cao trung (cấp 3), cho nên hẳn rất hi vọng mình có thể tốt nghiệp với thành tích vĩ đại.

.....

Thất Nguyệt ngồi trong phòng học, cô càng lúc càng cảm thấy nhiệm vụ này rất khó khăn, phạm vi hai thước xung quanh cô không có ai, chỉ cần cô nhìn ai là người đó sẽ nhanh như chớp mà tránh khỏi tầm mắt của cô, còn không thì là bị dọa đến mức run rẩy. Rốt cuộc thì thanh danh của nguyên chủ này kém cỡ nào đây! Cô giết người, đánh nhau cũng coi như là làm nghề nhưng còn dùng cách gì để xã giao thì Thất Nguyệt cũng không có bất kỳ thủ đoạn gì.

Thất Nguyệt cảm thấy dù thế nào cô cũng phải làm tốt quan hệ với bạn cùng lớp, vì vậy cô đi về hướng một nữ sinh đang đọc sách, muốn lên tiếng gọi. Thất Nguyệt là nữ nên cô cảm thấy tiếp xúc với nữ sinh sẽ dễ dàng hơn một chút.

-Bạn đang đọc sách gì thế?

Thất Nguyệt cố gắng dùng giọng nói ôn hòa nhất có thể để hỏi chuyện nữ sinh kia.

Nữ sinh kia vừa quay đầu lại, khi nhìn thấy Thất Nguyệt thì mặt cô bé trắng nhợt:

-Cậu... cậu làm gì thế?

Giọng nói của cô bé run rẩy.

-Tôi chỉ muốn làm quen với bạn thôi, sau khi tan học chúng ta về chung nhà!

Tuy ánh mắt đối phương nhìn cô như thấy quỷ nhưng Thất Nguyệt cũng chỉ có thể kiên trì dùng một nụ cười ấm lòng lạnh thời.

-Cần xin cậu bỏ qua cho tôi! Tại sao lại chọn tôi chứ? Đáng người tôi không đẹp, cậu sẽ không thích đâu, ô ô ô... tôi còn chưa từng yêu đương mà! Tại sao lại là tôi chứ...

Giương mặt của nữ sinh đã trắng tới mức không còn giọt máu, nói năng lộn xộn, sau đó còn cúi đầu cầu xin Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt cũng rất muốn khóc, cô thật sự chỉ là muốn tan học về chung thôi mà, sao cô bé này lại làm như cô muốn làm gì cô bé vậy chứ!

Xem ra cách làm bạn với con gái là không được rồi, Thất Nguyệt lại nhìn một nam sinh khác đang ngồi cạnh cửa sổ, sau đó tiến về phía trước.

Nam sinh thấy Thất Nguyệt thì dần mặt ra.

Thất Nguyệt tận sức tận lực làm cho giọng nói của mình dễ nghe nhất:

-Cậu có muốn đi uống cafe không?

Khi Thất Nguyệt còn ở trong trại huấn luyện, cách để mọi người có quan hệ thân thiết với nhau là mời đi uống gì đó hoặc là chia sẻ đồ ăn với nhau, Thất Nguyệt cảm thấy mấy cách thức này cũng có thể sử dụng được ở trường học.

Nam sinh kia sững sờ một chút rồi lập tức lao ra khỏi phòng học.

Thất Nguyệt đang thấy khó hiểu thì một phút đồng hồ sau, nam sinh kia trở lại với cái đầu đầy mồ hôi, chạy không kịp thở, trong tay còn ôm một đồng hồ uống rồi đặt lên bàn:

-Long Tam đại ca, đồ uống mà anh muốn đây, không cần trả tiền đâu ạ! Em mời anh!

Mồ hôi lạnh trên đầu Thất Nguyệt chảy xuống, nhìn tình huống này thì không giống như cô đang làm quen bạn bè mà giống như là cô đang vor vét tài sản của cậu ta vậy!

Thất Nguyệt yên lặng trở về chỗ ngồi, đang hoảng sợ đọc sách. Có câu là “lâu ngày sẽ biết lòng người”, nhiệm vụ này khiến cô có cảm giác thật bất lực.

-Long Tam, làm quen một chút đi, tôi tên là Phan Chương!

Thất Nguyệt đang đọc sách thì có một người phía sau chào hỏi cô. Trong lòng Thất Nguyệt mừng rỡ: Tốt quá! Rốt cuộc cũng có người chịu để ý tới mình!

Thất Nguyệt quay đầu lại thì thấy một cái đầu dài màu, trên mũ đeo nhiều khuyên, quần áo dị dạng đang ngồi phía sau cô. Bên cạnh cậu ta còn có mấy người ăn mặc trông rất giống mấy thanh niên hư hỏng.

Thất Nguyệt chăm chú nhìn họ vài giây rồi yên lặng uốn eo quay đầu về, trong nội tâm thầm nói: dù có bộ dạng giống những người này nhưng cô tuyệt đối sẽ trong gia nhập với bọn họ đâu! Nhất định sẽ không! Người ủy thác muốn có bạn bè là học sinh ngoan, hiền, dù chỉ có một người cũng được. Nếu ngày nào cô cũng đi với đám người này thì sẽ hoàn toàn tách biệt với mấy học sinh ngoan kia mất!

Thất Nguyệt không trốn học, khi cô còn nhỏ thì đều học những thứ như kỹ thuật đánh nhau, giết người, cộng thêm một vài ngoại ngữ hoặc là dự thỉnh một vài thứ mà cần học nên cô không hiểu có rất nhiều nội dung trong sách này.

Thời điểm tan học, giáo viên còn chưa rời lớp, Thất Nguyệt đã đến trước mặt giáo viên rồi nói:

-Thưa cô, em có thể học thêm sau giờ học không ạ? Có vài nội dung em chưa hiểu!

Thất Nguyệt cảm thấy bản thân nói chuyện rất chân thành nhưng vừa nói với cô giáo xinh đẹp vừa xong thì gương mặt lập tức tái nhợt.

-Bạn học Long Tam à, cô không thể dạy bù cho em được vì cô có việc bận, em tự học nha! Thật sự là rất dễ!

Sau khi cô giáo hoảng sợ, run rẩy nói xong thì nhanh chóng ôm lấy giáo án trên bàn, chạy ra ngoài như một con gió.

-Long Tam, cậu đúng là lắm chiêu nhì! Không ngờ lại muốn lấy danh nghĩa học thêm để của cô giáo!

Sau lưng Thất Nguyệt lại truyền tới giọng nói hèn mọn, bí ối của Phan Chương.

Thất Nguyệt không thêm để ý tới cậu ta, thanh danh của cô đã “thứ” lắm rồi, nếu còn theo chân bọn họ thì chắc cũng tan nát luôn.

Cô rất muốn nói với người khác là mình khác Long Đại và Long Nhị nhưng nếu thế thì cũng không có ai chịu tin tưởng.

Lúc tan học, mọi người e sợ cô, tránh nhanh như gió nên dù Thất Nguyệt muốn có cơ hội đi chung với người khác cũng không được. Cô buồn bực thu dọn cặp sách, trong nội tâm oán giận nhiệm vụ của người ủy thác này làm khó người khác, tình trạng này thì làm sao cô tìm bạn được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (3)

-Long Tam, đi chung đi!

Phan Chương tiến lại gần, Thất Nguyệt cảm thấy có chút đau đầu nhưng nghĩ lại thì danh tiếng của cô quá xấu, Phan Chương thì tốt hơn cô một chút nên cô lẽ cô có thể thông qua người này để làm quen với những người khác.

Vì thế, Thất Nguyệt cũng nói:

-Được, vậy cậu tìm thêm mấy bạn học nữa đi chung đi!

Phan Chương sững sờ, vui vẻ vỗ ngực đảm bảo:

-Anh cứ yên tâm, đảm bảo sẽ để anh hài lòng!

Mười phút sau, Thất Nguyệt cảm thấy rất không hài lòng, bởi vì mười mấy người Phan Chương dẫn đến đều không có một ai đáng hoàng cả. Ban này, Thất Nguyệt chỉ là muốn thử một chút khi tuyệt vọng thời nhưng bây giờ có hối hận rồi.

Sợ đi Phan Chương cứ thích quần lấy Thất Nguyệt như thế là vì cậu ta cảm thấy Thất Nguyệt rất trầm ổn, trong suy nghĩ của hắn, người như thế mới có thể làm chuyện lớn được. Bản thân Phan Chương không phải là người giỏi đánh nhau, hơn nữa cũng không có khả năng lãnh đạo nên hắn luôn muốn tìm một người có tiềm lực để đi theo, Thất Nguyệt hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của hắn.

Kiếp trước, người ủy thế cũng không hề bị Phan Chương quần lấy. Phan Chương là một người thông minh, hắn cảm thấy người như Long Tam rất thích đấu tranh kiểu dẫm máu nên sớm muốn gì cũng sẽ xảy ra chuyện, vì thế mà kiếp trước, Phan Chương vẫn luôn giữ khoảng cách với Long Tam.

Thất Nguyệt vô cùng buồn bực, dựa theo ký ức thì Phan Chương cũng không phải là người khiến người ta cảm thấy phiền phức như thế này. Hiện tại, Thất Nguyệt chỉ còn cách là bắt đắ để mấy người này bao quanh rồi đi ra ngoài, gần bên còn có bạn học đang kẻ thì thăm với nhau:

-Họ chuẩn bị lập bang phái hả?

-Chắc vậy, mình đã nói Long Tam là đại ca khỏi Mười từ trước rồi mà!

Thất Nguyệt đứng là khóc không ra nước mắt, kiểu này thì cô vĩnh viễn cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ được.

Không được! Cô phải phân rõ giới hạn với mấy người này!

Thất Nguyệt quyết định ở trong lòng.

Tiếc là cô không thể chuyển trường, người ủy thác chỉ định phải là trường cao trung này, muốn cô kè mặc cả một chút cũng không được.

-À, thằng nhóc kia, nghe nói mày rất ngạo mạn nhì! Ngày đầu tiên đã muốn làm đại ca khỏi Mười rồi à? Để tao coi mày còn mạng để làm không nha!

Thất Nguyệt đang mãi mê suy nghĩ thì bị người chặn lại ở trước mặt. Kè chặn đầu cô là một đám thiếu niên hư hỏng, tên cầm đầu có chút kiêu căng, để tóc húi cua, trên tay cầm một ống thép, nhìn Thất Nguyệt với vẻ miệt thị.

Thất Nguyệt nhủ thầm: làm ơn đi! Bà đây cũng chả muốn làm đại ca gì đâu!

Cô vừa muốn lên tiếng cự tuyệt thì bị Phan Chương ở bên cạnh chen vào:

-Thượng Quan Cảnh, đại ca của tui tao mà sợ mày à? Luật cũ một đầu một đi, ai thua thì sau này không được lẩn lộn trong trường học nữa!

Thất Nguyệt nhìn Phan Chương, cô thành đại ca của cậu ta từ khi nào vậy?

Không chờ Thất Nguyệt kịp phản ứng, phía sau đã có người reo hò cổ vũ.

-Đánh thì đánh, từ nhỏ tới lớn, Thượng Quan Cảnh tao có sợ ai đâu chứ! Đại ca khỏi Một phải là tao!!

Thượng Quan Cảnh khiêu khích bằng việc lấy ống thép đập lên tường, dẫn đầu đi ra phía sau tòa nhà.

Chuyện đột nhiên phát sinh mà Thất Nguyệt chưa có bất kỳ cơ hội nào để từ chối, một đám người lập tức vây quanh Thất Nguyệt để đi đến phía sau khu dạy học.

-Tôi không muốn đánh với cậu ta, tôi tới đây để đi học!

Thất Nguyệt vội vàng hô lên, tuy như thế thì cô sẽ bị nói là hèn nhát nhưng còn tốt hơn là nhiệm vụ bị thất bại.

-Đại ca, cậu vẫn hài hước như thế!

Phan Chương nghe thấy cô la lên thì nói như thế, những người bên cạnh đều cười ha ha, căn bản là không có ai cho rằng câu này là thật.

Chỉ trong chốc lát, tất cả còn đồ trong trường học đều tập trung hết lại đây, thậm chí Long Đại và Long Nhị cũng tới.

Long Đại vỗ vai Thất Nguyệt rồi nói mấy câu thăm thía:

-Làm tử tế lắm, tiểu Tam! Không ngờ ngày đầu tiên mà chú đã có tiền đồ như thế rồi. Hôm nay, vị trí đại ca lớp mười nhất định sẽ thuộc về chú! Chú là con cháu nhà họ Long, mấy anh sẽ cổ vũ cho chú!

Long Nhị cũng cổ động cho cô:

Không hổ là em trai anh, giết chết tên nhóc kia đi! Trường học này sẽ là thiên hạ của Long gia!

Trong lòng Thất Nguyệt đang có vạn con ngựa gào thét chạy qua: tôi không đánh, không muốn đánh, tôi không muốn làm con đồ... Thất Nguyệt điên cuồng gào thét trong nội tâm xong thì nhìn thấy gương mặt hưng phấn của Long Đại và Long Nhị, nếu bây giờ cô chịu thua thì không chừng sẽ bị họ thanh lý môn hộ mất!

Một đám người tạo thành một cái vòng tròn lớn, chừa phần ở giữa ra làm sân đấu. Thất Nguyệt và Thượng Quan Cảnh đứng đối diện với nhau bên trong chỗ đất trống, cô cực kỳ bất đắc dĩ nói:

-Tôi không muốn làm đại ca, đánh nhau cũng không có gì vui! Tôi trực tiếp nhường vị trí này cho cậu được không?

Thất Nguyệt không ngờ mình vừa nói xong thì lòng mày của đối phương đã dựng ngược lên:

-Mày có ý gì hả? Mày khinh thường tao à? Dám nói nhường tao à, tao nói cho Long Tam mày biết: hôm nay có tao thì không có mày, có mày thì không có tao! Hôm nay, một trong hai người chúng ta phải phân định thắng bại!

Thất Nguyệt cảm thấy rất đau đầu, cô muốn giải thích một chút nhưng đối phương lại không cho cô cơ hội.

Nắm nắm của Thượng Quan Cảnh vung tới trước mặt Thất Nguyệt, cô muốn đánh trả theo bản năng nhưng giây tiếp theo cô lại ngừng, vì cô nghĩ nếu cô đánh với cậu ta thật thì không phải cô sẽ thành con đồ thật sao. Thôi, cứ để cậu ta đánh một lần đi, đến lúc đó đám người kia cũng sẽ không kêu cô làm đại ca nữa, sau đó cô có thể đi học bình thường rồi.

Thất Nguyệt buông nắm tay, nhắm mắt lại chờ bị đánh.

Thượng Quan Cảnh đánh một quyền vào trên mặt Thất Nguyệt, khoe miệng cô lập tức chảy máu.

Quyền tiếp theo lao tới thì Thất Nguyệt ngã thẳng xuống đất. Mắt cô đầy sọc xet, đầu văng mắt hoa, trong miệng đều là vị ri sắt nhưng cô vẫn dùng tay bảo vệ đầu, cong người lại, làm tốt thể phòng ngự.

Những người vây quanh đều kinh ngạc, đây là sao đây? Hoàn toàn không đánh trả luôn à! Cứ ôm đầu để bị đánh như thế à? Mọi người nhìn sắc mặt tái xanh của Long Đại và Long Nhị, cảm thấy bản thân họ chả hiểu gì cả.

Thất Nguyệt ôm đầu, don phương chịu đánh, nhưng cô càng không đánh trả thì Thượng Quan Cảnh càng tức giận. Cuối cùng, cậu ta đánh đến đỏ mắt, cầm lấy ống thép đánh lên người Thất Nguyệt.

-Anh cả, đánh nữa thì tiểu Tam sẽ bị đánh chết mất!

Long Nhị thấy thế thì muốn tiến lên hỗ trợ nhưng hắn ta bị Long Đại kéo lại.

-Đánh chết thì thôi, nhà họ Long không có đứa yếu đuối như vậy!

Long Đại nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Long Nhị há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói nữa.

Thất Nguyệt vốn tưởng là đánh vài cái rồi thôi, không ngờ đối phương lại phát điên đến mức muốn giết mình thế này. Nếu cô chết thì nhiệm vụ này sẽ trực tiếp thất bại, còn nếu sống sót thì cô lẽ vẫn còn cơ hội.

Thất Nguyệt không thể nhịn được nữa, cú đá vừa rồi đã vô dụng cô, nếu không phải cô có kinh nghiệm thì đã bị vỡ nội tạng rồi. Thời điểm ống thép kia đánh xuống lần nữa, Thất Nguyệt không tiếp tục nhịn mà dùng tay cầm lấy ống thép, dùng sức thúc đầu gối vào bụng nhỏ của đối phương. Cô phi thân nhảy lên, dùng một chân đá vào mũi Thượng Quan Cảnh, mắt Thượng Quan Cảnh xuất hiện đầy sao.

Thất Nguyệt tức điên người, nghĩ đến khả năng nhiệm vụ sẽ thất bại vì người này, nước mắt Thất Nguyệt liên chảy xuống. Cô lại đá một cước vào sườn của Thượng Quan Cảnh, cậu ta lập tức ngã xuống đất.

Người đứng xem lại bị chấn kinh rồi, mấy động tác này đẹp quá! Không ngờ có thể đánh ra được hiệu quả điện ảnh nữa!

Tổ chất thân thể của Long Tam không tệ, tuy kém xa thân thể vốn có của Thất Nguyệt nhưng cơ sở rất tốt nên Thất Nguyệt có thể sử dụng rất nhiều thể võ, đánh Thượng Quan Cảnh như đang chơi đùa vậy.

Người bên ngoài nhìn vào sân đấu mà cảm thấy trên người lạnh lẽo. Một chân lý đá Thượng Quan Cảnh nằm sắp xuống, rồi nắm tóc cậu ta, đập bốp bốp vào tường khu dạy học, đập xong rồi đá, đá xong rồi đập, còn vừa đánh vừa khóc nữa!

Long Tam quả thật là khác hai anh trai của hắn mà! Quá khủng bố rồi! Hắn chính là kẻ điên!

-Tao biết sao lúc này đại ca không đánh trả rồi!

Phan Chương đột ngột la lớn lên.

-Vì sao?

Những người bên cạnh lập tức bị hắn ta thu hút sự chú ý.

-Là vì đại ca nhân nghĩa chứ sao, đầu tiên anh ấy sẽ nhường Thượng Quan Cảnh mấy chiêu nhưng nếu Thượng Quan Cảnh còn không chịu thua thì anh ấy sẽ không thủ hạ lưu tình!

Gương mặt Phan Chương tràn đầy vẻ kích động mà nói ra.

Mấy người bên cạnh nghe xong cũng cảm thấy hiểu rõ, vô cùng cảm động. Hiện tại, một đại ca có đạo nghĩa như thế này còn không có bao nhiêu, đánh người cũng trào nước mắt, không hổ là đại ca!ừ nay, bọn họ sẽ theo đại ca lần lộn!

Thất Nguyệt còn chưa biết là thời điểm cô ngược Thượng Quan Cảnh thì Phan Chương đã trở thành phó hội trưởng này đang giúp hội trưởng là cô tuyên nhận đàn em! Long Tam hội cứ như vậy mà được thành lập!

Ngày đầu tiên Thất Nguyệt đến trường, cô đã thống nhất toàn bộ khối Mười đang hỗn loạn để lên làm lão đại!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (4)

Sáng ngày hôm sau, thầy giám thị bị gọi vào trong văn phòng của hiệu trưởng.

-Anh có biết vụ đánh nhau trong trường ngày hôm qua không?

Hiệu trưởng hỏi thẳng vào vấn đề.

Tuy rằng chuyện đánh nhau trong trường học là bình thường nhưng hôm qua, Long Tam thật sự quá điên cuồng! Có người còn quay clip lại, mặt toàn là máu, còn vừa khóc vừa nắm đầu đối phương đập vào tường khiến lão xem mà lạnh cả người, loại người như thế thì sớm muộn gì cũng quậy tới nặng người.

-Tôi mới biết được lúc sáng sớm, đúng là không có thể thống gì nữa rồi!

Thầy giám thị cảm giận nói. Ông ta ghét nhất là loại học sinh này, đặc biệt là ba anh em nhà họ Long kia. Ông ta đã bó tay với Long Đại và Long Nhị rồi, đến lượt Long Tam thì ông ta phải bốp chét từ trong nôi.

-Anh tìm đại lý do nào đó để đuổi học Long Tam cho tôi đi, tôi không muốn trường chúng ta phải lên báo đâu! Nếu nghĩ không ra biện pháp nào thì anh từ chức luôn đi!

Hiệu trưởng vừa uống trà vừa lạnh lùng nói. Lão làm hiệu trưởng của cái trường hỗn loạn này cũng mệt lắm rồi, cả một đám học sinh rác rưởi, nếu được thì lão muốn đuổi hết cả đám luôn.

Ngày hôm sau, Thất Nguyệt vừa đến trường thì đã thấy một đám người, thầy giám thị cũng đang đứng xen lẫn trong đó.

-Sao lại thế này?

Phan Chương đi theo sau Thất Nguyệt lên tiếng hỏi một bạn học đang đứng ở cổng.

-Trường học kiểm tra tác phong và kỷ luật đột xuất. Hôm nay, thầy giám thị điên rồi! Ông ta nói ai không đúng quy định thì sẽ bị đuổi học!

Bạn học bị Phan Chương kéo lại nhanh chóng nói ra.

Thầy giám thị thấy Thất Nguyệt đến thì hai mắt sáng lên, mặc kệ những người khác mà đi thẳng tới chỗ Thất Nguyệt.

-Á ồ, bây giờ mấy giờ rồi hả, cậu đến trễ...

Thầy giám thị nhìn đồng hồ, 7h40, không hề đến trễ.

-Cậu nhìn đầu tóc của mình...

Thế mà là tóc húi cua... đúng quy định rồi!

-Cậu xem quần áo của cậu...

Đồng phục sạch sẽ, chỉnh tề, ngay cả cái nút cũng cái đáng hoàng.

-Giày cậu...

Bình thường...

-Cặp sách...

Rất ngăn nắp, không hề có bất kỳ quyền sách cảm hay trái pháp luật nào.

-Ha, tôi tìm được rồi! Cậu mang theo thuốc cấm!

Thầy giám thị lục lọi trên người Thất Nguyệt vài lần, cặp sách cũng bị xách ngược lên trời, cuối cùng ông ta cũng tìm được một bình thuốc.

Ông ta nói rồi mà! Sao tên này lại sạch sẽ như thế được. Bây giờ thì ông ta tìm được rồi! Thầy giám thị mừng như điên!

-Thầy giám thị, đây là thuốc trị dạ dày mà!

Một thầy giáo bên cạnh xấu hổ nói nhỏ vào tai ông ta.

Thầy giám thị nhìn kỹ lại, ngậm thư một viên thì biết đúng là thuốc trị dạ dày.

Nhìn theo bóng dáng Thất Nguyệt rời đi, thầy giám thị cảm giận cắn răng vì ông ta phát hiện Long Tam khó chơi hơn hai người anh của mình nhiều.

Sau khi vào phòng học, Thất Nguyệt mới hiểu ra tại sao hôm nay thầy giám thị lại kiểm tra mình. Cô cảm thấy bản thân rất oan uổng, chính cô cũng không muốn gây chuyện mà! Cái chức đại ca của hội Long Tam này cũng không phải do cô muốn làm.

Thất Nguyệt đi đến cửa phòng của thầy giám thị, có chút do dự vì cô muốn giải thích với thầy giám thị một chút nhưng lại không biết nên nói thế nào để ông ta tin mình, do đó cô cứ đứng bồi hồi ngay cửa.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ phản xạ lại nóng bức nhưng trong lòng Thất Nguyệt lại lạnh như có một màn sương mù... vì cô thấy Phan Chương.

-Đại ca, anh đang tìm gì thế?

Phan Chương không tìm thấy Thất Nguyệt trong lớp nên mới tìm tới tận đây.

Mặt Thất Nguyệt âm trầm, sao tên này giống như âm hồn không tan vậy! Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Cậu cách xa tôi một chút!

Cô bị hiểu lầm quá nhiều rồi, bây giờ mà còn quấy chung với Phan Chương thì càng khó giải thích. Thấy Phan Chương lùi về sau, Thất Nguyệt cũng không thêm để ý tới cậu ta nữa mà tiếp tục suy nghĩ lý do để thoát thân cho mình.

-Anh Chương, đại ca làm sao thế?

Một tên côn đồ đi chung hỏi Phan Chương.

-Có thể là đại ca muốn trả thù thầy giám thị vì chuyện sáng nay!

Phan Chương sờ sờ cằm, nói ra suy đoán mà bản thân cảm thấy có lý nhất.

-Đề em đi kêu mọi người tới, không thể để đại ca đánh một mình được!

Một thù hạ kế bên hào hứng nói.

Đại ca oai thật! Chưa được mấy ngày đã đi quyết đấu với thầy giám thị nổi tiếng là khó tính rồi!

-Nhưng mà hình như đại ca muốn giải quyết một mình! Vừa rồi anh bước lên thì bị đại ca đuổi về đây!

Phan Chương có chút do dự.

-Chúng ta chỉ lên cổ vũ thôi, không động thủ là được!

Tên này hồ hồ trả lời.

Phan Chương vẫn có chút do dự nhưng cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Mười phút sau, giống như hòn đá ném vào mặt hồ yên ả, tin này nhanh chóng lan truyền khắp trường học.

-Nghe nói gì chưa? Long Tam muốn một đấu một với thầy giám thị đó!

-Mấy biết tin gì chưa? Long Tam muốn đánh gục thầy giám thị!

-Biết gì không? Long Tam muốn hạ sát thủ với thầy giám thị, cầm dao trắng bước vào, kéo dao đỏ bước ra đấy!

Lời đồn càng truyền càng ác liệt, có người còn nói Long Tam muốn băm thầy giám thị, nói có đầu có đuôi, thậm chí huy thi diệt tích như thế nào cũng được họ tưởng tượng ra.

Thất Nguyệt không biết mấy lời đồn đãi bên ngoài, cô vẫn còn đang cân nhắc lí do của mình. Ai ngờ một lát sau, một đám người cầm ống thép, gạch đá chạy phần phật từ cuối hành lang tới chỗ cô.

-Mấy cậu làm gì thế hả?

Thất Nguyệt nhìn Phan Chương dẫn đầu, giận dữ hỏi.

-Đại ca, em biết anh muốn giải quyết một mình nhưng bọn em muốn tới tạo khí thế cho anh!

Phan Chương cầm cây gậy trong tay, hồ:

-Quyết tâm đi theo đại ca!

Mấy tên lưu manh phía sau cũng hồ:

-Quyết tâm!

-Hạ gục thầy giám thị!

-Hạ gục thầy giám thị!

-Mấy người im lặng cho tôi...

Thất Nguyệt cảm thấy gân xanh trên đầu đang giật giật, cô muốn ngăn mấy tên điên này lại nhưng hiển nhiên là đã chậm.

Tiếng là lớn như vậy thì tất nhiên thầy giám thị đã nghe thấy. Cửa bị mở ra “bùm”, thầy giám thị đang đứng tại cửa nhìn Thất Nguyệt và đám côn đồ cầm hung khí đang đứng bên ngoài.

-Em xin lỗi chủ thầy giám thị! Làm phiền thầy rồi ạ!

Thất Nguyệt thấy mặt thầy giám thị xanh mét thì nhanh chóng xin lỗi.

Thầy giám thị nhìn Thất Nguyệt, trong lòng thì mắng to Thất Nguyệt dối trá! Mấy người này không phải là do cậu kêu tới sao?

Thầy giám thị không nói lời nào thì Thất Nguyệt cũng hiểu là ông ta đã hiểu lầm nhưng hiện tại không phải lúc để giải thích, vì thế cô thờ dãi:

-Thầy giám thị, mai mốt có thời gian em sẽ đến tìm thầy!

Thầy giám thị nhìn Thất Nguyệt, trong lòng tự độc thoại: câu này có ý uy hiếp tôi, đợi ngày nào đó tính sổ phải không?

Thất Nguyệt cắn chặt răng, chỉ còn cách mang đám côn đồ đang trong trạng thái hưng phấn này đi, để lại thầy giám thị đang đứng ở cửa với vẻ mặt âm u.

Long Tam, cậu cứ chờ đấy! Tôi chắc chắn sẽ nắm được bím tóc của cậu!

Thầy giám thị có thể công tác ở trường này lâu như vậy thì tất nhiên ông ta không phải là đèn cạn dầu (người đơn giản). Ông ta cũng từng bị đánh rất nhiều lần và những kẻ đánh ông ta đều đã bị đuổi hết rồi, đối với ông ta thì Long Tam chỉ là một tên lưu manh hơi khó chơi thôi.

Ông ta chỉ cần bắt được nhược điểm của Long Tam thì có thể đá cậu ta ra khỏi trường học.

Thời điểm tan học, dưới sự phản đối mãnh liệt của Thất Nguyệt, cuối cùng đám người Phan Chương mới đồng ý không đi theo cô.

Thất Nguyệt nhẹ nhõm thở dài một hơi, cô định đi giải thích đáng hoàng với thầy giám thị một chút, tốt nhất là có thể chuyển sang lớp khác. Nghĩ đến tình trạng hiện nay, Thất Nguyệt xoa xoa thái dương của mình. Tuy bây giờ cô cũng có một đám đàn em có thể coi như là bạn bè nhưng yêu cầu của người ủy thác thì bạn bè là học sinh bình thường chứ không phải đám đàn em này.

Thất Nguyệt vừa đi vừa tự hỏi thì đột nhiên thấy một cô bé mặc váy hồng nhạt khoảng năm, sáu tuổi đang đứng khóc ở ven đường, trong lòng cô mềm nhũn vì chính cô cũng từng có nguy cơ bị lưu lạc đầu đường xó chợ như thế, cuối cùng lại vào trạm thu nhận.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cáp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (5)

- Em gái nhỏ, tại sao em lại khóc vậy?

Thất Nguyệt đi đến bên cạnh cô bé rồi quỳ xuống. Cô cố gắng tỏ ra thân thiện nhất đến mức có thể.

- Anh trai. Em...không...tìm thấy...nhà của mình đâu cả!

Cô bé khóc nức lên, bàn tay dính đầy nước mắt, nước mũi nấm lầy quần áo Thất Nguyệt, nói với cô một cách đầy tội nghiệp:

- Anh đưa em về có được không?

Thất Nguyệt cũng không hề ngần ngại lấy khăn tay ra, cẩn thận lau sạch khuôn mặt giống như mèo con của cô bé. Cô bé trông rất dễ thương, lại ngoan ngoãn nữa. Mặc dù bộ dạng hiện tại của Thất Nguyệt rất hung dữ nhưng cô bé cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt giám thị đứng phía sau Thất Nguyệt sáng rực lên, thầm thì trong lòng:

- Muốn bắt cóc trẻ em phải không, bị tôi bắt quả tang rồi nhé!

Thất Nguyệt ôm lấy cô bé, muốn giúp bé tìm đường về nhà nhưng hỏi cả nửa ngày mà bé lại không biết nhà mình ở đâu vì tuổi qua nhỏ, cũng không biết bố mẹ mình tên gì. Cuối cùng Thất Nguyệt đành phải đưa bé tới cục cảnh sát.

Thất Nguyệt vừa bế đứa bé vào trong cục cảnh sát thì cả phòng đang ồn ào bỗng im phăng phắc.

Đây là một phân cục nhỏ, phụ trách luôn cả khu vực trực thuộc là trường học của Thất Nguyệt. Trên thực tế, chi cần không xảy ra chuyện gì liên quan đến mạng người thì bọn họ cũng sẽ không can thiệp vào trường học này. Đã từng có một thanh niên sức trâu mới toanh được cử tới đây, chẳng may đắc tội với một đại ca ở trong trường, thế là đêm đó nhà của thanh niên đó đã sáng nhất khu, vì thế bọn họ cũng mất ngủ mất mớ với trường học đó.

Hôm qua, cục cảnh sát đã kịp ghi hình nhân tài mới xuất hiện là Thất Nguyệt rồi. Khi nhìn thấy Thất Nguyệt vừa khóc vừa đánh, trên mặt đầy máu thì mọi người đều có thái độ nhất trí là nếu không có tai nạn chết người thì sẽ không quan nữa, còn chết người thì đề tổng cục quản. Ở cái thành phố này mà muốn sống lâu hơn một chút thì tốt nhất nên chọn cách mất đi thôi!

Cái thời khắc mà họ nhìn thấy Thất Nguyệt đi vào, mọi người đều kinh hãi nhìn nhau:

- Muốn lập uy với chúng ta sao?

- Xin chào, tôi muốn báo án thì nên tìm ai ạ?

Thất Nguyệt thấy mọi người đang sững sờ nhìn mình thì chỉ còn biết kéo một cảnh sát trẻ bên cạnh để hỏi.

- Cậu, cậu muốn làm gì?

Anh cảnh sát lùi lại vài bước, hơi bối rối.

- Đứa bé này đi lạc, tôi dẫn bé đến tìm người thân!

Thất Nguyệt đặt đứa bé xuống, nhéo nhéo cái mũi bé rồi nói.

- Chứ không phải cậu bắt cóc cô bé hả?

Anh cảnh sát vừa cảnh giác vừa nghi ngờ hỏi.

Trên đầu Thất Nguyệt bỗng nhiên âm u, còn khuôn mặt thì cứng đơ.

Không khí trong căn phòng đột nhiên như bị dừng lại.

Bộ dạng của cô vốn dĩ đã không dễ có thiện cảm, lại thêm khuôn mặt vô cùng hung ác, toàn bộ đám người trong cục cảnh sát đều toát mồ hôi lạnh cả ra, thậm chí có người còn giữ chặt cái túi da đeo bên hông nữa.

- Thôi được, tôi giao đứa bé này cho các anh, tôi đi đây!

Thất Nguyệt cảm thấy mọi người không được thiện ý cho lắm nên nhàu mày và cho rằng dù cô có ở lại thêm chút nữa thì cũng chẳng có nghĩa lý gì, thế là cô cúi đầu chào tạm biệt cô bạn bé nhỏ.

Cô gái nhỏ không muốn để Thất Nguyệt đi nên lập tức khóc rống lên, Thất Nguyệt phải dỗ cả nửa ngày bé mới chịu nín.

- Đậu mè, lúc này cậu có nhìn thấy khuôn mặt đó không? Thật là đáng sợ! Tôi ở đây lâu như vậy mà chưa từng gặp thằng nào hung ác cỡ đó!

Đội Thất Nguyệt đi khỏi, một tên cảnh sát lập tức xả ra.

Những tên bên cạnh cũng ra sức gạt gù bày tỏ sự đồng tình.

Mặc dù nhìn y có vẻ đối tốt với đứa bé nhưng ai mà biết được y có âm mưu gì không hay là có chứng đam mê ấu dâm chứ!

Thầy giám thị đã theo dõi Thất Nguyệt mấy ngày rồi, ông ta cảm thấy rất nghi hoặc, ngày nào Thất Nguyệt cũng đi học đúng giờ, tan học cũng không chạy lung tung mà đi thẳng về nhà. Chỗ học của cậu ta kể bên cửa sổ, thầy giám thị phát hiện ra, ngày nào Thất Nguyệt cũng học tới khuya, đây rõ ràng là một học sinh có gốc gác học hành và nghỉ ngơi một cách điều độ.

Lẽ nào ông ta đã hiểu lầm Long Tam?

Thầy giám thị rơi vào trạng thái trầm tư.

Có điều nếu chỉ là hiểu lầm thì quá tốt, thầy giám thị đã có toan tính riêng.

Nếu đối phương đúng là một học sinh ngoan thì có thể nói chuyện điều kiện với cậu ta rồi để cậu quản lý đám côn đồ kia, còn bản thân mình sẽ đứng ở phía sau điều khiển. Đối phương ngoài sáng, ông ta ở trong tối, lợi dụng quyền lực có trong tay mình và đến cuối cùng thống nhất toàn bộ đám côn đồ trong trường, đến lúc đó thì ông chính thức nắm trường học này trong tay rồi.

Nghĩ tới đây, giám thị hưng phấn hẳn lên. Kế hoạch này quá tuyệt vời! Trong tương lai cái trường này chính là thiên hạ của ông ta, đến cả hiệu trưởng sau này cũng phải nhìn tâm trạng của ông ta mà làm việc.

Thầy giám thị nghĩ ngợi một ngày, càng nghĩ thì đôi mắt càng sáng rực lên.

Thất Nguyệt rất bận rộn. Ngoài việc hằng ngày nỗ lực học tập thì cô còn phải luyện tập thể thuật. Đáng tiếc là, thân thể này không có thiên phú gì nên Thất Nguyệt chỉ còn cách rèn luyện cho nó thêm cường tráng một chút mà thôi.

Thân thể của Thất Nguyệt vốn dĩ đã rất tốt, nếu không thì đã không được chọn làm anh vệ. Sau khi trải qua thời đại tận thế thì cơ thể con người xảy ra sự biến dị, ngoài việc tiến hóa thành các hệ dị năng khác nhau thì một vài bộ phận trên cơ thể con người cũng xảy ra sự tiến hóa.

Nhưng sau khi thời đại tận thế kết thúc thì vẫn có một vài người có dị năng với tố chất thiên phú sống sót mặc dù tỉ lệ ít đi rất nhiều. Những kẻ có cơ thể tiến hóa đã khó tới mức vận dụng mới tìm được một rồi, còn có thêm dị năng thì chẳng khác nào lông phượng sừng lân.

Phong Uyên Uyên chỉ là con riêng. Lý do khiến cô ta trở thành người thừa kế của Phong gia là bởi vì cô sở hữu thủy hệ dị năng vô cùng hiếm gặp. Khi cô sinh ra, gia chủ của Phong gia đã tự tay nhận cô mang về, và nuôi dưỡng theo kiểu là người thừa kế chính của gia tộc.

Thể thuật mà Thất Nguyệt luyện tập được tạo ra dành riêng cho các dị năng, cho nên người không có năng lực thì tối đa chỉ có thể luyện đến mức cơ thể trở nên cường tráng mà thôi.

- Kinh nghiệm có được lần này nhất định phải dùng để đổi lấy cuốn sách bí mật kia.

Sau khi Thất Nguyệt luyện tập xong liền đi tắm.

Lúc mới đầu, Thất Nguyệt cảm thấy rất bất tiện khi đi tắm. Dù gì cũng là cơ thể của đàn ông, mặc dù hiện tại cô thích nghi với cơ thể này nhưng mỗi lần đi vệ sinh hay đi tắm đều phải xoa xoa một lần khiến Thất Nguyệt cảm thấy rất phiền muộn. Nhưng dần dần cô cũng thấy quen, giờ đây cô có thể đứng tiểu một cách vô cùng điềm đạm rồi.

Lần trước cô nhìn thấy một quyển vô lâm bí tịch trong tiệm sách đổi đồ, cuốn sách này cần hai trăm điểm kinh nghiệm EXP. Mặc dù đây là những gì mà nhiệm vụ đầu tiên cô đạt được, nhưng giá của cuốn sách này cũng đã ở mức thấp nhất rồi. Thất Nguyệt cảm thấy cuốn sách này còn tốt hơn những thứ quý giá khác, vượt qua mọi giá trị, nhìn mà thấy thêm.

Thất Nguyệt nghĩ, nhiệm vụ lần này hoàn thành nhất định phải đổi tới tay. Nghĩ tới nhiệm vụ, Thất Nguyệt lại cảm thấy buồn bực, bây giờ cô vẫn chưa có manh mối gì. Giờ đây cô đã trở thành nhân vật nguy hiểm tồn tại trong lớp. Ngoài vài đứa còn đó ra thì còn có một số đứa con gái chẳng mấy trong sáng gì quyền rũ cổ. Số còn lại thì không một ai lại gần cô cả.

Cô còn đang xoa đầu thì điện thoại bỗng nhiên reo lên.

- Ai vậy! Thất Nguyệt nóng nảy vắt khăn lên cô sau đó cầm đi động lên nghe

- Long Tam, tôi là thầy giám thị...

Sau khi tắt điện thoại, Thất Nguyệt cảm thấy mình như được sống lại vậy. Thầy giáo giám thị lại chủ động gọi điện thoại cho cô, nói là tin cô, hơn nữa còn hẹn cô để gặp mặt. Mấy ngày này cô đều đi tìm cơ hội, nhưng không hề gặp được thầy giám thị, thật không ngờ tình thế đã thay đổi.

Cô vội vàng dùng khăn lau khô mồ hôi ở trên người, rồi mặc quần áo vào chạy xuống lầu dưới. Thấy giám thị hẹn gặp cô mà địa điểm cô hẹn chính là quảng trường nhỏ bên cạnh trường. Ở đó, người ít, nói chuyện sẽ thuận tiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (6)

- Chủ định đi đâu vậy? Đến giờ ăn cơm rồi!

Thất Nguyệt vừa mới ra khỏi cửa thì thấy Long Đại ôm một đồng hồ đi vào.

Trong tay hắn ta còn cầm một túi của không biết cướp được từ đâu, tay trái cầm hai cái móng heo hầm tương, Long Nhị đi phía sau thì đang bê một kết bìa, xem ra đây là chiến lợi phẩm mới cướp về.

- À, em hẹn gặp bạn, các anh không cần chờ cơm em đâu!

Thất Nguyệt cảm cái móng heo lên giám một miếng rồi vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài.

- Hẹn ai vậy?

Long Đại tò mò chạy theo Thất Nguyệt.

- Thầy giám thị...

Thất Nguyệt giám móng heo trong miệng nói không rõ thành lời rồi vội chạy đi.

Thầy giám thị vừa ngậm nga khúc ca vừa đi về phía quảng trường nhỏ theo lời hẹn. Mọi việc quá thuận lợi! Vừa nãy, trong điện thoại, ông ta còn dò hỏi được một vài câu, dựa vào kinh nghiệm của mình, ông ta biết ngay Long Tam không hề có bất kỳ dã tâm gì, thậm chí Long Tam còn muốn ông ta giúp đỡ chuyển sang lớp khác.

Ông ta cười thành tiếng, ông ta đã nhìn thấy bộ dạng thầy hiệu trưởng nịnh nọt ông ta trong một ngày không xa rồi!

Trời bắt đầu tối, cái quảng trường này quả thật rất yên tĩnh, càng đi về phía trong thì càng vắng người, thỉnh thoảng chỉ nhìn thấy vài con mèo đêm nhào lộn với cái bóng của những cái cần trục nơi công trường đang thi công cách đó không xa.

Thầy giám thị bị gió lạnh tạt qua thì rung mình một cái. Ông ta đột nhiên cảm thấy đầu óc đầy tinh táo. Ông ta không nhận được mà nghĩ tại sao mọi việc lại thuận lợi đến thế? Nơi này vắng vẻ như vậy, chẳng may có xảy ra chuyện gì...

Nghĩ tới đây, ông ta lạnh toát cả người, cảm giác hào hứng bỗng chốc tan đi một nửa.

Nhưng nếu cứ thế này mà bỏ về thì thật không cam tâm, thế là ông ta liền đảo mắt nhìn. Đằng sau quảng trường này là một công trường, ông ta định âm thầm quan sát Long Tam rồi mới đưa ra quyết định.

Thầy giám thị cẩn thận đi về hướng công trường. Nơi đây rất lộn xộn, gạch đá vỡ vụn trên đất, trời lại tối nếu không cẩn thận sẽ bị té ngã. Thầy giám thị khom người, cẩn thận nhìn xuống dưới đất, sợ có thứ gì đó làm ông ta vấp ngã.

Trong lòng còn đang thăm oán trách thì ông ta đột nhiên nghe thấy tiếng âm nhạc truyền đến từ bên trong công trường. Trong lòng ông ta vừa lo sợ vừa suy nghĩ lung tung, thế là ông ta càng thêm cẩn thận hơn rồi nhẹ nhàng đi về phía có âm thanh.

- Anh Long, đại ca của bọn em thật sự muốn chơi khăm thầy giám thị sao?

Chính là Phan Chương, giọng nói chưa đầy sự kính trọng.

Hắn vừa gọi điện cho Thất Nguyệt, nhưng kết quả là người nghe điện thoại lại là Long Đại. Long Đại hào hứng kể cho hắn nghe rằng Long Tam muốn đi xử thầy giám thị, hỏi hắn của muốn tới cùng tham gia hay không.

Phan Chương chỉ là một học sinh cấp ba, thật không ngờ Long Tam lại đi điên khùng đến thế. Bọn chúng luôn mồm kêu Long Tam xử thầy giám thị, nhưng đến khi Long Tam làm thật thì lại hoảng hồn không thốt nên lời.

Phan Chương tức tốc đi tới, tụ họp với Long Đại vẫn đang theo dõi Thất Nguyệt từ nãy đến giờ.

Thất Nguyệt không hề phát hiện có người đang theo dõi cô, không phải là kỹ thuật theo dõi của Long Đại tốt mà bởi vì cô vẫn chưa quen với cuộc sống của người bình thường. Cô vẫn chỉ sử dụng lực tinh thần trong thế giới của mình. Ở đó có cô thể kiểm tra được mọi thứ trong khoảng cách một trăm mét.

- Chắc chắn là muốn khui ông ta rồi! Cậu xem, địa điểm mà Long Tam chọn tốt biết bao nhiêu! Sau khi giết chết thì vứt luôn vào trong đồng xi măng, ai mà biết được nhỉ! Đợi đến khi thi thể được phát hiện ra thì đã là năm nào năm nào rồi!

Long Đại vỗ vỗ cái bôn xi măng ở bên cạnh, nói một cách đầy cảm khái. Hắn càng lúc càng cảm thấy thẳng em mình có tiền đồ, điều này khiến hắn thấy rất vui.

Thầy giám thị đứng trong góc tối nghe được mà thấy ớn lạnh cả người. Ông ta đã nói rồi mà, làm gì có chuyện thuận lợi đến vậy. May mà ông ta còn cẩn thận để ý, nếu không thì hôm nay đã ngoẻo ở đây mà không ai biết, thật đúng là ma quỷ ám ảnh, tên Long Tam này đúng là ác ma!

Ông ta run rẩy nhìn chung quanh.

Chỗ hoang vắng không người, còn là công trường nữa, quả nhiên đây là nơi giết người giấu xác hoàn hảo mà! Mồ hôi lạnh từ trán của thầy giám thị rơi xuống. Ông ta đã tiếp xúc với đám côn đồ này nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên mà ông ta cảm thấy mình ở gần thần chết đến thế.

Thầy giám thị run rẩy, cẩn thận rời khỏi công trường, vừa ra tới đường cái là ông ta chạy như bay.

Vừa chạy thoát vừa thăm biết ơn sự may mắn hôm nay, khi đã bình tĩnh thì ông ta suy nghĩ kỹ, chắc chắn là Long Tam sớm đã phát hiện ra ông ta theo dõi nên sau đó cố ý tỏ ra là một học sinh ngoan để khiến ông ta bị mắc câu, chứ bình thường làm gì có chuyện ông ta dễ dàng mà nhận lời đi đến một nơi ma quỷ như thế này. Lúc trước chứng kiến cậu ta đánh nhau chỉ thấy đây là một kẻ điên, nhưng giờ phát hiện ra Long Tam đầu chỉ điên mà là điên nặng! Tư tưởng điên khùng cộng thêm đầu óc thông minh, thủ đoạn thì lạnh lùng, đây chính là một sát thủ bẩm sinh.

Nhìn khu dân cư náo nhiệt càng lúc càng gần, thầy giám thị lúc này mới thật sự cảm thấy được sống thật là tốt biết mấy.

Thất Nguyệt đợi thầy giám thị tận hai tiếng đồng hồ nhưng đối phương không hề xuất hiện. Cô nhanh chóng gọi điện cho ông ta nhưng điện thoại đã tắt máy.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thất Nguyệt tìm đến phòng làm việc của ông ta. Cô lại đợi thêm hai giờ đồng hồ nữa, trong nỗi thất vọng còn có thêm vài phần phẫn nộ.

Cửa phòng làm việc không đóng, thầy giám thị đang thu dọn đồ đạc. Tay ông ta cầm một cái thùng giấy, lấy hết đồ đạc linh tinh ở trên bàn cất vào trong đó.

- Thầy giám thị, sao hôm qua thầy không tới? Em đợi thầy hơn hai tiếng lận.

Thất Nguyệt nhàu mày nóng nảy.

Thầy giám thị ngẩng đầu, nhìn thấy Thất Nguyệt vừa mới bước vào thì trong lòng âm thầm cười lạnh một cái. Khuôn mặt ông ta không biểu hiện gì, cũng không thêm để ý tới Thất Nguyệt mà tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Một lúc sau, sắc mặt ông ta tái sầm lại, nói với cô một cách giận dữ:

- Tôi đã xin từ chức rồi. Tôi cũng đã làm việc ở trường này mười mấy năm nhưng loại học sinh như cậu tôi thấy lần đầu. Coi như là tôi sợ cậu rồi đó!

- Em đã nói rồi, em không giống với hai anh trai của mình!

Thất Nguyệt dường như muốn phát điên. Hôm qua vừa mới nói chuyện xong vậy mà hôm nay đã làm loạn lên thế này.

Thầy giám thị lau mặt, có chút chán nản và phẫn nộ:

- Vâng, không giống nhau, cậu còn cao minh hơn anh trai của cậu nhiều. Tôi già rồi, chỉ muốn hạ cảnh an toàn thôi, mặc dù đặc tội với cậu nhưng tôi cũng từ chức rồi nên cậu không cần phải càn tâu raáo máng vậy đâu!

Thất Nguyệt dù có giải thích như thế nào thì thầy giám thị cũng im lặng, ông ta chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tay ôm thùng giấy và không nói thêm lời nào nữa.

Thất Nguyệt buồn bực đi ra khỏi phòng làm việc. Cô thờ dài, sao mà làm người tốt lại khó khăn đến vậy?

Nếu mà có kẻ địch, báo thù gì đó, hay là có mục tiêu thì còn đỡ, nhưng cái mục tiêu bây giờ đến một chút năng lực cũng không có.

Thầy giám thị ôm thùng giấy đi ra khỏi trường học, trên bài tập học sinh chỉ cần nhìn thấy ông ta là đều dừng bước lại, lặng lẽ nhìn ông ta rồi đi. Khi ông ta vừa bước ra khỏi cổng trường thì toàn bộ học sinh nhao nhao cả lên.

Lúc trước, có không ít học sinh xung đột với ông ta và bị đuổi học, ấy vậy mà bây giờ Long Tam còn chưa ra tay thì ông ta đã phải xin từ chức không làm việc nữa rồi.

Nếu như đánh Thượng Quang Cảnh là sức mạnh vũ lực thì việc đánh bại thầy giám thị chỉ cần đến trí lực mà thôi.

Chỉ cần có một ngày mà đã thống trị được khối lớp mười, một tuần là đuổi bay thầy giám thị báo thù giữ chức nhiều năm, trong cái đám côn đồ của khối cấp ba này, cái tên Long Tam bắt đầu trở thành truyền thuyết.

Thế nhưng, Thất Nguyệt nhìn Phan Chương cùng với đám thành viên của Long Tam hội đang chúc mừng mình lúc này thì cô chỉ còn biết nhìn lên trời mà rớt nước mắt. Đúng là xúi quẩy tới tận tám đời, những ngày tháng này không sống nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (6)

Thất Nguyệt ngồi trong lớp học, lẳng lặng mở cặp sách ra.

Không có bất cứ học sinh bình thường nào xuất hiện trong phạm vi hai mét quanh cô nữa rồi, mỗi ngày cô đều bị Phan Chương đáng ghét cùng một đám côn đồ tự xưng là Long Tam Hội vây quanh. Thất Nguyệt càng muốn khóc lại càng không ra nước mắt. Vốn dĩ thời điểm Long Tam kia trở thành đại ca của khối lớp 10 cũng còn cần một kỳ nữa, ấy thế mà sao cô lại làm tốt hơn cả hắn chứ?

Thất Nguyệt âm thầm lật sách ra, bài tập khó quá, Thất Nguyệt đọc không hiểu. Hiện tại là giờ tự học buổi chiều, Thất Nguyệt liền thu dọn sách vở, định bụng đi thư viện tìm chút tài liệu.

- Đại ca, anh định đi đâu vậy?

Phan Chương nhìn thấy Thất Nguyệt chuẩn bị rời đi thì vội vàng chạy theo hỏi.

Thất Nguyệt nhìn tên gia hỏa bên cạnh thì trong lòng hận đến tận đống! Tất cả là đều tại tên oắt này, nếu không phải tại cậu ta thì cô đã không biến thành một đại ca xui xẻo như thế này!

Thất Nguyệt cảm thấy bản thân không thể tiếp tục nói chuyện với cậu ta nữa nên cô trừng mắt nhìn cậu ta một cái rồi đi thẳng ra bên ngoài.

- Anh Phan, đại ca làm sao vậy?

Một tên côn đồ vội vàng đi tới bên cạnh Phan Chương và hỏi.

- Tao cảm thấy, ánh mắt lúc này của đại ca cực kỳ có thâm ý!

Phan Chương chép chép miệng rồi nói một câu đầy tính triết lý!

- Chúng ta đi theo thử đi! Đại ca là một người có tâm tư sâu xa, không phải người bình thường như chúng ta có thể đoán được đâu!

Phan Chương nghĩ, từ sau sự việc của thầy giám thị, hắn cảm thấy đại ca quả là một người có thần bí, khiến người khác không thể đoán ra được.

Thất Nguyệt đi tới thư viện, lúc này có rất ít người ở bên trong. Một vài người đang đọc sách, Thất Nguyệt bước vào, bầu không khí như bị dừng lại, mọi người bắt đầu thu dọn sách vở rồi nhao nhao men theo bức tường mà rời đi, lo sợ bị Thất Nguyệt chú ý.

Phan Chương đứng ở bên ngoài, thấy học sinh bên trong đang vội vàng đi ra thì hắn trầm tư một lát rồi vỗ đầu như chợt hiểu ra điều gì đó.

- Đại ca đúng là đại ca, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ!

Tên côn đồ đi bên cạnh vội vàng hỏi:

- Anh Phan, anh hiểu ý của đại ca rồi à?

- Ý của đại ca là chúng ta có hội Long Tam rồi nhưng chưa có hang ổ! Mà xem cái thư viện này, thấy có đủ lớn không?

Phan Chương chỉ vào thư viện trước mặt.

- Ý anh là...

Tên côn đồ tròn tròn mắt rồi cũng như hiểu ra.

- Không sai, đại ca đã nhắm chỗ này rồi!

Tên côn đồ lại tiếp lời.

Ngày hôm sau, buổi chiều Thất Nguyệt lại đi đến thư viện như thường lệ. Mấy ngày gần đây cô rất chăm chỉ, mặc dù có rất nhiều chỗ cô không biết làm nhưng nhờ phúc của Phan Chương, đám côn đồ nhìn thấy cô về cô về hứng thú với việc học tập nên giúp cô đi cướp không ít sách vở của các học sinh khác. Trong nháy mắt, cô đã có trong tay cả một đồng tài liệu của cả năm lớp mười rồi.

Sao hôm nay thư viện lại ồn ào thế nhỉ?

Thất Nguyệt nhíu mày, vừa đến cửa, định đẩy vào thì thấy nghi ngờ.

- Đại ca, tui em tặng anh một điều bất ngờ được không?

Thất Nguyệt mở cửa, bên trong hoàn toàn yên lặng. Phan Chương nhìn thấy Thất Nguyệt liền vội vàng chạy tới nịnh nọt.

Thất Nguyệt nhìn thư viện mà ngày nào mình cũng lui tới một vòng thì thấy mờ mờ. Sách và ghế ngồi đều biến mất, xung quanh đều cắm cờ được đặt trước theo yêu cầu, gần trăm tên hội viên của hội Long Tam đều có mặt, vừa nhìn thấy Thất Nguyệt chúng liền hô to “Chào đại ca” rồi hành lễ.

- Đại ca, anh xem, cái bản làm việc này là cướp từ phòng làm việc của thầy giáo về đấy! Sách ở đây em đem bán hết rồi, sau đó bố trí lại chút xíu, anh xem cái bức tranh “mảnh hổ xuống núi này” có phải là rất uy phong không?

Phan Chương thấy Thất Nguyệt không phản ứng gì liền tranh thủ khoe thành tích.

- Uy phong ông già nhà cậu đấy!

Gần xanh trên đầu Nguyệt Thất như muốn nhảy ra ngoài, một cước tung ra đập bay Phan Chương. Em gái nhà cậu ấy? Noi đề học lại méo có nữa rồi.

Thất Nguyệt cảm thấy cái thế giới này quá tàn nhẫn với cô. Cô nhìn Phan Chương đầy căm tức, cô thật sự muốn đâm cho cậu ta một trận nhưng nếu mà đánh cậu một lần nữa thì không biết là trường học này sẽ đi về đâu, thế là cô liền nén cơn giận lại, đập cửa đi ra ngoài.

- Anh Phan, anh sao rồi? Hình như đại ca không thích nơi này hay sao ấy? Có khi nào anh em mình đoán lộn không anh?

Một tên côn đồ Phan Chương đang nằm dưới đất dậy rồi hỏi.

Phan Chương nấn bóp chỗ bị đập rồi tức giận nói:

- Chắc chắn là đại ca chê nơi đây quá tầm thường rồi, hơn nữa chọn hang ổ là một chuyện lớn, vậy mà anh em chúng ta chẳng có chút thành ý nào!

- Nhưng mà không có tiền!

Tên còn đồ bên cạnh nói

- Không có tiền thì có thể đi trộm, có thể đi cướp mà! Mấy đứa có nhìn thấy biểu hiện thất vọng lúc này của đại ca không? Chúng ta không thể để đại ca mất mặt được, huống hồ chẳng phải hôm qua còn đặt rất nhiều huy hiệu sao? Giờ mấy anh em mang đi bán đi, bán một trăm đồng một cái!

Phan Chương vỗ cái bóp vào đầu tên bên cạnh, nói như đứng rồi.

- Mắc thế thì có ai mua không?

Tên còn đồ xoa xoa cái đầu của mình, nói giọng lí nhí.

- Sao lại không có ai mua, chú nói với bọn nó, lần đầu bán một trăm đồng, đợt đến lần thứ hai thì bán hai mươi đồng.

Phan Chương giải thích.

- Huy hiệu mua một cái là được rồi, ai hơi đầu mà mua nhiều làm gì?

- Bọn nó mua một lần thì lần sau lại mua tiếp mà! Đứa nào mua mười cái thì sẽ thành tiểu đội trưởng, hai mươi cái thì thành trung đội trưởng, như thế là chúng ta có tiền rồi!

Phan Chương cảm thấy bản thân quá thông minh, không chỉ phát triển được hội Long Tam mà còn kiếm ra tiền.

- Anh Phan, đây gọi là bán hàng đa cấp!

Một tên còn đồ nói giọng vừa lí nhí vừa tỏ vẻ chán chừ.

- Anh nghĩ kệ nó có là bán hàng đa cấp hay không, dù sao thì đại ca cũng giận rồi, mấy anh em nhìn thấy lúc đại ca hung dữ đánh người rồi chứ? Nếu không kiếm ra tiền thì các chú cũng đừng nghĩ giữ được mạng!

Phan Chương dữ dằn đã dứt tên bên cạnh, nói hung hăng.

Buổi tối, Thất Nguyệt nghe được thông tin Long Đại và Long Nhị đánh thầy hiệu trưởng phải nhập viện, hai tên này đã bỏ chạy rồi. Long Đại và Long Nhị để lại một mảnh giấy cho cô, nói là vừa đi cướp bóc vừa du lịch thế giới, để cô tự phát triển sự nghiệp của mình. Thất Nguyệt cảm thấy vui vẻ vì cuối cùng thì không còn hai người anh bắt cô phải làm còn đồ nữa rồi, cô có thể nỗ lực trở thành học sinh xuất sắc trong âm thầm được rồi!

Thế nhưng, khi Thất Nguyệt còn đang ảo tưởng rằng khi nỗ lực của mình thành công thì mọi người sẽ chấp nhận cô, nhưng lại phát hiện ra mình vẫn giống như Long Đại và Long Nhị thì điều này đã kích cô. Thất Nguyệt rút nước mắt, hai người bọn họ đi không đúng lúc, bởi vì cái chủ ý cù ỉ bấp của Phan Chương nên đại ca của lớp 11 và lớp 12 không còn nữa, hội Long Tam sẽ dựa vào phương thức bán hàng đa cấp mà thống trị cả cái trường học này. Sau khi Thất Nguyệt không để ý đến chuyện bên ngoài mà chăm chỉ đọc sách, rồi nghĩ dần lên là: ôi thôi, toàn trường sẽ gọi cô là Long đại ca!

Hôm nay là ngày mà Thất Nguyệt đi học được một tháng, cô trở thành đại ca một đám còn đồ của một trường cấp ba.

Thất Nguyệt cắn chặt khăn tay âm thầm khóc. Mẹ nó, mọi việc diễn ra nhanh quá, phải làm sao đây?

Thất Nguyệt đã khóc quá sớm rồi bởi vì cái việc đáng phải khóc sắp sửa xảy ra!

- Đại ca, đây là quả chúc mừng anh đã thống trị toàn trường!

Thất Nguyệt đang học bài, gần đây, cô học bài cũng hiểu được nhiều hơn nhưng cô không có cách nào chỉ còn biết bắt vài đứa cùng học giới trong lớp thay phiên nhau chỉ bài thêm cho cô. Mặc dù đối phương bị dọa sợ nhưng Thất Nguyệt thật sự không còn cách nào khác nữa rồi, dù sao thì danh tiếng cũng đã không tốt đẹp gì chỉ còn cách làm sao để thành tích đi lên thêm chút mà thôi.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phan Chương đang cầm một cái hộp đứng trước mặt đầy cung kính, rồi cậu ta làm ra vẻ nịnh nọt đưa cho cô.

Người mà Thất Nguyệt hận nhất chính là kẻ đang đứng trước mặt mình. Má nó! Việc trở thành đại ca toàn trường đều do tên này hại cả!

Phan Chương đứng vững vàng trước ánh mắt phẫn nộ của Thất Nguyệt. Cậu ta mở cái hộp ra, trong hộp là một chiếc đồng hồ:

- Đại ca, đây là Rolex, anh xem giống y như mới, là mấy anh em tối qua kiếm được, anh đeo thử xem.

Thất Nguyệt hận đến độ muốn làm thịt cậu ta, đây chính là tang vật đó! Lại còn dám tặng cô nữa, còn hỏi có tốt không chứ, tốt cái đầu cậu ấy!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tân Cấp Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Còn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (8)

Thất Nguyệt giật lấy cái đồng hồ, cô không bình tĩnh được nữa rồi, cô trực tiếp ném nó vào mặt Phan Chương.

- Cậu cút cho tôi, tôi không phải là đại ca gì đó của các cậu! Nếu còn để tôi nhìn thấy thì tôi sẽ đánh chết mấy người đó!

Phan Chương bị đập trúng thì kêu lên một tiếng nhưng cũng không dám phản kháng. Cậu ta nhặt cái đồng hồ lên rồi chạy ra ngoài.

- Sao rồi, anh Phan, đại ca có thích không?

Một đám còn đồ đợi ngoài cửa, vừa nhìn thấy Phan Chương đi ra liền vội vàng hỏi.

- Thích cái đít ấy mà thích, anh đã nói món quà này quá “nhẹ”, đại ca nói muốn đánh chết anh đấy! Anh đã nói là tối quá đi cướp thẳng tiệm vàng đi, chúng mày sợ, cạy cả cái biệt thự để lấy được một thứ tí tạo thế này thôi à!

Phan Chương than thở: *Lần này phải làm sao đây? Có khi nào đại ca không hài lòng với năng lực làm việc của mình không? Nếu không thì sao lại nói là không phải đại ca của mình, chẳng lẽ là có ý nói rằng nếu mà không làm ra trò chống gì thì tự cút ra khỏi bang phải đi, chắc vậy rồi.

Không được, giờ mình là cánh tay thứ hai của bang phái, những việc mà đại ca bình thường không thích quản thì đều do mình phụ trách, mình thật sự không muốn nhường vị trí này ra đâu, như thời cổ đại thì bản thân giống như đang lập công lao lớn vậy.*

- Làm thì làm, tối nay cướp tiệm vàng!

Phan Chương vút điều thuốc trong tay xuống đất, lấy chân đi đi, nói với đám còn đồ đầy quyết tâm.

Thất Nguyệt lại học bài. Mặc dù từ thư viện bị đuổi rồi nhưng nơi này khá yên tĩnh. Cùng với đó là danh tiếng của cô ngày lớn thì bạn học lại càng nơm nớp lo sợ cô hơn, khiến cô trở thành sự tra tấn của các bạn học khác khi học cùng nhau trong lớp, vậy nên cô chỉ còn cách là đến nơi đây, hang ổ của hội Long Tam để học bài.

Cửa đột ngột bị mở ra, Phan Chương dẫn theo một đám người vui sướng, hớn hờ bước vào. Mí mắt cô bắt đầu giật giật, trong lòng có một dự cảm không tốt.

- Đại ca, anh xem, đây là đồ mà tối qua bọn em cướp được!

Khuôn mặt Phan Chương tràn đầy vẻ hồ hởi, mồm thì trong túi ra từng cái gồm dây chuyền vàng, nhẫn vàng, thậm chí cả nhẫn kim cương, phi thúy rồi đưa cho cô.

- Đại ca, tối qua là lần đầu tiên bọn em cướp tiệm vàng! Quá đã! Lúc trước cướp đồ của bọn nhỏ trên đường đúng là hành động quá ấu trĩ rồi!

Một tên còn đồ đứng bên cạnh niềm nở kể lại, khuôn mặt những đứa khác cũng lộ rõ vẻ vui mừng.

- Đại ca, đây đều là quà tặng anh, thế nào? Lần này anh cảm thấy đã được chưa ạ? Lần trước lúc đi về em cũng rất cảm thấy xấu hổ, bọn em thế mà lại lấy đồng hồ ra đùa giỡn anh, anh dạy phải làm ạ! Bọn hèn nhất không dám cướp ngân hàng thì đừng mong gia nhập bang phái của chúng ta!

Phan Chương bắt đầu nói với giọng đầy hào hứng.

Thất Nguyệt cắn chặt răng, tức đến mức nghẹn, khả năng lý giải của mấy người này vượt quá suy nghĩ của cô rồi, nếu lần này mà cô không lấy thì chắc là bọn sẽ đi cướp ngân hàng thật mất!

Thất Nguyệt cảm thấy có tức giận cũng chẳng làm gì được, nên cô cố làm ra vẻ ôn hòa rồi nói:

- Mấy người mang đồng đồ này về đi, tôi thật sự không cần!

- Đại ca, anh lại chê chúng không đáng giá à?

Phan Chương tròn tròn mắt: Làm sao bây giờ? Vàng bạc cũng không được, lẽ nào đại ca chỉ cần tiền hoặc xe?

- Không phải, tôi cảm thấy mình không dùng được những thứ này, mấy người có thể cầm về rồi muốn làm gì thì làm đi! Không cần đưa cho tôi!

Thất Nguyệt nghiêm túc giải thích cho mấy người đầu óc không tốt này hiểu.

Cả đám uể oải cầm đồng đồ đi ra ngoài.

- Đại ca lại nói không cần thì chúng có ý gì đâu!

Một tên côn đồ miệng còn hôi sữa nói.

- Anh nghĩ lời nói này của đại ca có chứa đựng hàm ý!

Phan Chương im lặng từ này đến giờ lên tiếng.

-Anh Phan hiểu rõ đại ca nhất, anh nói xem đại ca đang nghĩ gì?

Mấy đứa bên cạnh vậy lấy cậu ta.

- Đại ca quá cứng! Anh ấy không cần tiền, chúng ta hiểu nhầm rồi!

Phan Chương thờ dài, tỏ vẻ áy náy:

- Ý của đại ca là muốn chúng ta cầm số tiền này phát triển công hội, đã tâm của đại ca quá lớn mà!

Nếu không thì làm sao mà trong thời gian ngắn như vậy lại có thể thống trị cả trường học được, anh ấy muốn khuếch trương tổ chức đấy!

Mấy người còn lại cứ như hiểu ra chân lý, không chỉ càng thêm sùng bái Thất Nguyệt lợi hại mà còn coi tiền tài như cặn bã, có mấy ai làm được như vậy đây? Hơn nữa, làm dân ông là phải có đã tâm, đại ca đúng là chuẩn men!

Vài ngày sau, lúc này Thượng Quan Cảnh đã xuất viện, tên này đi tìm Phan Chương. Cậu ta nói với Phan Chương bằng giọng đầy áy náy:

- Phan Chương, tôi cũng muốn gia nhập hội Long Tam, có thể giúp tôi nói với đại ca không?

Phan Chương nhìn Thượng Quan Cảnh đầy nghi hoặc. Thượng Quan Cảnh cũng khá có tiếng, không chỉ có thể lực riêng ở trường học mà ngoài trường cũng là một đứa có triển vọng trong đám côn đồ, hơn nữa lại còn vừa bị đại ca đập cho một trận, sao bây giờ muốn gia nhập nhỉ?

Nhìn Phan Chương xem xét mình bằng ánh mắt nghi hoặc, Thượng Quan Cảnh thờ dài giải thích:

- Tôi bị đại ca thu phục rồi, lúc trước tôi không biết lượng sức mình mà đi thách thức anh ấy, không ngờ anh ấy luôn nhường tôi, sau đó có lẽ là vì thấy tôi ngang ngược quá nên mới dạy cho tôi một bài học. suốt quãng thời gian dưỡng thương, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi cứ ý vào bản thân biết đánh nhau nên liều lĩnh như vậy mà lại không biết rằng “người giỏi ắt có người giỏi hơn mình”. Nếu có năng lực thật sự thì phải như đại ca, không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, đó mới là tài năng phi thường! Tôi thật sự sùng bái đại ca, lần này tôi gia nhập thì thể lực ngoài trường cũng sẽ gia nhập chung với tôi!

Phan Chương còn đang lo không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ của đại ca giao cho, bây giờ có Thượng Quan Cảnh gia nhập rồi hai bên hợp tác, Phan Chương bên này có tiền vừa cướp được, Thượng Cảnh Quan bên kia thì có người, hai bên hợp làm một nhà có thể khuếch trương thế lực rầm rộ rồi!

Thất Nguyệt vẫn vui đầu vào sách vở nên đương nhiên cô chưa biết rằng hội Long Tam đang náo nhiệt cỡ nào. Cho đến một ngày, một đám cảnh sát tới tìm Thất Nguyệt, cô mới vỡ lẽ bản thân đã trở thành thủ lĩnh bang phái nguy hiểm nhất của cái khu vực này.

Thất Nguyệt bắt đầu đi bị cảnh sát bắt đi để điều tra. Hội Long Tam gần đây hoành hành vô cùng phách lối: cướp bóc, làm loạn, khiến cho cái khu vực vốn chẳng yên tĩnh này càng ngày càng thêm hỗn loạn.

Thủ lĩnh bị giải tới rồi nhưng cảnh sát vẫn thấy rất đau đầu bởi vì dù làm thế nào thì bọn họ cũng không thể tìm ra chứng cứ phạm tội của Long Tam. Bọn họ không tìm thấy chứng cứ Long Tam tham gia cướp bóc một lần nào cả, cũng không tham gia đánh nhau, thậm chí lần duy nhất có đánh nhau với Thượng Quan Cảnh thì cảnh sát cũng không thể khởi tố tội hãm hại làm tổn thương người khác, bởi vì Thượng Quan Cảnh chỉ nói với bọn họ là lần đó chính là đùa giỡn thôi! Đưa cái đầu em cậu ta ấy! Bị đưa vào viện mà còn nói vậy được à? Nhưng Thượng Cảnh Quan một mực chối đây đẩy, nói rằng không có đây đưa gì với Long Tam, vết thương là do tự mình bị ngã, cảnh sát cũng bó tay.

Cảnh sát lần đầu tiên gặp phải loại tội phạm có chỉ số thông minh cao như vậy, đối phương thậm chí không hề để lại bất kỳ dấu vết nào, thậm chí cả người làm chứng cũng nói rằng Long Tam không trực tiếp ra chỉ thị cho bọn họ đi cướp, mở rộng địa bàn, tất cả đều là ám ảnh ngầm. Người này thậm chí còn không cầm bất kỳ tang vật nào, mọi việc của Long Tam đều hoàn hảo không chê vào đâu được.

Cuối cùng cảnh sát phải dùng tới máy kiểm tra nói dối, nhưng đối phương vẫn khẳng định là mình không phải là đại ca của hội Long Tam, dù họ biết đó là lời nói dối nhưng kết quả kiểm tra trên máy thì lại là nói thật. Điều này khiến cho cảnh sát càng thêm căng thẳng. Một kẻ vừa hiền vừa có đã tâm lại cực kỳ tinh ranh như thế mà mà bọn họ chỉ biết tro một nhìn bản thân bị hạ gục.

Cuối cùng bọn họ chẳng tìm ra được chứng cứ gì nên đành phải thả Thất Nguyệt ra. Nhưng họ không tin rằng đối phương hành động sạch sẽ như thế nhưng thử đột kích kiểm tra mấy lần lại càng khiến cảnh sát cảm thấy bất lực. Bọn họ đột kích kiểm tra nhà của đối phương, tường tượng trong đầu nào là thuốc phiện, dao búa nhưng tất cả đều không có, thậm chí một cuốn tiểu thuyết khiêu dâm cũng không tồn tại. Bọn họ lại đột kích kiểm tra ở trường học, nhưng chỉ thấy toàn sách vở được đặt gọn gàng trong cặp sách, trong ngăn bàn. Thầy giáo nói, mặc dù thành tích không giỏi nhưng học tập rất chăm chỉ, hơn nữa lần kiểm tra lần này, môn nào cũng pass. Bọn họ thẩm vấn, điều tra thì hầu như ai cũng nói mặc dù bọn họ đều sợ Long Tam nhưng không thể phủ nhận rằng đối phương là một người rất lịch sự, thậm chí có người nhìn thấy y đi bộ qua đường, y không bao giờ có hành vi quá đáng với con gái, cuộc sống cá nhân rất bình thường.

Một tên tội phạm không hề có bất kỳ sơ hở nào khiến cảnh sát không dám đắc tội. Sau sự việc này, cái tên Long Tam đã trở nên sáng chói hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tân Cấp Thư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (9)

Thất Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Bất luận có có nói như thế nào thì cũng không có tên cảnh sát nào chịu tin là cô không hề đẩy đưa gì tới hội Long Tam. Lần này bị bắt khiến danh tiếng của cô càng thêm xấu đi. Đúng như những gì cô ước, bây giờ ai cũng biết cô khác với Long Đại, Long Nhị đó là Long Tam trong truyền thuyết nhiều mảnh khốc hơn nhiều. Nào là “không hề sơ hở”, nào là không đánh mà tạt uất, càng lúc tin đồn càng vô lý. Phan Chương và Thượng Quan Cảnh thì càng ngày càng khùng, Thất Nguyệt ở trên sân thượng đang nghiêng một góc bốn năm độ nhìn bầu trời, nước mắt rơi xuống, hai cái thẳng cận bà này muốn bức chết cô luôn rồi.

Thất Nguyệt quyết định có phải quật khởi thôi. Cô phải nói cho Phan Chương, kể suốt ngày theo cô cho ra khoai rằng cô không phải là đại ca gì sất.

- Phan Chương à.

Thất Nguyệt kìm nén cảm xúc lại, vẻ mặt đầy kiên định, giọng nói mang theo ngữ khí như muốn móc hết tim phổi ra mà nói một cách đầy thâm thía.

- Đại ca, có chuyện gì vậy?

Phan Chương và Thất Nguyệt cùng lớp, thế nên căn bản là Thất Nguyệt đi đâu là cậu ta lại đi theo đó.

- Tôi muốn nói với cậu, rằng sau này cậu đừng đi theo tôi nữa. Sau này cậu là đại ca của hội Long Tam được không?

Thất Nguyệt cố gắng nói một cách nhẹ nhàng nhất có thể.

- Đại ca, em lại làm sai gì à?Phan Chương hơi hoảng loạn, căng thẳng hỏi Thất Nguyệt.

- Không hề, tôi chỉ muốn tập trung học tập, làm quen với những con người bình thường, sống những năm tháng của một học sinh cấp ba. Những việc đánh đánh giết giết, thực sự...không thích hợp với tôi.

Thất Nguyệt nói một cách thành thật.

Cô vẫn có chút gì đó không nỡ làm tổn thương Phan Chương. Phan Chương là một người rất chân thành. Từ khi cậu ta tự ý xúng đại ca cho cô thì một lòng trung thành với cô, nếu không thì đã không hại Thất Nguyệt đến mức này. Mặc dù cậu ta

gây ra rất nhiều phiền phức cho Thất Nguyệt nhưng lúc đầu Thất Nguyệt cũng đâu có kêu người ta làm dân em. Còn về lòng trung thành thì Thất Nguyệt có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Cô không thể để Phan Chương liên lụy quá sâu.

Phan Chương nghe xong thì ngẩn người ra, đến ngay cả đồng tử cũng rút lại. Thất Nguyệt hài lòng khi thấy phản ứng của Thất Nguyệt. Cô cho rằng cậu ta nghe và hiểu ra rồi liền thở dài vỗ vỗ vai cậu ta, rồi quay người bỏ đi một cách vô cùng nhẹ nhõm

Phan Chương lấy ra một điều thuốc, tay run run châm lửa. cậu ta rít một hơi thật sâu, đợi sau khi bình tĩnh lại liền lúi điếu thuốc ra gọi điện cho Thường Quan Cảnh.

Một lát sau Thường Quan Cảnh có mặt.

- Con đầu dây, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao đại ca lại nói những lời như vậy? Thường Quan Cảnh nhìn thấy Phan Chương liền vội vàng hét lên, cậu ta vì đại ca mới gia nhập hội, nếu đại ca không làm thì cậu ta tiếp tục làm còn có ý nghĩa gì nữa.

Phan Chương lại rít thêm một hơi nữa, giọng điệu có phần chán chường:

- Anh nghĩ đại ca không tin tưởng anh, anh ấy muốn thăm dò anh.

- Làm gì có chuyện, đại ca chẳng có lý do gì để nghi ngờ anh cả.

Thường Cảnh Quan cảm thấy kinh ngạc.

- Không, có lý do cả đấy!

Phan Chương phát tay, có chút hụt hẫng.

- Mọi việc của bang hội trước giờ đều do anh quản, bình thường cũng rất ít khi báo cáo cho anh ấy, lần trước đại ca bước vào chúng ta cũng chẳng giúp được gì. Bấy giờ nghĩ thấy có lẽ đại ca giận vì anh không đi gánh tội cùng anh ấy, dù sao thì anh và đại ca cũng có mối quan hệ thân thiết nhất, vậy mà anh chẳng có chút nghĩa khí gì cả. Nhất định đại ca nghĩ anh cố tình đẩy anh ấy vào ngục giam sau đó cướp vị trí của anh ấy.

Khả năng tưởng tượng của Phan Chương quá kinh khủng, cậu ta vừa nói ra là đã khiến Quan Cảnh tưởng thật, bùng tỉnh ngộ.

- Vậy con đầu này phải làm sao đây anh?

Thường Quan Cảnh cũng rút một điều thuốc ra, ngồi xuống bên cạnh Phan Chương, cau mày.

- Đại ca đang cho anh thêm cơ hội, anh không thể để anh ấy thất vọng được. Nếu ở bang phái khác thì chuyện này đã bị dọn sạch rồi, nhưng đại ca lại không hề nặng lời với anh mà chỉ muốn anh hiểu ra. Anh phải làm vài điều gì đó để khiến đại ca nhận ra lòng trung thành của anh.

Phan Chương vút điều thuốc xuống đất, nói một cách đầy quyết tâm

- Anh định làm thế nào, cần em giúp không?

Thường Quan Cảnh hỏi

- Không cần! Anh tự làm được. Đã làm thì phải làm chuyện lớn, cũng giống như việc đứng đầu băng trộm trong cở đại vậy.

Phan Chương kiên định nói.

Ngày hôm nay khi Thất Nguyệt đi học thì phát hiện nét mặt mà mọi người nhìn cô vô cùng kỳ lạ. Mặc dù trước đây mọi người rất sợ cô nhưng hôm nay thì thần sắc của họ quái đản đến mức khó tin, kiểu như đang sùng bái cô vậy.

Thất Nguyệt đi vào lớp học đầy nghi ngờ. Lớp học khiến cô kinh sợ bởi tất cả mọi người đang đứng nhìn cô chằm chằm.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thất Nguyệt càng thêm nghi ngờ, đầu óc cứ cảm thấy ong ong cả lên.

- Đại ca! Anh xem!

Phan Chương thấy Thất Nguyệt bước vào liền hào hứng chạy tới, đưa cho Thất Nguyệt một tờ báo.

- Đại ca, em không hề làm anh thất vọng, cái này tặng anh, để anh thấy được quyết tâm của em.

Giọng của Phan Chương run lên đầy kích động.

Thất Nguyệt cầm tờ báo, dòng đầu tiên của trang đầu tiên ghi "Hôm qua cục cảnh sát xảy ra hỏa hoạn, một bang phái cấp ba nào đó bị tình nghi nhưng cảnh sát không tìm ra bất kỳ chứng cứ gì liên quan tới đối tượng"

Khuôn mặt Thất Nguyệt trở nên cứng đơ

- Là do cậu làm?

Giọng nói Thất Nguyệt khô khốc, ngược mắt nhìn Phan Chương.

- Đại ca, đây là quyết tâm của em, sau này em thế dù có chết cũng sẽ bảo vệ anh, ai muốn gây bất lợi với anh thì phải bước qua xác của em. Em thề em sẽ theo anh suốt đời!

Phan Chương nói trịnh trọng

Thất Nguyệt chớp mắt, nhần nhện nuốt nước mắt đau khổ vào trong tim. Bám theo mấy năm cấp ba còn chưa đủ hay sao mà đòi bám theo cả đời, không muốn cho người ta đường sống à?

Cô thật sự không biết phải nói gì. Sao rồi cô nói mà cái bộ não của nó lại hiểu ra thành thế này? Giờ cô đã hiểu vì sao đám bạn học nhìn cô với ánh mắt như thế. Khùng hết rồi!

Mấy hôm trước cô còn bị cảnh sát bắt, giờ đi đột cựa cảnh sát, đúng là chỉ có nhân tài không tội đình mới có thể nghĩ ra chuyện này? Đây là chuyện mà một bang phái cấp ba có thể làm được sao?

Thất Nguyệt hít vài hơi thật sâu, cô thấy có lẽ mình cần phải giải thích thêm nhiều hơn nữa. Phan Chương thấy Thất Nguyệt không nói gì liền hỏi đầy căng thẳng:

- Đại caì, anh vẫn chưa tin vào lòng trung thành của em à? Hay hôm nay em đột luôn tòa nhà làm việc của Chính phủ?

- Đừng đừng đừng... Cậu làm tốt lắm! Thật đấy! Tôi hiểu rõ tâm lòng của cậu rồi. Chúng ta vẫn chỉ nên chiếm vài địa bàn thôi.

Thất Nguyệt vội vàng khoát tay, nói một cách kinh hoàng. Đầu óc của thẳng này kinh khủng quá, nếu cứ tiếp tục như này thì khéo bản thân cô sẽ biến thành thủ lĩnh của phần tử khủng bố mất thôi. Thôi thì cứ làm đại ca của bang phái cấp ba cho lành.

Sau khi trấn an Phan Chương- một phần từ cô não bộ "ngược đời" với người thường xong, Nguyệt Thất chợt hứng ngồi tại vị trí của mình, tự nghĩ thôi thì bỏ qua đi, để đám người đó tự giãy vò mình đi, cô cứ làm một đại ca của cấp ba, sau khi tốt nghiệp sẽ lập tức bay đi tìm một trường đại học ở nơi xa xôi nào đó và sẽ không bao giờ gặp lại đám người này nữa. Nhắc đến đại học cô liền nghĩ ngay đến việc học bù, thế là cô kéo tên lớp trưởng đang run lập cập lại, bắt cậu này dạy mình học.

Lớp trưởng rất đau khổ, trong lòng cậu ta không hiểu vì sao đại ca điền cuồng trong truyền thuyết lại không đi đánh nhau, ầu ẩu, cướp bóc mà lại đến đây giẫy vò cậu ta, bắt cậu ta giúp Long Tam học bù.

Nhưng thật sự mọi chuyện thuận lợi như Thất Nguyệt nghĩ hay sao?

Đương nhiên là không rồi. Ba ngày sau vào lúc tan học, Thất Nguyệt liền bị vài kẻ chặn lại.

- Anh long! Đại ca của bọn tôi muốn gặp ngài!

Một tên mặc áo jacket màu đen cung kính nói.

Mặc dù hội Long Tam là một thế lực mới nổi nhưng chỉ nổi ở trong trường thôi. Đơn giản là có Long Tam ở trong hội đó nên bọn họ mới tỏ ra cung kính như vậy.

- Xin lỗi! Tôi phải về nhà làm bài tập rồi.

Thất Nguyệt đáp lạnh lùng.

Cô vào bang phái trong trường học đã là quá đủ rồi, thật sự là cô không muốn dây dưa thêm với bất cứ bang phái nào bên ngoài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (10)

Đối phương sững sốt: làm bài tập hả? Hần ta nhìn Thất Nguyệt, rõ ràng hẳn ta không có nhận làm người mà! Sau đó, hẳn ta nhớ tới mấy lời đồn gần đây về Long Tam. Tuy người này mới là thiếu niên nhưng lại vô cùng lợi hại, cảnh sát cũng không thể nắm bắt được bất kỳ nhược điểm nào của của người này, như thế có thể thấy là năng lực của người này cao bao nhiêu. Vì thế, hẳn ta càng cố gắng bình tĩnh, đuổi tay ngắn Thất Nguyệt lại rồi nói:

-Xin lỗi, Long ca, ngài cần phải đi theo chúng tôi một chuyến! Thượng Quan Cảnh cũng ở đó, nếu ngài không đi thì có khả năng ngày mai cậu sẽ không thể gặp lại cậu ấy!

Thất Nguyệt cảm thấy có chút bức bối, gãi gãi đầu. Cô thật sự phải về nhà làm bài tập mà! Cô thật sự không muốn đi trốn lẫn vào cuộc chiến của mấy bang xã hội đen đâu! Tuy tất cả đều khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ nhưng cô là người có nghĩa khí, bởi vì cô từ nhỏ lớn trong trại huấn luyện ảnh vệ, điều cô học được ngoài lòng trung thành còn có tình đồng đội. Tuy cô không muốn Thượng Quan Cảnh tôn mình làm đại ca nhưng không thể không nói là Thượng Quan Cảnh và Phan Chương đúng là vô cùng trung thành, cô cần bản không thể tro mắt mặt kệ Thượng Quan Cảnh bị đánh chết.

-Được!

Thất Nguyệt im lặng gật đầu, không nhiều lời thêm nữa, đi theo phía sau mấy người đó tới chỗ đậu xe.

-Đại ca, anh đợi em một chút, em đi gọi thêm người!

Phan Chương vẫn luôn đi theo sau lưng Thất Nguyệt, thấy Thất Nguyệt đồng ý, còn định đi theo những người kia thì vội vàng ngăn cản cô.

-Không cần đâu! Cậu cũng không cần đi theo đâu, nếu hôm nay tôi không về được thì cứ cậu cứ làm đại ca của bang đi!

Thất Nguyệt hỏi hột nói một câu.

Vừa rồi, Thất Nguyệt đột nhiên nghĩ ra được một diệu kế, cô muốn chạy trốn cũng không có gì khó, mặc dù đối phương có đông người nhưng những gì cô học được từ nhỏ cũng đâu phải là vô dụng, nếu như có thể thì mang theo Thượng Quan Cảnh chạy trốn cũng không phải là việc bất khả thi. Đến lúc đó, cô sẽ đán ngăn xui Thượng Quan Cảnh rồi mang tới trường học, còn cô thì sẽ giả mất tích hai năm, sau đó thì sẽ đổi thân phận quay lại trường học, cố gắng hóa trang bề ngoài để đám Phan Chương không thể nhận ra, sau đó cô sẽ có thể trải qua thời cấp ba vui vẻ, Thất Nguyệt khoái trí tự lke cho bản thân, kế hoạch quá hoàn hảo! cô chính là một thiên tài! Nghĩ đến việc sẽ không cần phi ở chung với đám Phan Chương, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không bị người khác phát rồ, ánh mắt cô nhìn mọi người cũng ôn hòa hơn.

Những người bên cạnh không biết Thất Nguyệt đang lập kế hoạch trong lòng, chỉ thấy Thất Nguyệt đồng ý một mình đi mà trên mặt vẫn ung dung thì không khỏi đáng lên sự kính phục. Quả nhiên lời đồn không sai! Long Tam này vừa có trí dũng song toàn mà cũng rất có nghĩa khí nữa.

-Đại ca, anh không được đi, nếu không thì em đi thay anh!

Phan Chương thấy Thất Nguyệt muốn lên xe thì vội vàng la lên, cậu ta muốn tiến lên nhưng lại bị mấy người kia ngăn cản.

Mấy người đi theo Phan Chương muốn tiến lên hỗ trợ.

-Tôi là đại ca, mấy người phải nghe lời tôi!

Thất Nguyệt phát tay, tuy nói chuyện nhưng cũng không quay đầu lại.

Mọi người sau lưng vẫn chưa từ bỏ ý định, trong lòng lại rất cảm động, có một đại ca như vậy, làm gì cũng đáng giá!

Xe chạy thẳng tới một sông bạc, sông bạc này tên là Phú Quý Hương, do một bang phái tên bang Thiên Nghĩa quản lý, bang phái này chính là “ đầu rồng” ở đây, bá chủ thế giới ngầm. Nhưng lại có thể lọt vào mắt của “ anh đại” bang phái này làm cho rất nhiều người muốn tận mắt gặp thiếu niên được đồn có rất có tiềm lực kia.

Trong một phòng riêng của sông bạc, có năm, sáu đại ca của các bang phái trong thành phố đang ngồi.

-Chú Thiên, con nghĩ tên ngốc kia chắc không dám tới đâu!

Một thanh niên trẻ tuổi lên tiếng.

Người này là thủ lĩnh của hội Lưu Tinh, tên là Lưu Nguyệt, tất cả mọi người đều gọi hẳn là A Tinh hoặc anh Tinh, bang hội này là băng đảng đua xe tại thành phố này. Hẳn lại chính là người trẻ tuổi nhất trong số những người ở đây cho nên khi biết có một ngôi sao mới nổi còn trẻ hơn mình thì hẳn cảm thấy không phục.

Thủ lĩnh của bang Thiên Nghĩa tên là Triệu Thiên Nghĩa.

Người này rất rất có đạo nghĩa giang hồ, là người đứng đầu thủ lĩnh mấy bang phái khác, rất có tiếng nói. Li do ông ta cảm thấy có hứng thú với Long Tam cũng không giống những người khác, bởi vì ông ta muốn chọn con rể.

Cả đời Triệu Thiên Nghĩa chỉ có một cô con gái, tới hơn 40 tuổi thì vợ mới sinh cho ông ta một đứa nhỏ, đứa bé được sinh ra không bao lâu thì vợ ông ta qua đời, vì thế ông ta cực kỳ yêu thương con gái mình. Nhũ danh (tên đặt lúc mới sinh, tên mẹ) là Jasmine (hoa nhài), ông ta vốn dĩ muốn bồi dưỡng con gái kế nghiệp mình nhưng Jasmine lại rất nhát gan, ngày thơ, thấy máu là đã hoảng sợ rồi, loại tính cách này không thích hợp tiếp nhận vị trí của ông ta, vốn là ông ta còn định hi vọng vào cháu ngoại nhưng sau này mới phát hiện là khi Jasmine còn bé, có bé đã vô tình chạy tới chỗ nhà thổ (kỹ viện) mà ông ta mở, thấy được mấy chuyện hư hỏng kia nên tạo thành bóng ma tâm lý, vô cùng sợ hãi loại chuyện này, dù đã đi bao nhiêu bác sĩ cũng không hết. Ông ta không phải không muốn truyền vị trí của mình cho người ngoài mà ông ta sợ là lúc mình nhắm mắt xuôi tay thì con gái mình sẽ mất đi chỗ dựa.

Ông ta chỉ cần cách tìm một người thanh niên đáng tin cậy để gả con gái, nhưng với tình huống của con gái thì làm sao để đáng chứ! Ông ta cũng không cần người đó có thể chung thủy một lòng với con gái mà chỉ cần có thể che chở Jasmine, không để cho con bé chịu âm ức là được, còn chuyện đối phương muốn chơi bởi bên ngoài như thế nào thì ông ta không quan tâm.

Ông ta rất tin tưởng thân tín của mình, họ đều là mấy lão già chiến đấu giành giành son cùng ông ta, bây giờ cũng đã già rồi, cần bản cũng không lấy Jasmine được. Mà mấy đứa con của họ thì đều không được dạy bảo đáng hoàng. Cũng có thanh niên gia nhập bang, xum xoe, lấy lòng Jasmine nhưng thật ra cũng là vì cái ghế của ông ta thôi, sợ là ngày nào đó ông ta chết thì con gái mình sẽ bị người khác định đoạt số phận. Vì thế, khi ông a biết có thiếu niên bằng tuổi với con gái, có năng lực, nhân phẩm cũng không tệ thì ông ta lại đánh bản tính.

Triệu Thiên Nghĩa cũng không để ý câu nói của A Tinh mà chỉ nhắm mắt, vắn vế chuỗi phật châu trên tay.

Cửa vừa được mở ra, một người bước vào, nhờ giọng nói vào tai ông ta:

-Thưa thủ lĩnh, Long Tam đã đến!

-Đẫn theo bao nhiêu người?

Triệu Thiên Nghĩa nhắm mắt hỏi.

-Chỉ có một mình!

Thủ hạ trả lời.

-Hử?

Triệu Thiên Nghĩa mở mắt, trầm tư một chút rồi cười nói:

-Tên nhóc đó cũng gan đấy! Dẫn cậu ta vào đi!

Thất Nguyệt bị người dẫn vào phòng, căn phòng rất lớn, thiết bị bên trong cũng rất xa hoa, ghế trong phòng đã có năm, sáu người ngồi, đứng là cấp dưới có khoảng ba mươi mấy người. Thượng Quan Cảnh bị trói ở góc tường, miệng bị dán băng keo rất chặt, thấy Thất Nguyệt tiến vào thì cậu ta ở ở vài tiếng, lắc đầu với cô.

Thất Nguyệt đó xét mấy người ngồi chính giữa, cô cảm thấy ông lão mặt mũi hiền lành chính là người đứng đầu.

Thất Nguyệt cũng không hề khách khí, thấy một cái ghế trống thì trực tiếp ngồi xuống, sau đó cô nói với ông già kia:

-Tôi tới rồi đây, có thể thả bạn tôi ra chưa?

Thời điểm có đang đánh giá Triệu Thiên Nghĩa thì Triệu Thiên Nghĩa cũng đang đánh giá thanh niên trước mặt mình.

Cả đôi này, ông ta đã gặp rất nhiều người, không phải ông ta chưa từng gặp người trẻ có năng lực hơn người nhưng ông ta lại không nhìn thấu thiếu niên trước mặt mình. Vốn dĩ, theo lời đồn thì người này phải là người ngạo mạn, phách lối, thông minh hơn người, là ngôi sao sáng có lòng dạ độc ác nhưng những người như thế thường có một khuyết điểm là vô cùng cuồng ngạo và đã tâm bưng bưng. Nhưng người trước mắt lại hoàn toàn không có: không có khấn trương, không có sợ hãi, không có liều lĩnh và cũng không có dục vọng, nhìn qua thì thậm chí còn mang theo sự bình tĩnh khiến Triệu Thiên Nghĩa không đoán ra người này nghĩ gì.

Thất Nguyệt thật sự không có kiên nhẫn, ý tưởng của cô là tranh thủ thời gian giải quyết mấy chuyện này rồi nghĩ cách có thân phận mới, tiếp tục trở lại trường học hoàn thành nhiệm vụ, không biết có đổi thân phận thì người ủy thác có tức giận không.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 22: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (11)

Muốn tôi tha người của cậu cũng được nhưng phải dùng một mạng đổi một mạng!

Triệu Thiên Nghĩa nhìn Thất Nguyệt, nhún nhật nở nụ cười rồi nói.

Trong lòng Thất Nguyệt lại tự nói thầm: Đùng rồi đó, mau kêu tôi ở lại đi!

Thất Nguyệt nhún xuống nội tâm vui sướng, phụng phịu nói:

-Được, tôi sẽ ở lại, ông tha cậu ta đi!

Triệu Thiên Nghĩa kinh ngạc nhìn cô, đôi mắt cũng mờ to hơn một chút, ông ta chưa từng gặp qua tình huống thế này. Bàn thân ông dùng hai chữ “Nghĩa khí” mới có thể níu giữ đám anh em ở lại, nhưng ông ta thật sự chưa gặp ai dứt khoát như vậy cho nên đột nhiên ông ta cảm thấy có chút do dự.

-Đại ca, anh cứ mặc kệ em đi, anh mau chạy đi! Em có thể theo anh lần lộn cũng cảm thấy rất vinh hạnh rồi!

Bằng keo dán miệng Thượng Quan Cảnh đã được mờ ra, vành mắt cậu ta đỏ lên, ‘ người đàn ông đó máu không đổ lệ’ bắt đầu khóc lóc.

Thất Nguyệt nhìn Thượng Quan Cảnh bị đánh ngất xỉu, trong lòng thờ dài một hơi. Tốt quá rồi! Được tiếp theo cô sẽ tự mình xử lý, Thất Nguyệt tưởng tượng vô cùng hoàn hảo, tốt nhất là có thể khiến những người này chìm cô xuống biển, kỷ niệm bơi của cô rất tốt. Năm đó, cô còn được huấn luyện cách thoát thân dưới nước nữa, cho dù bị trôi thành cái bánh chưng thì cô vẫn có thể chạy được.

Triệu Thiên Nghĩa thật sự bị Thất Nguyệt làm cho chấn động. Vốn dĩ ông ta cho rằng Long Tam này có thể chỉ là nói một câu thôi rồi đợi tới khi đàn em cảm động thì sẽ chết thay hắn. Loại người như thế không phải không có, ông ta cìn từng gặp qua vài lần, nhưng người này lại giống như sợ người ta hối hận mà trực tiếp đánh ngất mang đi, người này đúng là khó đoán!

Triệu Thiên Nghĩa là cáo già, trong lòng nghĩ gì mà trên mặt cũng không để lộ ra, chỉ có điều ánh mắt ông nhìn Thất Nguyệt càng thêm thâm thúy. Mà hành động của Thất Nguyệt như thế lại càng khiến ông ta hài lòng, có thể có nghĩa khí với anh em như thế thì chắc chắn sẽ không tệ đối với vợ.

Mặc kệ Thất Nguyệt đang nghĩ gì nhưng cô làm như thế thật khiến mọi người bất ngờ.

-Đúng là tuổi trẻ! Nghe con không sợ cạp mà! Cậu đã ở lại đây thì mấy lão già chúng tôi cũng không thể bắt nạt người trẻ tuổi được, cậu có dám đánh với lão già như tôi một ván không?

Triệu Thiên Nghĩa nhìn người thanh niên trước mặt mình, càng nhìn càng thích, tình huống này mà còn có thể tình tình như thế cũng không còn mấy người! Ông ta lập nghiệp từ sông bạc, từ cách đánh bài có thể nhìn ra nhân phẩm, Triệu Thiên Nghĩa muốn thử một lần.

-Được! Đánh cái gì?

Trong lòng Thất Nguyệt đang tính toán vài điều nhỏ nhặt.

-Tôi muốn đánh cược sông bài này, nếu cậu thắng thì nó thuộc về cậu! Còn cậu cược hội Long Tam, nếu tôi thắng tôi sẽ tiếp quản hội Long Tam!

Người ngồi bên cạnh cũng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao hôm nay lão già từ lại muốn chơi lớn như thế. Họ trưởng tiền nhóc Long Tam này đã đắc tội với Triệu Thiên Nghĩa nên bọn họ đều là đi theo thuận tiện coi thử thanh niên quấy phá long trời lở đất gần đây là ai, chứ cũng không nghĩ lại chơi lớn như thế, mười Long Tam cũng không bằng tiền lời của cái sông bạc này đâu.

-Không được!

Thất Nguyệt thế mà lại từ chối.

Triệu Thiên Nghĩa nhún mày, chẳng lẽ ông ta già nên mờ mắt, nhìn nhầm người? Trong lòng ông ta có chút thất vọng nhưng câu tiếp theo của Thất Nguyệt lại khiến cho ông ta chấn động trong lòng.

-Tôi sẽ không lấy hội Long Tam làm tiền cược! Nó không phải là của tôi, nó là do Phan Chương và Thượng Quan Cảnh quản lý. Hôm nay tôi và ông đánh cược bằng mạng sống, nếu tôi thua thì ông hãy đim tôi xuống biển, được không?

Trong lòng Thất Nguyệt có chút kích động. Quao quao quao! Cô sắp có thể nói “bái ba!” với cuộc sống lưu manh rồi!

-Tại sao lại là đim xuống biển?

Triệu Thiên Nghĩa cười ha ha, sau đó dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt gặp cái khó thì ló cái khôn, già bộ diễn về mặt lăm lệt hy sinh đầy thâm ảo:

-Rồng thì phải về với biển rộng. Không đúng sao! Tôi muốn chết cũng phải được chết trong biển!

Thất Nguyệt tự cho mình ngàn triệu like, có quá thông minh!

-Được được được! Tre già măng mọc! Đi thôi, lão già tôi đây sẽ chơi một ván với cậu!

Triệu Thiên Nghĩa cảm thấy vô cùng thỏa mãn, tên nhóc này đúng là đúng cảm!

Trong phòng có đặt bàn đánh bài, Thất Nguyệt theo Triệu Thiên Nghĩa ngồi xuống, còn tất cả mọi người đều ngồi xung quanh, nhìn bọn họ.

Mặt Thất Nguyệt trầm như nước, Triệu Thiên Nghĩa cũng bình tĩnh uống trà, hai người đều vô cùng bình tĩnh khiến cho những chung quanh đều âm thầm gật đầu tán thưởng. Lần đánh cược này lớn như vậy, Triệu Thiên Nghĩa bình tĩnh cũng coi như xong, tuy rằng sông bạc đánh giá nhưng Triệu Thiên Nghĩa cũng không quá để ý tới nó. Còn người thanh niên này dù đánh cược mạng sống cũng không hề khấn trương, thật sự là làm người ta không dám khinh thường!

Đám người đứng xem bên ngoài yên lặng, người chia bài đứng ở giữa bắt đầu chia bài.

-Đội đã!

Thất Nguyệt đột ngột lên tiếng.

-Có chuyện gì thế?

Tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần chờ cô, vậy mà lúc này cô lại kêu ngừng, chẳng lẽ Long Tam đổi ý?

-Tôi muốn biết cách chơi như thế nào!

Thất Nguyệt dùng dáng vẻ không đó, tìm không đáp nhanh nói ra, nhưng người đứng kế bên xem đều kinh ngạc tới mức cảm của họ sắp đập lên mặt đất rồi. Người đang uống trà là Triệu Thiên Nghĩa cũng hiếm khi bất lịch sự tới mức phun một miếng trà ra ngoài.

Cậu lớn như vậy mà không biết chơi bài à, hơn nữa sao vừa rồi bộ dạng lại tự tin như Thần Bài nhập vào vậy hả?

-Cậu thật sự không biết chơi à?

A Tinh đứng bên cạnh không nhận được nên thành người đầu tiên hỏi ra tiếng.

-Achl! Ai nói vài quy tắc cơ bản cho tôi đi!

Tm cũng cảm thấy có chút xấu hổ nên vuốt mũi rồi ngượng ngùng nói.

Rốt cuộc Triệu Thiên Nghĩa cũng ho khan xong, ông ta phát tay để người chia bài tiến lên ' phổ cập giáo dục' cho Thất Nguyệt.

Mấy người còn lại thì chửi thầm trong lòng: làm xã hội đen mà không biết chơi bài, cậu đúng là không làm việc nghiêm túc mà!

Thất Nguyệt vô cùng bình tĩnh, bởi vì cô không sợ thua cuộc, dù sao cô chạy tới đây cũng là để thua mà nên Triệu Thiên Nghĩa ngồi đối diện càng cảm thấy thích người trẻ tuổi trước mặt mình hơn. Bộ dạng thiếu niên này đúng là vững chắc như bàn đá!

Triệu Thiên Nghĩa vô cùng hài lòng với Thất Nguyệt nên tất nhiên sẽ không để con rể mà ông ta coi trọng phải bù tiền rồi, càng không thể làm cho cậu mang danh thất tín được.

Qua mấy ván, Thất Nguyệt nhanh chóng bị thua học máu, cho dù cô không đánh bài nhưng cũng hiểu rõ đối phương nhất định đang gian lận... bởi vì cô đã thắng mấy chục cây rồi. Thề đánh bạc chỗ Triệu Thiên Nghĩa càng lúc càng ít mà của cô thì càng ngày càng nhiều. Mặt Thất Nguyệt cũng ngắc, cũng may cô là mặt quan tài (mặt đen, không cảm xúc) nên không ai nhìn ra, những người kia chỉ cảm thấy cô là thắng không kiểu, bại không nản mà thôi.

Mọi người càng xem thì càng hiểu rõ, họ liếc nhau một cái cũng biết đối phương đang nghĩ gì. Năm đó, Triệu Thiên Nghĩa dựa vào sông bạc để lập nghiệp, họ chưa từng thấy ông ta thua bao giờ, cho dù nhiều năm nay đã thoái ẩn giang hồ nhưng tuyệt đối không phải là người mà một tên nhóc lỏng vàng có thể đùa giỡn. Vì thế, hiện tại chỉ còn một khả năng là thiên kim của Triệu gia muốn kén rể rồi!

-Đúng là anh hùng xuất thiếu niên! Tôi đã già rồi, bị người trẻ như cậu đánh bại khiến tôi rất vui vẻ, như vậy cũng có nghĩa là tôi đã có người kế tục rồi! Ha ha ha!

Ván bài vừa kết thúc thì Triệu Thiên Nghĩa cười như Phật Di Lặc, vỗ vai Thất Nguyệt khen ngợi.

Người xung quanh hiểu ý trong lời nói của Triệu Thiên Nghĩa, câu “ Có người kế tục” đang thể hiện rõ ràng nên tất cả đều nịnh nọt Thất Nguyệt. Có người khen có tuấn tú, người nói cô “ Không phải là vật trong ao”. Nói tới mức Triệu Thiên Nghĩa vui như con trai mình đỗ Trạng Nguyên vậy, cười tới độ không ngấm được miếng.

Chỉ có Thất Nguyệt là hổng vui thôi! Nhưng cô cũng không hề biểu hiện ra ngoài nên cứ trung cái mặt quan tài ra mà trong lòng thì là sóng cuộn biển gầm.

Làm tên côn đồ nắm trùm trường học là đủ bi kịch rồi, bây giờ hiển nhiên cô còn chuẩn bị mở sông bạc nữa, đời này cô có thể sống yên ngày nào không?

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tấn Cấp Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (12)

Tiền bối đã nhường nhưng sông bạc thì tôi cũng thể tiếp nhận được! Hay là chúng ta cược thứ khác đi ạ! Thất Nguyệt chấp tay, khách sáo nói, khỏe miệng kéo ra một nụ cười, nhưng bởi vì thông khổ trong lòng mà ai cũng nghĩ cô cười khiếm tốn.

Thất Nguyệt không dám trở mặt, lờ ăm làm đối phương nóng nảy mà muốn giết mình thì dù cô có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát được.

-Hừ...

Thất Nguyệt vừa nói xong thì A Tinh đứng bên cạnh trảo phúng một tiếng. Triệu Thiên Nghĩa nhìn thoáng qua A Tinh, ánh mắt mang theo tia cảnh cáo nhưng lại không nói gì.

Triệu Thiên Nghĩa lại nhìn về phía Thất Nguyệt:

-Sao làm như vậy được! Triệu Thiên Nghĩa tôi luôn dám chơi dám chịu, sông bạc này coi như là lễ gặp mặt tôi tặng cho cậu. Cậu bé ngoan, về sau cứ gọi tôi là chú Thiên, sau này chúng ta đều là người một nhà!

Triệu Thiên Nghĩa vỗ vai Thất Nguyệt cười ha ha, tất cả đều biết ông ta đang tính toán cái gì, chỉ có Thất Nguyệt là không biết.

-Anh Thiên, cũng lâu rồi chúng ta không có gặp Jasmine, chắc bây giờ cô bé cũng trưởng thành rồi nhỉ! Đưa bé Jasmine này đi học gọi từ nhỏ rồi, bề ngoài cũng xinh đẹp, nếu không phải thẳng nhóc nhà tôi già hơn Jasmine quá nhiều thì cho dù phải lấy cái mặt mo này ra thì cũng phải đón cô bé về làm con dâu!

Một người có chút mập mạp rất biết quan sát sắc mặt, thấy Triệu Thiên Nghĩa hài lòng Thất Nguyệt nên cũng dời câu chuyện lên người Jasmine.

-Còn không phải sao! Ha ha, để tôi kêu người gọi con bé tới để ra mắt mấy vị chủ bác các người một chút! Mấy người không được keo kiệt lễ gặp mặt đấy!

Triệu Thiên Nghĩa rất hài lòng sự thức thời của người mập mạp kia, mặt mày hớn hờ cười nói, sau đó nhanh chóng kêu người gọi Jasmine đến.

-Đứng rồi! Phải thế chứ!

Người mập mạp kia ần cần cười nói phụ họa theo.

-Jasmine nhà tôi cũng muốn đi học trong vài ngày tới, vậy thì tôi sẽ chuyển con bé qua trường cậu, cậu phải quan tâm con bé nha! Nhà đầu tiên tôi rất nhất gan, còn hay thận thùng nữa, nếu con bé bị bắt nạt thì tôi sẽ hỏi tội cậu đó!

Hiện tại, trong lòng Triệu Thiên Nghĩa rất vui vẻ, ông ta càng nhìn Thất Nguyệt càng cảm thấy thuận mắt, tuy bề ngoài có chút bình thường, nhưng dù sao cũng là đàn ông mà! Về ngoài đẹp quá dễ làm gi chứ, quan trọng nhất là phải có trách nhiệm. Triệu Thiên Nghĩa rất hài lòng điều này ở Long Tam. Bây giờ chỉ cần xem hai đứa nhỏ có khả năng tiến tới hay không, vì thế ông ta mới chuyển Jasmine tới trường của Thất Nguyệt, tuổi này thì rất dễ nảy sinh tình cảm.

Hiện tại, Thất Nguyệt còn chưa biết là mình đã thành con rể nuôi từ bé, cô chỉ nghĩ là Jasmine= có thể thường xuyên ở chung= bạn bè, như vậy thì mình có được xem là hoàn thành nhiệm vụ tìm bạn rồi không, mặc dù có chút cưỡng ép nhưng dù chỉ một người thì cũng là bạn mà.

Thất Nguyệt và Triệu Thiên Nghĩa nhìn nhau cười, nhưng suy nghĩ trong lòng hai người lại khác nhau một trời một vực.

Thời điểm nhìn thấy Jasmine, Thất Nguyệt có chút sững sờ, cô hoàn toàn không ngờ đại ca xã hội đen như Triệu Thiên Nghĩa lại có thể sinh ra một cô con gái xinh đẹp mà lại có khí chất thư hương như dòng dõi đạo học thế này. Jasmine rất gầy, tóc dài được xoa tự do, cô ấy mặc một chiếc váy liền áo màu tím, mát to, lông mi dài, trên mặt mang theo vẻ e lệ, thấy nhiều người thì phản ứng đầu tiên là đỏ mặt, chào hỏi xong mấy vị chủ bác thì lui lại núp sau lưng Triệu Thiên Nghĩa.

-Jasmine, gần đây em làm gì thế, sao không chịu nhận điện thoại của anh?

A Tinh thấy Jasmine thì hai mắt sáng lên, vội vàng chen lên bắt chuyện với cô ấy.

Jasmine thấy A Tinh thì giật mình, có chút bối rối trả lời:

-Em bận đi học!

Jasmine rõ ràng không quen nói dối nên khuôn mặt nhỏ nhắn ngẹn đỏ lên thành vẻ hồng nhuận, ngón tay bấu vào một chỗ, cắn môi không dám nhìn A tinh.

A Tinh thấy Jasmine như thế thì càng háng hái, muốn tiến lên nói chuyện tiếp nhưng lại bị Triệu Thiên Nghĩa chặn lại, Triệu Thiên Nghĩa hung dữ trừng cậu ta một cái thì cậu ta mới chịu yên lặng.

Cha A Tinh là thuộc hạ cũ của Triệu Thiên Nghĩa, đã chết sớm, chỉ còn có đứa con trai duy nhất là A Tinh nên Triệu Thiên Nghĩa cũng vô cùng quan tâm, chăm sóc cậu ta. Từ nhỏ, A Tinh đã thích quẩn quít Jasmine, Triệu Thiên Nghĩa không phải chưa từng nghĩ tới việc gả Jasmine cho A Tinh nhưng vừa nghĩ tới thì nhanh chóng phủ quyết. Mặc dù A Tinh không tệ nhưng thẳng nhóc này là người thích mạo hiểm.

Nếu không thì cậu ta cũng sẽ không lập một bang dựa xe, Triệu Thiên Nghĩa cũng từng khuyên bảo vài lần nhưng cậu ta vẫn cứ làm theo ý mình nên Triệu Thiên Nghĩa cũng chỉ thêm quan tâm nữa, cũng bỏ luôn suy nghĩ muốn gả con gái cho A Tinh. Ai biết lúc nào đó A Tinh bị lòng chết thì lại liên lụy con gái mình thành quả phụ thì sao?

Về mặt sững sờ của Thất Nguyệt rồi rồi cũng không thoát khỏi ánh mắt của hồ ly già Triệu Thiên Nghĩa. Trong lòng lòng ông ta rất cao hứng, Thất Nguyệt chỉ cảm thấy đây là hi vọng hoàn thành nhiệm vụ còn trong mắt Triệu Thiên Nghĩa thì lại cảm thấy đây là về mặt vừa gặp đã yêu.

Thất Nguyệt muốn rời đi như Triệu Thiên Nghĩa làm sao có thể để cô đi như thế, ông ta đánh Thái Cực cũng đã vô cùng quen thuộc rồi nên rất dễ dàng nài Thất Nguyệt ở lại uống rượu.

Thất Nguyệt chỉ có thể nhìn mấy đại ca xã hội đen nâng ly cạ chén trên bàn rượu, không phải nói chuyện sùng ống đạn được thì nói sang chuyện buồn lậu ma túy. Cô là người nhỏ tuổi nên họ cũng không kéo cô uống chung, Thất Nguyệt cũng mừng rỡ vì được thanh nhàn, cô bắt đầu bầy bài tập ra làm.

Thất Nguyệt có cảm giác rất cấp bách không chỉ vì nhiệm vụ lần này mà cũng là vì cô biết nhiệm vụ càng về sau thì sẽ càng khó, nếu có kiến thức nhiều hơn một chút thì trong tương lai càng chắc chắn hơn một phần.

Mặc dù mấy vị đang ngồi đây từng nghe nói ngôi sao mới nổi này vô cùng khác người nhưng thái độ chăm chỉ, tranh thủ thời gian học tập như thế này vẫn khiến đầu bọn đây vạch đen. Học tập nghiêm túc như thế cũng là một biểu hiện của việc không làm việc dang dở, nếu như là một đại ca có lòng cầu tiến thì không phải nên chú ý tới tình hình buồn lậu ma túy hay sao? Cậu thích học tập như thế ba cậu ở trong tù có biết không? Chẳng lẽ cậu muốn thi Trạng Nguyên sao?

Đám người kia nhìn cô một chút, thức thoi mà không nói gì, chỉ nháy mắt ra hiệu với nhau. Họ không nói gì với Thất Nguyệt, nhưng có một người lại chú ý tới Thất Nguyệt.

Jasmine ngồi bên cạnh Thất Nguyệt, thấy Thất Nguyệt cứ lầm đi lầm lại mà vẫn làm sai một lỗi thì thật sự không thể nhịn được mà thăm dò nói:

-Đề này thì nên thay cái này vào sau đó là thế này... còn như vậy này...

Giọng nói Jasmine rất êm tai, cô ấy đưa tay cầm lấy bút của Thất Nguyệt, giải trên vở.

Thất Nguyệt xem xong thì hiểu ra, còn hỏi Jasmine mấy vấn đề nữa. Mặc dù Thất Nguyệt đã tìm bạn học để học bù nhưng học sinh trường cô cũng chả giỏi bao nhiêu, dù là lớp trưởng cũng chưa được điểm tuyệt đối, dao động chỉ trên trung bình thoi.

Jasmine chính là học sinh giỏi cấp ba hàng thật giả thật, nhưng vì tính chất công việc của Triệu Thiên Nghĩa nên ông ta luôn sợ kẻ thù tới tìm Jasmine, thế là mỗi ngày Jasmine đi học đều có mười vệ sĩ đi theo. Từ nhỏ tới lớn, không có bạn học nào dám lại gần cô ấy, hôm nay là lần đầu tiên cô ấy giảng bài cho người khác, nghe Thất Nguyệt hỏi xong thì trong lòng Jasmine sinh ra một cảm giác vô cùng thỏa mãn, dạy dỗ Thất Nguyệt càng thêm tận tình, sự thận trọng bình thường cũng chả còn chút gì.

Hai người thì một người vui vẻ giảng, một người thì chăm chú nghe, hoàn toàn quên mất kể bên còn có một đại ca xã hội đen hung thần ác sát đang đứng bên cạnh, vui sướng tiến vào hình thức học kèm.

Triệu Thiên Nghĩa thấy hai người tiếp xúc với nhau thoải mái thì nghĩ: cái gì là duyên phận, đây chính là duyên phận! Trong cơn gái của ông ta từng nộ như vậy nhưng ít khi tỏ ra nhiệt tình với ai, xem ra hôm nay xem mắt con rể vô cùng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhá hàng truyện mới ^ ^

Trong một mảnh sấm sét hàng ngàn tia chớp màu tím không ngừng gầm thét, một nữ tu với mái tóc dài rối tung đang đâm thanh kiếm sắc bén vào bụng của một nam tu, miệng nam tu tràn ra máu tươi, hai mắt mờ to, vẻ mặt không dám tin nhìn người đối diện. Còn nữ tu thì rũ mắt xuống, biểu tình đậm bạc nhìn hân, sau đó chậm rãi rút mũi kiếm ra.

Sấm sét đầy trời chiếu sáng cả một vùng, ánh sáng của tia chớp phản chiếu lên mặt nam tu khiến cho gương mặt hân càng thêm tái nhợt.

-Lâm Đạm, là ta...

Trong đôi mắt không hề có chút gợn sóng nào của nữ tu lập lòe ánh chớp, tiếp tục thấp giọng ní non:

-Người... không phải áo giáp của ta à?

Đúng như thế, nữ tu này đang độ kiếp, vốn tưởng rằng nam tu chỉ là áo giáp do tâm ma sinh ra mà thôi, không ngờ hân lại có thật. Nữ tu, cũng chính là Lâm Đạm rốt cuộc cũng ngừng đầu lần nhìn bầu trời bao la rậm rạp tia sét, sau đó lại nhìn về phía tu sĩ đang trôi lơ lửng tay ngự kiếm cách đó không xa, lúc này nàng mới nhớ ra hôm nay là đại điển kết bạn lễ của mình, nam tu trước mắt chính là người nàng theo đuổi mấy ngàn năm, cũng là đạo lữ đã làm bạn mấy ngàn năm.

Nhưng như vậy thì sao đây? Tiếp tục cố chấp chờ đợi, tiếp tục điên cuồng theo đuổi, tiếp tục làm bạn đầu lâu, cuối cùng thì cũng không thể bằng một yêu nữ chỉ vô tình quay đầu nhìn thấy, dù sắp tới lúc ký kết minh ước, nhưng chỉ cần yêu nữ kia xuất hiện, nhẹ nhàng phát ra một thanh như khóa như cưỡi qua đôi môi đỏ thắm thì nam nhân trước mắt nàng sẽ mất đi lý trí.

Thời gian quay lại một canh giờ trước.

Thấy đạo lữ chậm chạp không chịu đâm ngón tay để lấy máu ký kết minh ước với mình, Lâm Đạm còn không rõ điều gì nữa chứ? Trong một khắc kia, nàng đã thấy một tia hồi ức, gầy dựa trong mắt đạo lữ, Lâm Đạm đột nhiên coi vảy ngoài màu đỏ thắm ra, tháo trang sức nặng nề mà hoa lệ xuống, không hề do dự mà xoay người rời đi.

Tân khách tới xem lễ còn chưa kịp xôn xao, trường bối hai bên cũng chưa kịp quát lớn thì bầu trời vốn dĩ đầy sao lập tức có mây đen cuộn cuộn kéo tới và mang theo tầng tầng tia sét, gió lớn gào thét quét qua, trong sấm sét mang theo uy áp khổng lồ của thiên đạo, giống như lưỡi dao sắc bén của mặt của những tu sĩ tại đây. Đây là vân kiếp và lôi kiếp, trong thời khắc này, trường hợp như thế này mà có người phải độ kiếp sao?

Nhưng mà người độ kiếp cũng không phải là người khác mà chính là Lâm Đạm. Nàng tu luyện chính là Vô Cực Đạo của Vô Cực Tiên Tông. Bởi vì thứ gọi là ‘ đạo pháp Tam Thiên’ vô cùng ảo diệu, mà Vô Cực Đạo này là một trong những con đường khó đi nhất, nó chú trọng ‘ Đạo pháp vô cùng, đạo tâm vô cầu, đạo thể vô dục’ (đạo pháp không giới hạn, đạo tâm không dơ bẩn, đạo thể không ham muốn), chỉ có cách đạt được ba điều này mới có thể chính thức bước lên Đại Đạo.

Trong lòng Lâm Đạm vẫn luôn có một thứ lưu luyến, không nở bỏ ra một người, như vậy thì làm sao có thể vô dục vô cầu? Nàng có thân thể Cửu Âm, còn là đơn hệ linh căn, được xem là thiên tài vô địch của thế giới này, mà nàng đã đứng ở kỷ Độ Kiếp hơn 600 năm.

Nàng biết rõ trong lòng người kia luôn nhớ thương kẻ khác, nhưng không sao, khi hân gặp phải kiếp nạn thì nàng vẫn luôn không rời không bỏ, khi hân thất bại thậm hại thì nàng luôn ở bên làm bạn. Trái tim hân là huyền (đen) băng ngàn năm không thay đổi, nàng lại là liệt hỏa nóng rực muốn khiến hân hòa tan.

Nàng vẫn luôn tin tưởng chắc chắn mình sẽ có thể khiến hân chuyển tâm và ánh mắt hân nhìn về phía mình, nhưng đến giờ phút này...

Vì vậy, thứ gì cũng sẽ thay đổi, thứ gì cũng sẽ phai nhạt.

Thứ luôn nắm chặt trong tay, dùng sức để bắt lấy, khi buông ra không hề tổn chút sức nào, mất đi là chấp niệm và tâm ma, có được chính là trời cao và biển rộng. Lâm Đạm trả lại đạo lữ cho yêu nữ vừa mới vội vàng chạy tới, sau đó nàng chậm rãi từng bước ra khỏi đài điện, tiến đến chỗ vân kiếp đen kịt đang phủ xuống. Mấy trăm năm cũng không bước qua được ái tình, nhưng lại có thể phá trong phút chốc, nàng sắp độ kiếp phi thăng.

Tâm ma vẫn còn đang gây đau, nó tạo ra rất nhiều ảo ảnh ngọt ngào mà đầy độc được, cố gắng cản bước chân của Lâm Đạm, tất cả đều bị nàng vùng kiếm chặt đứt. thang lên trời đã bị hủy, nàng độ kiếp thất bại thì chính là chết, độ kiếp thành công cũng phải chết, cuối cùng nàng cũng không thoát được kết cục này. Nhưng nếu vậy thì đã sao? Nàng cũng không muốn dây dưa với những người này nữa, trần thế quá dơ bẩn, thiên đạo qua rộng lớn, cho dù là chỉ có thể hóa thành một con gió, nàng cũng muốn đi ngao du khắp không bầu trời.

Nhưng mà cũng không hiểu rốt cuộc đạo lữ đang nghĩ gì mà lại tùy tiện nhảy vào lôi kiếp, tiến vào ảo ảnh, đắm vào trước mũi kiếm của nàng. Nên biết rằng đối phương cũng là đại năng kỳ Độ Kiếp, còn là kiếm tu đứng đầu đại lục Nam Hoa, không thể nào mà không tránh được công kích của nàng.

-Lâm Đạm...

Nam tu chẳng quan tâm bụng mình đang chảy máu đầm đìa, nắm chặt mũi kiếm của Lâm Đạm, khẩn cầu nàng:

-Đừng đi!

-Không đi sao...

Lâm Đạm thông thả rút kiếm ra khỏi lòng bàn tay hân, ngẩng khí mờ hồ nói:

-Ta còn có thể đi đâu?

Đúng vậy, không đi thì nàng còn có thể đi đâu? Còn có quá khứ liêu mạng chạy theo bước chân và bóng lưng của hân thì sao? Nàng thất tha thất thểu đi theo hân mấy ngàn năm, cho tới bây giờ nàng mới phát hiện ra là ai cũng phải đi con đường của chính mình.

Ngẩng tới đây, ngay cả kiếm, nàng cũng không cần, tiện tay quăng đi rồi bay về phía thang trời đã đứt gãy. Nam tu vội vàng đuổi theo nhưng bởi vì thương tích quá nặng nên tới chậm một bước, hân chỉ còn thấy bầu trời xuất hiện một cái lỗ lớn, nuốt cả lôi kiếp và Lâm Đạm vào. Đợi tới khi hân đuổi tới thì phía chân trời cũng không còn gì nữa: vân kiếp, lôi kiếp, tia chớp, giải nhân; tất cả đều đã như bọt biển tan biến không còn sót lại gì.

-Lâm Đạm!

Nam tu khàn giọng thét lên trên bầu trời đêm rộng lớn, âm thanh quanh quẩn trong màn đêm, rất lâu cũng không biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (13)

Những người còn lại liếc nhìn nhau, trong lòng lại bình tĩnh, tên nhóc này đúng là biết cách cua gái! Khó trách sao người ta nói cậu ta thông minh, kiểu này là khôn khéo về tới tận nhà rồi! Ai lại nghĩ ra cách lấy lòng tiểu thư Triệu gia như vậy chứ!

Tên nhóc này đúng là có tiềm năng nha

A Tinh đứng bên cạnh mà nghiền răng ken két! Hắn theo đuổi Jasmine nhiều năm rồi, ban đầu, Jasmine không có chút khách khí với hắn, sau này thì lại càng lúc càng trốn tránh hắn.

Trong bang đua xe có một tên đưa ra ý kiến là dẫn Jasmine đi đua xe, con gái đều thích loại con trai ngẫu lòi như thế, Jasmine nhất định sẽ thích hắn tới mức không thể kiềm chế được.

A Tinh tin vào lời xúi bẩy này mà nhiệt tình sửa soạn cho mình một trận, sau đó cố gắng đánh lạc hướng vệ sĩ của Jasmine đây vắt và, tìm ra một cơ hội mới lừa được Jasmine ra ngoài, kết quả là sau khi xem đua xe xong thì Jasmine nhìn hắn với ánh mắt như thấy quỷ, hắn còn bị chú Thiên mệnh mề đập một trận nữa.

Thật không ngờ Long Tam này chỉ mới vừa gặp mặt Jasmine một ngày mà hai người đã hận không thể hi kết liên lý gần bó chặt chẽ như cây liền cành). A Tinh nhìn Thất Nguyệt với đôi mắt sắp toát ra lửa.

Thấy Thất Nguyệt và Jasmine dựa vào nhau càng lúc càng gần thì A Tinh bốc khói thất khiếu, hắn không nhịn được nữa mà nhảy dựng lên ngay tại chỗ.

-Long Tam, tao muốn cá cược với mày, mày dám chơi không?

A Tinh chỉ Thất Nguyệt, nghiền răng nghiền lợi là lên.

Mọi người ngồi trên tại đó đều im lặng, Triệu Thiên Nghĩa cau mày, nhìn A Tinh rồi lại nhìn Thất Nguyệt, môi giật giật nhưng không nói gì.

Trong mắt những người này, A Tinh và Thất Nguyệt đều còn là trẻ con, không gây nên chuyện lớn, hai người có thể tới đây ngồi chung với họ cũng là nhờ vào quan hệ với Triệu Thiên Nghĩa. Triệu Thiên Nghĩa không nói gì nên tất nhiên cũng không tới phiên những người kia, mà Triệu Thiên Nghĩa cũng không thể xen vào chuyện này, đây là vấn đề giữa những người trẻ tuổi, nếu ông ta những tay vào thì sẽ rất mất mặt.

-Sao tôi phải cá cược với cậu chứ?

Thất Nguyệt cũng không hề tức giận mà chỉ đóng sách giáo khoa lại rồi nhìn A Tinh với ánh mắt khó hiểu.

Cô không hề có thù oán gì với người này nhưng A Tinh luôn dùng ánh mắt thù hận nhìn cô. Thất Nguyệt cảm giác là việc này có liên quan tới Jasmine ngồi bên cạnh cô.

-Vi cái gì hả? Đương nhiên là vì Jasmine rồi, nếu mày thắng thì tao sẽ không theo đuổi Jasmine nữa, còn nếu tao thắng thì phải tránh xa Jasmine ra! Là đàn ông thì mày hãy chấp nhận đi, dù có liều mạng thì tao cũng sẽ không cho mày đến gần Jasmine đâu!

A Tinh rút một con dao từ bên hông ra, vung tay lên, dao cắm trên mặt bàn, hắn lạnh lùng nhìn Thất Nguyệt, trong mắt tràn đầy sát ý.

Tuy đám người tại đó cảm thấy A Tinh làm như vậy là không ổn nhưng họ càng quan tâm đáp án của Thất Nguyệt. Hiển nhiên, Triệu Thiên Nghĩa đang tìm người thừa kế mình, bọn họ vốn dĩ là xã hội đen, chút máu ấy còn tiếc thì không ai sẽ cho Long Tam mặt mũi cả.

Thất Nguyệt nhìn mày, cô hiểu tại sao A Tinh lại muốn gây chuyện với cô rồi, thì ra là tình tay ba, dù cô không muốn trở thành một phần trong mối tình tay ba này nhưng rõ ràng là đối phương không nghĩ như thế, cho dù cô có giải thích thì A Tinh cũng sẽ không tin.

Thất Nguyệt không thể nào không tiếp xúc với Jasmine, vì khó khăn lắm thì nhiệm vụ mới có chút đột phá, nếu chờ cơ hội tiếp theo để tiếp xúc với một học sinh giỏi nào đó thì không biết còn chờ tới ngày tháng năm nào! Sao lúc nào cũng có người tới làm phiền cô thế nhỉ, phiền phức quá đi!

-Cược cái gì? Cậu nói đi!

Thất Nguyệt háit cảm hỏi, trong mắt lóe lên tia hứng thú.

Bộ dạng của Thất Nguyệt khiến A Tinh cảm thấy rất tức giận:

-Đua xe, trừ phi mày có thể thắng tao, không thì tao sẽ không phục!

A Tinh theo một lại giống như một con thú dữ mà nhìn chăm chăm Thất Nguyệt, hắn biết như thế không công bằng nhưng hắn sẽ không nhượng bộ, trừ phi Long Tam thắng hắn về kỹ thuật đua xe, nếu không thì cũng không cam lòng từ bỏ người mình thích. Nếu đã kêu hắn chọn thì hắn cũng sẽ không khách khí, trong lòng A Tinh gần đứt ruột thăm: hắn không làm cho cái tên không biết trời cao đất rộng này bị xe hư người chết thì hắn không phải là A Tinh.

Nếu so đua xe thì chưa từng có ai thắng hắn.

-Được!

Thất Nguyệt nhìn ánh mắt tự tin của A Tinh thì không nhịn được cười, đây là nụ cười đầu tiên của cô khi bước vào căn phòng này. Một là vì nhiệm vụ làm lâu như vậy mới có điểm đột phá, hai là cô sẽ không sợ đua thua, vì trong thế giới thật thì bước đầu tiên học điều khiển cơ giáp của họ chính là học cách sử dụng loại đồ cô phương tiện giao thông đã bị đào thải là xe này, nhắc tới rồi thì cô cũng có chút ngửa tay.

Nếu kỹ thuật đua xe không điều luyện thì huấn luyện viên sẽ không cho phép học tập mô phỏng điều khiển cơ giáp. Đua xe dù nhanh cỡ nào cũng không bằng tốc độ của cơ giáp hay phi thuyền, nếu chơi xe mà không tốt thì lên cơ giáp chính là ý muốn tự sát.

Thời gian xác định là tuần sau, không phải ngay lúc đó là vì Thất Nguyệt sắp thi rồi, nầy ngày này cô phải ôn tập nghiêm túc, cô không có thời gian chơi với A Tinh đâu!

Đối với đại ca xã hội đen hiểu học như thế này thì mọi người cũng không còn gì để nói, dù có bị ép cũng chả biết phải nói gì.

-Cậu đừng đùa!

Jasmine vẫn luôn sợ hãi nầy giờ, cho tới khi Thất Nguyệt đồng ý thì cô bé mới dám nù lấy góc của Thất Nguyệt mà nhỏ giọng nói.

-Sao thế?

Thất Nguyệt nghĩ hoặc nhìn Jasmine đang rụt rè.

-A Tinh lái xe rất nhanh, còn rất nguy hiểm nữa! Tôi sợ cậu sẽ...

Jasmine cắn môi, không dám nói tiếp, cô bé nhớ lại cảnh mình ngồi trên xe A Tinh lúc thì mặt mày trắng bệch.

Chuyện này xảy ra là vì cô bé, cô bé lại không biết nên làm sao, cô bé rất có thiện cảm với Thất Nguyệt nên không muốn cô bị thương hay bị mất mạng.

Jasmine ngẩng đầu dùng ánh mắt cầu xin nhìn ba mình, nhưng Triệu Thiên Nghĩa lại cho cô bé một ánh mắt an tâm nên dù trong lòng cô bé có chút bất an thì cuối cùng cũng không nói gì nữa.

-Yên tâm đi!

Thất Nguyệt cười với Jasmine, sự bình tĩnh của cô cũng trấn an Jasmine một chút.

Dù Triệu Thiên Nghĩa rất hài lòng với Thất Nguyệt nhưng ông ta không chỉ giao phó của cải, sự nghiệp của mình mà còn có cô con gái bé bỏng nữa. Trước khi con gái ông ta có tình cảm quá sâu thì ông ta cũng cần thăm dò ThấtNguyệt một chút vì ông ta nhìn không thấu con người cô, có sự đối nhân xử thế khéo léo như vậy thì không biết là tốt hay xấu đây.

-Hân mạp mạp, ông muốn đánh cược một chút không, xem ai trong hai đứa nhỏ sẽ thắng?

Triệu Thiên Nghĩa cười ha ha nói với người mạp mạp kế bên.

-Được! Anh Thiên, anh muốn chơi thế nào?

Mạp mạp lau mồ hôi, ông ấy ghét nhất loại thời tiết đầu hè thế này, cười một cái là thịt trên mặt cứ run lên, nhìn rất buồn cười!

-Tôi thấy thế này đi! Chúng ta lấy ra một ít đồ chơi nhỏ để đặt cược, ai thắng thì cho người đó! Tôi ra trước nha, một xe súng ống đạn dược, có hứng thú không?

Triệu Thiên Nghĩa không chỉ là đại ca thành phố F mà còn là người buôn bán một vài món vũ khí hiếm có khắp cả nước, mấy món này chỉ là đồ chơi nhỏ với ông ta thôi.

Đám người kia cũng có chút hứng thú, có người ra một chút ma túy, người thì ra nhà chứa,... Thất Nguyệt nghe xong thì chày mồ hôi lạnh. Cô hi vọng mình thắng nhưng cô sẽ không lấy mấy thứ này đâu, mấy thứ nguy hiểm cũng có đấy dù ở đây rồi!

Nhưng chuyện này đã được quyết định nên Thất Nguyệt cũng chỉ có thể tự nghỉ trong đầu thôi, may mà cô còn có Thượng Quan Cảnh và Phan Chương

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (14)

Một tuần nhanh chóng trôi qua, kỳ thi lần này, Thất Nguyệt đã khiến cả lớp được mở rộng tầm mắt, không ngờ Thất Nguyệt lại nhảy hơn hai mươi hạng trong lớp, mặc dù đó không phải là thành tích tốt nhất nhưng trong lớp này cũng đã là mức học trên trung bình rồi. Không còn nghỉ ngơi nữa, Thất Nguyệt chính là học sinh tiến bộ nhất trong lớp, khi nhìn bảng nguyên vọng của cô, mọi người lộ ra vẻ mặt như gặp quý.

Thất Nguyệt dọn dẹp cặp sách xong thì đi về phía cổng trường, khi còn chưa tới chỗ cổng trường thì thấy có nhiều người xuất hiện chặn ở cổng.

Hai tay Thất Nguyệt cắm vào túi quần, đi về phía trước, mọi người thấy cô thì tự động nhường ra một con đường.

Cửa trường học có hơn một trăm tên du côn cầm đủ loại côn, gậy, gạch trong tay, Thượng Quan Cảnh và Phan Chương đang đứng trên đầu hàng đang thúc đẩy hội viên gì đó.

-Mấy cậu đang làm gì thế?

Thất Nguyệt cau mày hỏi.

Một đám học sinh vây quanh đang vừa thì thầm vừa nhìn cả đám, thuận tiện còn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Thất Nguyệt.

Thượng Quan Cảnh thấy Thất Nguyệt thì tranh thủ thời gian mà chạy tới nói:

-Đại ca, hôm nay không phải là ngày anh và thằng ranh con kia ca cược à? Bọn em tới là để trợ uy cho anh, nếu thua thì chúng ta chém chết đám chó hoang kia luôn!

-Ai nói tôi sẽ thua? Cậu cảm thấy hẳn mạnh hơn tôi à, mấy người định chơi xấu tôi đấy à?

Thất Nguyệt vỗ đầu Thượng Quan Cảnh, hung dữ nói.

-Không phải đâu đại ca! Chúng em muốn là thua người không thua trận! Ách, không phải... là người trận gì cũng không thua à!

Thấy Thất Nguyệt hằm hằm nhìn mình, Thượng Quan Cảnh bổ sung thêm vài câu.

Phát hiện Thất Nguyệt nhìn họ chằm chằm, Phan Chương nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

-Đại ca, đám người kia là chuyên gia đua xe, cả cược cái này thì không công bằng, em biết anh hi sinh vì bang hội của chúng ta nhưng chúng em cũng không thể để anh đi chịu chết được!

-Đại gia cậu mới đi chịu chết ấy! Thôi đi, giải tán mọi người đi! Còn chưa so đấu mà mấy người đã rủa tôi rồi!

Thất Nguyệt hung hăng cho Phan Chương một bàn tay, tức giận xoay người muốn đi.

-Đại ca, như thế sao được, chúng em không đánh trận thì cũng không thể để anh đi một mình được!

Thượng Quan Cảnh gấp gấp nói, vội vàng ngăn cản Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt dừng lại, nhìn Thượng Quan Cảnh rồi nghiêm túc nói:

-Bạn Thượng Quan Cảnh này, bang quy điều đầu tiên là gì hả?

Thượng Quan Cảnh hơi chần chừ một chút rồi mới nhỏ giọng trả lời:

-Đại ca nói đều đúng!

-Điều thứ hai thì sao?

Thất Nguyệt hỏi tiếp.

-Đại ca nói gì cũng phải tuân theo!

Thượng Quan Cảnh không cam lòng mà nhỏ giọng trả lời.

-Điều thứ ba?

Thượng Quan Cảnh chà xát gầy mấy lần rồi buồn bực nói:

-Nếu cảm thấy đại ca nói không đúng thì ngắm lại hai điều trước rồi nghiêm túc chấp hành mọi mệnh lệnh của đại ca!

-Tốt lắm! Bạn học Thượng Quan Cảnh, bang quy này là do cậu viết ra, sao cậu lại có thể là người vi phạm đầu tiên nhỉ! Hiện tại, tôi có nên là không cho phép mấy người đi theo, tất cả giải tán đi!

Thất Nguyệt rất hài lòng câu trả lời của Thượng Quan Cảnh, lần trước cô cứu Thượng Quan Cảnh về thì tên nhóc này cứ một mực quẩn lấy cô, thế là Thất Nguyệt đành phải tìm chút việc cho cậu ta làm như quản lý bang hội, chế định bang quy, không ngờ bang quy đó lại có ích như vậy.

Thượng Quan Cảnh và Phan Chương cũng không nguyên ý để đại ca đi gặp đám người kia một mình nhưng mệnh lệnh của đại thi họ cũng không thể làm trái được.

Cứ như vậy, Thất Nguyệt nghiêng ngang rồi đi trong ánh mắt ai oán của Thượng Quan Cảnh và Phan Chương.

Chỗ A Tinh hẹn Thất Nguyệt là một nơi gần bờ sông, gió từ sông hui hui thổi vào, bên cạnh hẳn còn có một đám người cười xe gần máy với mái tóc nhiều màu đang bay múa. Từ xa xa, Thất Nguyệt đã nhìn thấy khung cảnh hoàng tráng này, cô không khỏi cảm thán: một đám tóc tai chói lóa như thế này giống hệt như cục cổ động trong tay cô động viên vậy!

Đám người A Tinh cũng đã mất kiên nhẫn.

Lần đầu tiên họ mới gặp chuyện cược đua xe mà còn phải chờ đối phương tan học, đúng là gặp quý mà! A Tinh ôm một cô gái ăn mặc mát mẻ nhưng lại trang điểm vô cùng đậm. Dựa theo thẩm mỹ của Thất Nguyệt thì hình ảnh này vô cùng trừu tượng, cô cảm thấy rất khó giải thích, một người đeo dự thứ vòng trên mặt, con mắt lại như giấu trục thì đẹp chỗ nào nhưng đám còn đồ nhỏ tuổi này thì lại không nghĩ như thế, cứ thỉnh thoảng lại có người tiến lên chăm chút, còn cô gái mắt gấu mèo kia lại vừa kiêu căng nhai kẹo cao su vừa uốn éo như rắn quăn quýt A Tinh.

Hôm nay, có lẽ là tất cả băng đảng đua xe khắp toàn hành phố đều tập trung lại đây, khoảng mấy trăm người. Xe máy được cải tiến đầu ngón ngang khắp nơi, đám người ăn mặc quái dị, nếu nhìn thoáng ra thì cứ như đám lão yếu quái mới rời núi đang quẩn ma loạn vũ vậy.

Thất Nguyệt kéo ba lô đi tới chỗ A Tinh.

Mọi người thấy Thất Nguyệt thì đều im lặng, nhìn cô bước tới. Nếu như bỏ qua bề ngoài của Thất Nguyệt thì một thân đồng phục gọn gàng sạch sẽ này rất giống một người học sinh bình thường nhưng trên người cô lại có một loại khí thế khiến đám băng đảng đua xe vô thức nhường ra một con đường cho cô.

-Không ngờ mày lại tới một mình!

A Tinh đánh giá Thất Nguyệt từ trên xuống dưới một lần rồi cười một tiếng không đứng đắn.

-Vốn chỉ là chuyện của hai chúng ta, một mình tôi tới là đủ rồi!

Hai tay Thất Nguyệt cắm vào túi, cô nhìn vai nói.

-Mày biết tao thích Jasmine bao lâu rồi không?

Thấy bộ dáng thần nhiên của Thất Nguyệt, trong lòng A Tinh bốc lên một ngọn lửa giận, không nhìn được mà phẫn hận nói.

Thất Nguyệt nhàu mày, không trả lời, có điều ánh mắt cô lại nghiêng ngả nhìn cô gái nằm trong ngực A Tinh.

A Tinh bị ánh mắt của Thất Nguyệt chọc cho nổi giận:

-Mày có ý gì hả, đàn ông ai không chơi đùa bên ngoài chứ! Đùng làm bộ dạng như mày thủ thân như ngọc cho Jasmine vậy!

-Tôi có thủ thân như ngọc không thì anh không cần quan tâm, anh sống thế nào cũng chả liên quan tới tôi! Hôm nay tôi tới là để đưa xe, nói lulet luôn đi!

Thất Nguyệt bàu môi rồi hờ hững nói.

Thái độ của Thất Nguyệt càng khiến A Tinh thêm phẫn nộ nhưng hắn cũng bình tĩnh lại, nén lửa giận ở trong lòng.

Đúng vậy, hôm nay phải đưa xe, chỉ cần hắn thắng hoặc chỉ cần tên nhóc này chết thì tất cả đều sẽ vô nghĩa. Ngõng cuồng thì phải có vốn liếng, trong suy nghĩ câu A Tinh thì Thất Nguyệt là đứa không biết lượng sức mình.

-Lái xe máy tới vách đá bên bờ biển rồi đổi xe đưa, ai tới chỗ hình chữ Z trước thì thắng, trận đấu này là bắt buộc sống chết. Nếu mày sợ thì rút bây giờ còn kịp đấy!

A Tinh cười lạnh nhìn Thất Nguyệt, chỗ chữ Z là nơi nguy hiểm nổi tiếng trong giới đua xe, hàng năm có vô số xe đua đều lao từ vách đá bên bờ biển xuống, một tay mơ mà muốn đi tới đó thì đúng là đang muốn tự sát!

-Ừ!

Thất Nguyệt không hề lo lắng như trong dự đoán của A Tinh, cô chỉ đáp một tiếng rồi nói:

-Tôi không có xe máy, chuẩn bị cho tôi một chiếc đi!

Thất Nguyệt không hề ngượng ngùng mà đưa ra yêu cầu.

-Không có xe máy thì mày tới đây bằng gì?

A Tinh hỏi với vẻ mặt khó tin. Thì đầu thì tại sao không mang xe máy của mình, còn kêu đối thủ chuẩn bị nữa, hắn chơi xe nhiều năm như vậy còn chưa gặp ai không đáng tin như thế này đâu.

-Ngồi xe bus tới!

Thất Nguyệt tức mắt nhìn a, thái độ của cô giống như là nói A Tinh đã hỏi một câu rất ngu ngốc vậy.

Không chỉ A Tinh mà những người chung quan cũng có cảm giác muốn che trán.

A Tinh vô lực thở dài, hắn đột nhiên cảm thấy ý chí chiến đấu đều mất sạch rồi, hắn kêu người chuẩn bị cho Thất Nguyệt một chiếc xe máy, cuối cùng cũng không muốn nói chuyện với Thất Nguyệt nữa.

Không lâu sau, có người mang một chiếc xe nặng dựng trước mặt cô. Thất Nguyệt cũng chưa từng lái loại xe cỡ như vậy, không biết thao tác ra sao, cô kéo người mang xe tới lại, nghiễm túc hỏi đối phương cách lái.

Trên quảng trường to lớn, khi một đám băng đảng đua xe nhìn Thất Nguyệt hỏi tăng chân ở đâu thì bọn họ đều cảm thấy trên đỉnh đầu có đám quạ bay ngang qua.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (15)

Hay là chúng ta đổi sang trò mà mày biết nhì!

Lần đầu tiên trong đời, A Tinh có cảm thấy mình thật lương thiện, đấu với một kẻ vốn không biết đua xe cũng không hề khiến hắn cảm thấy được mình giỏi giang hơn chút nào.

Thất Nguyệt nhếch mép cười

- Đùng khinh thường nhau nha, tôi hơi bị lợi hại đấy!

A Tinh trợn trừng mắt, mày tưởng mày là Na Tra cơ đấy, chân đạp bánh xe là có thể bay rồi à?

Thất Nguyệt bắt đầu ngượng ngịu lái thử, cảm giác đã thuận tay hơn rất nhiều rồi. Cái bộ dạng bờ mề ầy của cô khiến A Tinh càng cảm thấy tên nhóc này thật đang muốn tìm đường chết.

- Bắt đầu đi!

Thất Nguyệt đội mũ bảo hiểm lên, ra hiệu cho A Tinh.

A Tinh quay người bước lên chiếc xe cực ngầu, hắn huyt sáo với những đứa còn lại, tiếng mô tô vang lên, rồi những âm thanh kỳ quái, những tiếng gào thét bắt đầu vang lên.

Sau khi bắt đầu thì ấn tượng của A Tinh dành cho Thất Nguyệt thay đổi 100%, cứ tưởng Thất Nguyệt là gà mờ, nào ngờ đối phương lại là một cao thủ.

A Tinh hận đến nỗi cắn chặt răng, tên nhóc kia lừa hắn à? Thảo nào bọn nó đều nói tên này khó chơi, lúc trước cứ tưởng là nói quá thôi, nào ngờ lại đúng là như vậy!

Hắn rú ga, phóng về phía trước như một ngôi sao, hắn tên A Tinh không chỉ là bởi vì nó là tên cha sinh mẹ đẻ mà một phần là do khả năng đua xe vô đối của hắn, nhanh như một ngôi sao! Thế nên hắn mới có biệt hiệu là Lư Tinh, gọi hoài, gọi miết nó thành A Tinh.

Thấy A Tinh nghiễm túc, đám đua đẳng sau kêu réo lên, kỷ năng lái xe của A Tinh không phải chỉ để trưng cho đẹp đầu, muốn bỏ xa đối phương thì dễ như bẻ.

Nhưng chẳng mấy chốc đám đồng ngạ ra là họ sai bét rồi! Không cần biết A Tinh tăng tốc cỡ nào, Thất Nguyệt cứ như một bóng ma, bám sát bên trái rồi bên phải hắn, dù hắn có dùng kỹ thuật gì cũng không bỏ rơi được cô.

Lúc mà A Tinh cảm thấy phẫn hận thì cũng là lúc trên đầu hắn bắt đầu đổ mồ hôi.

Thất Nguyệt cũng chẳng dễ chịu gì cho cam. Không phải là kỹ thuật lái mà là cô phát hiện ra xe của mình bị kẻ khác giờ trò gì đó, không chỉ phanh không nhạy mà hình như xăng cũng chẳng đủ, quan trọng nhất là kính chắn gió phía trước cô bắt đầu trở nên mờ mịt.

- Chết tiệt!

Càng lúc Thất Nguyệt càng nhìn không rõ phía trước, việc cấp bách bây giờ là phải bỏ mũ bảo hiểm ra.

Nhưng đúng lúc này thì tiếng còi của cảnh sát vang lên.

Một đám cảnh sát chạy ra từ con hẻm và phía sau lưng bọn họ, xem ra hoạt động hôm nay của bọn họ bị ai đó tiết lộ rồi, đám cảnh sát rõ ràng đã mai phục từ rất sớm.

Băng đảng xe đua này không chỉ không sợ mà lại càng trở nên hưng phấn hơn. Cùng với tiếng còi của cảnh sát, là vô số những tiếng hò reo quái dị vang lên. Cuộc đấu giữa băng đảng đua xe và cảnh sát không phải là một hai ngày nữa rồi, mỗi lần tập hợp một lũ lại như này thì cảnh sát đều xuất hiện, tiền lên vậy quết. Mặc dù lần nào cũng có rất nhiều thằng chết hay phải vào bệnh viện, vào bóc lịch nhưng điều cái lũ khủng này muốn chính là sự kích động, máu tươi chính là thứ khiến cho bọn chúng thêm nóng máu.

- Mấy người phía trước nghe rõ đấy, mau dừng xe lại.

Một ông chủ tâm trung niên, khuôn mặt khôi ngô, đứng trên chiếc xe trông đầy dũng cảm, uy phong lẫm liệt, bắt đám người đầu hàng.

- Không ngờ hôm nay Quý Kiến Sầu cũng đến cơ đấy!

Một tên còn đồ kêu lên.

- Quý Kiến Sầu là đối tượng đối hình sự nhiệt huyết nhất của thành phố F, ông ta nổi tiếng vì sự điên cuồng, lạnh lùng của mình. Số lượng côn đồ ông cho nghèo nhiều không kể xiết, ông ấy ghét cái ác đến tận xương tủy, ai mà rơi vào tay ông mà không chết thì cũng mất cả lớp da!

Thất Nguyệt không biết Quý Kiến Sầu, cô đang bận tháo cái nút ở mũ bảo hiểm của mình ra.

Cái kẻ giờ trò mánh khéo với cô hình như cũng nghĩ tới điều này, cái nút chặt hết sức, không thể nào mở được bằng một tay.

A Tinh tranh thủ nhìn Thất Nguyệt đang ở phía bên phải của mình. Không nhìn còn đỡ, nhìn một cái thì lập tức kinh hãi. Với cái tốc độ đua kinh hồn như thế này mà thẳng đó còn chơi một tay, hài nhất là một tay còn đang tháo mũ mới tôn chứ.

Nó muốn chết à!

Thất Nguyệt không nhìn thấy vẻ mặt hết hồn của A Tinh, cô đang gian khổ gằng co với cái nút trên mũ bảo hiểm. Cuối cùng thì cái nút cũng kêu “Cạch” một tiếng và bật ra, Thất Nguyệt mừng húp, cô nhẹ nhàng buông tay, cái mũ bay mất tiêu, cả một bầu trời trong sáng mượt mườn mượt hiện ra trước mặt.

Ấy nhưng mà, có những lúc mọi chuyện cứ thích trùng hợp như thế, cái mũ bảo hiểm bay vòng cung ra phía sau. Với cái tốc độ này thì căn bản nhìn không rõ cái mũ là cái gì, người ở phía sau chỉ nhìn thấy Thất Nguyệt vút cái gì đó đen đen, sau đó cả vật đen đen ấy như mọc thêm con mắt, rồi “cộp” một tiếng đập trúng khuôn mặt vừa bá đạo vừa ngầu lòi của Quý Kiến Sầu. Lúc này ông ta đang đứng trên xe.

“Dừng” một tiếng vang lên, cái mũ đập trúng cái chỗ cứng nhắc, Quý Kiến Sầu không cả kịp kêu lên một tiếng, rồi phịch xuống đất từ trên cái xe đang lao vun vút. Đây cũng chưa là gì, đám cảnh sát ở phía sau không kịp ứng phó, cơ thể của Quý Kiến Sầu trực tiếp bay ra đằng sau, cơ thể ông ta như một miếng vải rách, rơi bịch xuống vùng máu.

Đám cảnh sát trở nên hỗn loạn, kẻ cứu thì lo cứu, kẻ gọi xe cứu thương cứ gọi. Cái tên Long Tam đã sớm nằm trong danh sách đen của bọn họ nhưng thật không ngờ lại khiến người khác điên máu và tức lực ruột như thế này!

Thất Nguyệt vẫn không hề biết rằng, đại boss chi xuất hiện có một phút đã bị cái nón bảo hiểm của cô đập nghèo.

Đám côn đồ đằng sau ngấy người. Quý Kiến Sầu đầu với bọn họ từ lâu lắm rồi, vậy mà vừa gặp tên Long Tam trong truyền thuyết này thì lập tức bị xử đẹp. Đám đồng bắt đầu cảm thấy toát mồ hôi lạnh, da gà gà trâu nổi hết cả lên, nghĩ tới cảnh tương lúc này họ cứ nhạo Long Tam khi cô tan học đúng giờ, rồi lại nghĩ tới hình ảnh Long Tam khiêm tốn nhờ bọn họ chỉ cách lái xe. Chao ôi! Chỉ có bốn chữ có thể miêu tả được cảm giác hiện giờ: “sầu không lường được.”

So với ác nhân thì con người sợ kẻ điên hơn, đáng sợ hơn nữa là những ác nhân bị điên, lại còn độc nữa! Bạn không thể nào đoán được phương thức tấn công của loại người như thế, họ có thể khiến bạn muốn sống không được mà chết cũng không xong trong khoảnh khắc mà thôi.

Thất Nguyệt chưa biết rằng bản thân cô đã trở thành một phần tử khủng bố cao cấp trong đám đua xe này, cô chỉ nghe thấy tiếng cảnh sát hô hào đầy thô bạo phía sau:

-Chống đối cảnh sát, chống đối cảnh sát! Các bộ phận chú ý! Bắt đầu trấn áp bằng vũ lực!

Lúc này, tiếng súng vang lên từ phía sau, một viên đạn trượt qua mặt cô. Nếu không phải vì cô có giác quan thứ sáu nhờ vào việc đã sinh vào từ ra nhiều lần thì cô lẽ viên đạn kia đã ghim trúng đầu của cô rồi.

Phía trước mặt là một khoảng đất xuống núi hình chữ Z. Những chiếc xe đua đã dừng lại ở đó, ngoài xe chuẩn bị cho Thất Nguyệt và A Tinh ra thì còn có khoảng mười mấy người khác cũng đang ngồi trên những chiếc xe đua kia.

- Đù! Hôm này đám người này đều điên hết rồi à?

Một tên trong đám đua xe đang vừa hút thuốc vừa điều khiển xe, khiếp sợ nhìn đám khói bụi cuộn lên mù mịt ở trước mặt cùng với tiếng súng nổ đùng đùng ở phía sau lưng. Hắn ta nghe thấy tiếng súng và tiếng xe va chạm vào nhau nổ tung thì tức khắc vút đều thuốc đi, chửi rủa một câu rồi hóa vào đám đua xe.

Những đứa bên cạnh hắn ta cũng hết sức kinh ngạc, thẳng nào thẳng nấy cũng văng tục rồi trèo lên xe của mình. Bọn họ chơi trò đuổi bắt với cảnh sát cũng từ lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên có tiếng súng vang lên.

Một hàng xe đột ngột tăng tốc rồi biến mất trong một làn xe khác, chỉ còn để lại hai chiếc xe đã chuẩn bị ở cho Thất Nguyệt và A Tinh ở tại chỗ cũ.

Cái mũ bảo hiểm của Thất Nguyệt đã được tháo ra, nhưng xe của cô đã mất phanh, bình xăng cũng không đủ, việc cấp bách hiện tại của cô đó là phải đổi xe.

Đường hình chữ Z, lái xe đua khó hơn xe máy rất nhiều nhưng nếu kỹ thuật tốt thì xe đua sẽ chạy nhanh hơn rất nhiều so với xe máy thông thường.

Thất Nguyệt đang cân nhắc với cái tốc độ này mà nhảy qua xe kia thì chắc chắn sẽ bị thương, điều này khiến cô cảm thấy mình rơi vào thế bị động. Trong nháy mắt cô so sánh cái được và mất rồi cuối cùng cô dồn sự chú ý vào A Tinh đang chạy xe ngay trước mặt.

A Tinh run nhẹ một cái, cảm giác hình như xảy ra chuyện gì đó không ổn!

Thất Nguyệt tăng tốc độ, lao thẳng về hướng A Tinh, cô tính toán khoảng cách trong đầu... gần hơn rồi... chính là lúc này đây... Thất Nguyệt nhào tới níu lấy A Tinh.

Với tốc độ này mà nhảy khỏi xe thì nhất định sẽ bị thương, nhưng nếu có tăng thật làm đậm thì sẽ không còn nguy hiểm nữa. Thất Nguyệt dứt khoát lựa chọn ra một cái đệm thịt, A Tinh xúi quẩy bị Thất Nguyệt đè lên người.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (16)

- Muốn chết à?

A Tinh chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đã bị Thất Nguyệt đè bẹp. Với tốc độ này thì A Tinh cũng chẳng kịp cảm thấy đau đớn, hắn chỉ cảm thấy chân và tay mình đột nhiên mất đi cảm giác.

Hắn hận Thất Nguyệt khủng khiếp nên thầm chửi thề, sau chuyện này dù có phải đánh nhau với ông trời thì hắn cũng nhất định phải giết chết tên tiểu tử này. Vừa mới chửi xong thì một viên đạn bay xẹt qua ngay khoảnh khắc hắn lạng qua cái cây trước mặt, viên đạn ghim vào cái cây nhỏ, làm nó gãy nứt một nửa.

Tiếng chửi của A Tinh lập tức bị nghẹn lại, với cái tốc độ của hắn và viên đạn vừa rồi thì chỉ cần chậm một xíu thôi là hắn đã bị bắn trúng. Hắn nhìn Thất Nguyệt bằng ánh mắt hoang mang, tên này đã cứu hắn, hắn cảm thấy chấn động khi nhìn Long Tam từ từ ngời dậy khỏi người mình.

Thất Nguyệt lấy đà, chạy tới chỗ đám đua xe đang dừng cách đó không xa, xe máy thì cô chưa từng lái nhưng xe đua thì cô chẳng còn xa lạ gì.

Chìa khóa còn cầm trên xe, cô khởi động máy một cách thành thục, lái xe mượt mườn mượt, chiếc xe dừng lại bên cạnh A Tinh, cô đưa tay ra túm lấy A Tinh đang nằm tê đại trên đất, nhấc hắn nhét vào trong xe, đóng cửa lại rồi phóng vèo đi.

A Tinh không nghĩ rằng Thất Nguyệt sẽ quay lại cứu hắn, nhưng khi thấy chiếc xe đỗ bên cạnh và cô đưa tay ra với lấy hắn thì tim A Tinh đột nhiên đập mạnh, một cảm giác trước giờ chưa từng có tràn ngập thân thể hắn, hắn nhìn khuôn mặt cương nghị, biểu cảm trầm mặc của Thất Nguyệt mà lần đầu tiên hắn phát hiện ra rằng .....rằng.....tên này bị GAY.

Tình yêu đến một cách đột ngột như vậy đây! A Tinh ôm lấy ngực mình, dường như hắn bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng mất rồi.

Nếu Thất Nguyệt biết thì cô sẽ không do dự mà đạp hắn bay ra khỏi xe đâu! Cô quay lại trở theo A Tinh là bởi vì cô không quen đường, trở theo A Tinh là để phòng trước rủi ro. Cô thật không ngờ, A Tinh bị cô bẻ từ “thẳng” thành “cong”, cô cũng không biết rằng A Tinh không còn coi cô là tình địch nữa mà giờ hắn coi Jasmine là tình địch, các vai diễn bị thay đổi một cách chóng mặt. Ôi cuộc đời vẫn luôn vô cmm lý như thế đấy.

- Thất dây an toàn vào, tôi tăng tốc đấy.

Thất Nguyệt nói nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi con đường đang chạy.

Khuôn mặt A Tinh đỏ lên, trong lòng thầm tự nhủ: “Sao tự nhiên cậu ta lại quan tâm đến mình như vậy, chẳng lẽ...”

Trong lòng A Tinh dậy lên cảm giác ngọt ngào. Hắn ngoan ngoan kéo dây an toàn bằng chiếc tay không chưa gãy kia.

- Cậu cẩn thận một chút, phía trước là khúc ngoặt hình chữ Z.

Ánh mắt A Tinh lấp lánh. Tình yêu có thể biến một con người thành một kẻ khác hoàn toàn xa lạ như thế đấy, giống như thì dụ đáng nhớ nhờ Thất Nguyệt nhưng trong lòng thì nổi lên một ý nghĩ vô cùng điên cuồng, đó là nếu hai đứa mà có chết ở đây thì chẳng phải là sẽ được bên nhau mãi mãi hay sao.

- Ồ!

Thất Nguyệt đáp lại, cô lướt qua khúc ngoặt tuyệt đẹp, nếu có ai có thể chụp lại cảnh tượng đó thì nhất định sẽ khen ngợi không ngớt, quá đúng là nghệ thuật.

Đến ngay cả A Tinh ngồi bên cạnh cũng cảm thấy kinh ngạc. Bản thân hẳn là một người trong nghề nhưng rõ ràng cú bê lái vừa rồi của Thất Nguyệt quá hoàn mỹ, ngay cả hắn đã lượn qua chỗ này vô số lần cũng không thể nào mà đánh một đường đẹp như vậy được. Tình yêu mà A Tinh dành cho Thất Nguyệt không chỉ sâu đậm thêm một phần mà trong lòng hắn còn thầm nghĩ: Thật không uống khi yêu một người đàn ông có thể đánh bại chính mình trên đường đua.

Thất Nguyệt lượn qua mấy khúc cua, bỏ xa đám cảnh sát đang đuổi theo ở phía sau, lúc này cô mới để ý tới ánh mắt của A Tinh đang ở bên cạnh mình.

- Cậu có chuyện gì sao?

Thất Nguyệt nhìn ánh mắt bên cạnh, không nhìn được nữa liền thốt lên.

Khuôn mặt A Tinh lại đỏ ửng lên, hẳn vốn khá đẹp trai, chỉ có điều bình thường cổ tỏ ra bướng bỉnh. Lột bỏ đi sự bướng bỉnh thì hẳn cũng giống như một thằng bé của nhà hàng xóm mà thôi. Hắn nhúc nhích cái môi, cổ nặn ra vài tiếng:

- Cậu lái xe giỏi thật đấy!

Vừa nói xong, hắn thật muốn đập cho chính mình một cái, hẳn đầu phải là trai ngầy thơ còn trinh nữa đâu, đúng ra hẳn phải nói với Thất Nguyệt theo phong cách trước giờ của hắn mới phải.

Hắn nhắm tròng đôi phương rồi. Nhưng bây giờ hắn không biết mở miệng nói ra như thế nào, hắn sợ đối phương sẽ từ chối, sợ đối phương không chấp nhận hắn là GAY, sợ đối phương ghét hắn.

- Thấy có OK không? Chắc là thiên phú đấy!

Thất Nguyệt nói qua loa.

Thất Nguyệt không hề ghét hay có cảm giác gì khác đối với A Tinh. Mặc dù đối phương khiêu khích mình nhưng Thất Nguyệt không để ý, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sự khiêu khích không còn có tác dụng gì đối cô nữa rồi.

- Cậu có ghét tôi lắm không?

A Tinh cảm nhận được sự qua loa của Thất Nguyệt, sau đó hắn vô thức hỏi cô.

- Không hề! Cậu cũng khá tốt mà!

Thất Nguyệt trả lời.

Lúc này A Tinh còn nhắc nhớ có khi đi qua khúc cua, mặc dù cả hai đang trên cùng một con thuyền nhưng Thất Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được thiện ý của A Tinh.

Một câu nói vô tình của Thất Nguyệt mà khiến tâm trạng A Tinh như hoa mùa xuân nở trong lòng.

A Tinh lại ôm lấy ngực, cúi đầu cười e thẹn. Yêu một người hóa ra là như vậy đấy, hóa ra lạ hạnh phúc như thế đấy! A Tinh cảm thấy việc hi vọng hai đứa ở cạnh nhau không phải là một điều gì đó quá xa vời, chỉ cần mỗi ngày được gặp cô là được, cảm giác này thật tuyệt quá.

Thất Nguyệt đi đường tắt đưa A Tinh tới bệnh viện, rồi tự cô lái xe về nhà.

A Tinh ôm gối, lăn đùng đùng trên giường bệnh, bởi vì tay và chân hắn phải bó bột nên khi Triệu Thiên Nghĩa tới nơi thấy vậy thì ôm bụng cười nắc nẻ.

Thằng này lại bị nước vô ả? Triệu Thiên Nghĩa ho mấy tiếng mới thu hút được sự chú ý của A Tinh

- Chú Thiên!

A Tinh cảm thấy hơi xấu hổ.

- Thế nào rồi?

Triệu Thiên Nghĩa nhìn thấy mặt A Tinh hơi ửng đỏ lại tưởng hắn bị sốt.

- Không sao ạ, đầu phải gấy tay chân lần đầu đâu.

A Tinh lại lẩn lộn và nói

- Là do Long Tam hại cháu bị thương?

Triệu Thiên Nghĩa chau mày hỏi

Mặc dù ông khá thích Long Tam nhưng ông cũng đã nhìn A Tinh từ bé đến khi trưởng thành, ông coi nó chẳng khác gì con mình, và cũng yêu quý hơn Long Tam một chút. Trước khi tới đây, ông cũng đã hỏi những kẻ tham gia hôm đó, chúng đều nói là Long Tam đẩy A Tinh ngã khỏi xe, nên mới bị thương, ông ghét nhất cái thủ đoạn đâm lên sau lưng như vậy, sự yêu quý dành cho Long Tam cũng vì thế mà vơi đi dần.

A Tinh nhận ra sự tức giận trong giọng nói của Triệu Thiên Nghĩa liền vội vàng giải thích:

- Không phải đâu, hắn cứu cháu đấy, nếu không thì cháu đã bị trúng đạn rồi. Hôn nữa sau đó cậu ấy còn trở cháu đi cùng, lại còn đưa tới bệnh viện nữa!

Vừa nói A Tinh vừa cảm thấy trong lòng ngọt ngào biết mấy, giống nói trở nên nhu mì dễ sợ.

Triệu Thiên Nghĩa không nghĩ gì nhiều, ông cũng không ngờ A Tinh lại đi yêu con rể mà ông chọn, từ tình địch trở thành người yêu thầm, đúng là sự nghịch chuyển khủng khiếp!

Thấy A Tinh nói vậy ông liền thờ phào nhẹ nhõm, sau khi ông hỏi han thêm vài câu và để lại vài người chăm sóc cậu thì ông đi về.

Từ khi yêu Thất Nguyệt, dường nói đến đám con gái ngay cả đám con trai mà động chạm đến Thất Nguyệt cũng khiến A Tinh cảm thấy khó chịu, giờ thì hẳn đã cảm nhận được câu “yêu thì quý như ngọc” có nghĩa là gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 29: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (17)

Một tuần sau, Jasmine được chuyển đến trường Thất Nguyệt họ, cô bày tỏ sự nhiệt tình 200% với sự xuất hiện của Jasmine.

Khi A Tinh nghe được tin Jasmine chuyển đến trường Thất Nguyệt học, hắn đứng ngồi không yên, cũng không đợi chân mình khỏi hẳn, hắn cũng quyết tâm chống gậy với cái chân bị bó bột để vào học bằng được lớp của Thất Nguyệt và bắt đầu cuộc đời học sinh cấp ba không động tới tí lông của hắn.

Thất Nguyệt không biết A Tinh bị trúng tà gì nhưng rõ ràng cô thấy thái độ mà dành hẳn cho Jasmine và mình hoàn toàn khác nhau. Và thế là trong trường học xuất hiện một viễn cảnh mới: đôi trai tài gái sắc là Thất Nguyệt và Jasmine đi đứng trước, còn A Tinh cứ như oán phụ, đi lèo đèo phía sau.

A Tinh nhìn Jasmine giảng bài cho Thất Nguyệt đầy u oán. Lần đầu tiên trong đời hắn xuất hiện ý nghĩ phải trở thành một học sinh xuất sắc, mà suy nghĩ này nếu xuất hiện vào mấy ngày trước chắc đã bị chính hắn xì mũi coi thường rồi.

Khi nghe thấy Phan Chương nói rằng chính mình đã đánh Quý Kiến Sầu thành người thực vật thì cô luôn một mực phủ nhận. Cô hoàn toàn không nhớ nổi mình đã ra tay với Quý Kiến Sầu vào khi nào, thậm chí cô còn không biết có người tên là Quý Kiến Sầu nữa cơ đấy.

Thất Nguyệt kờm Phan Chương, trong lòng cô quả quyết cho rằng Phan Chương đang chọc cô.

Nhưng cái nhìn đó đối với Phan Chương có nghĩa là kêu cậu ta làm người thì phải biết thân biết phận một chút.

Đại ca luôn ngầu lòi ra như vậy đấy! Bên ngoài đang đồn ầm lên kia kìa! Giờ những đứa muốn gia nhập Long Tam Hội xếp dài cả dãy nhà. Phan Chương bắt đầu ra bán ảnh kỷ niệm của Thất Nguyệt, tượng kỷ niệm và cả chữ ký tay của cô nữa. Công việc kinh doanh tốt đẹp đến mức không dám tin. Đại ca của hắn giờ đây đã trở thành thần tượng mà toàn bộ đám trẻ lưu manh ngưỡng mộ.

Nhưng đại ca vẫn khiêm tốn, thế là Phan Chương – cứ tưởng đã lĩnh hội được tinh thần cao cả của đại ca đã không hề kể cho có một thông tin mà nghe xong có thể sẽ khiến cô học máu.

Sau khi báo cáo xong việc thứ nhất, Phan Chương lập tức hào hứng báo cáo việc thứ hai. Những thứ đánh cược ở sòng bài của Triệu Thiên Nghi như là súng ống, đạn dược, kỹ viện, hàng cấm đều được mang tới. Phan Chương nghe thấy thì suýt nữa lên cơn đau tim. Một tên côn đồ như cậu ta lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thứ đồ cấm như vậy. Có những thứ này thì cuối cùng Long Tam Hội có thể kết giao một cách chính thức với xã hội đen rồi.

Thất Nguyệt đập đầu cái bốp, tự nhiên cô lại quên bém mắt điều này, thế là cô quay qua Phan Chương đang mừng rỡ thấy rõ và nói:

- Cậu có thể mang đồ về được không, mấy thứ đồ này động vào là phồng tay á!

Phan Chương khó xử:

- Mấy người mang đến đều nói đại ca của bọn họ đã dặn rõ ràng rằng nếu mà mang về thì họ sẽ không vui đâu! Nếu anh coi ông ấy là chú Thiên thì hãy nhận lấy đồ đi!

Thất Nguyệt không biết làm thế nào, bởi giờ đúng là cô rất cần đến sự giúp đỡ của Triện Thiên Nghĩa, chuyện đưa xe hôm trước chính là nhờ Triệu Thiên Nghĩa lấp liếm dùm, ở thành phố F, ông ấy chỉ cần dậm chân vài cái là ngay cả tòa nhà của thị trường thành phố cũng phải rung chuyển, cô thật sự không muốn gây khó dễ cho chính mình.

- Thôi được rồi! Cậu và Thượng Quan Cảnh liệu chuyện mà làm! Bán được thì bán, không bán được thì giữ lại.

Thất Nguyệt đang nghĩ có nên bán được sòng bạc hay không, chứ nếu mà kinh doanh sòng bạc thật thì chẳng khác nào trở thành xã hội đen.

Nhưng nào của Phan Chương tiếp tục mở to ra, làm gì có chuyện đại ca chỉ hạ lệnh giải quyết đồ đó, theo như hân hiệu thì đại ca muốn buôn lậu thuốc phiện và buôn súng ống đạn dược. Phan Chương liếc mắt, chớp chớp cái miệng nhìn Thất Nguyệt, trong lòng hân nghĩ: Thất Nguyệt hồ danh là đại ca, mới lớp 10 mà đã muốn gia nhập vào cái ngành nghề nguy hiểm này rồi, tiền đồ đúng là vô hạn à!

Phan Chương cảm thấy mình đã lĩnh hội được tinh thần của đại ca, nhưng có chút khó xử:

- Đại ca, nhưng không biết bán ở đâu, chúng ta đều không rành về phương diện này á! Hơn nữa bán lung tung là phá vỡ quy tắc đó!

Thất Nguyệt nghĩ ngợi một lát. Đúng vậy! Cô thật sự cũng không biết bán sòng bạc cho ai, cô nghĩ ngợi, đột nhiên chọn được một người vô cùng phù hợp, A Tinh! Cậu ta quen rất nhiều người, chắc chắn sẽ bán đi được. Hơn nữa mấy ngày gần đây A Tinh cứ bám lấy cô, Thất Nguyệt cũng không phải kẻ kẻ, cô cảm nhận được biểu hiện kỳ lạ trên gương mặt A Tinh, và tự nhiên biết được ý đồ của gã này.

Ở vũ trụ nơi mà Thất Nguyệt sinh sống, kết hôn đồng tính là chuyện hết sức bình thường, nhưng dù có chấp nhận cũng không muốn dùng cơ thể của người đàn ông này đặt nền tảng với A Tinh, vậy nên tìm việc gì đó cho A Tinh bận rộn một chút, quả là một mũi tên trúng hai đích!

Trong lòng Phan Chương vô cùng sùng bái Thất Nguyệt, đại ca của bọn họ đúng là có con mắt nhìn xa trông rộng, đến ngay cả khi yêu đương cũng vẫn biết tận dụng nguồn tài nguyên sẵn có, bạn gái là con gái độc nhất của đại ca xã hội đen, bạn trai lại có thể giúp Thất Nguyệt giải quyết công việc. Độc! Thất sự quá chuẩn!

Không chỉ có mỗi Phan Chương cho rằng A Tinh và Jasmine đều là người yêu của Thất Nguyệt mà toàn bộ cái trường học này đều cho là như thế, hơn nữa mọi người ai cũng vô cùng bái phục, không những Thất Nguyệt có thể “chơi” được cả nam lẫn nữ mà ba người bọn họ lại còn có thể sống với nhau vô cùng là hòa hợp, Thất Nguyệt bây giờ còn có thêm một biệt hiệu mới, đó là “tình thánh”

Thất Nguyệt không hay biết gì về dự định phạm tội của Phan Chương, cô vẫn còn đang đặc chí với chủ ý của mình, bán được sòng bạc không phải là dễ đâu nha, ít nhất thì cũng không phải bắt gặp ánh mắt nói đại ga của A Tinh dăm bữa nửa tháng.

Khi Phan Chương tìm thấy A Tinh thì hân đang cầm một bình rượu nhỏ lắc qua lắc lại như đang ngâm thơ trên tầng thượng.

A Tinh ngày nào cũng bám lấy Thất Nguyệt, nhưng Thất Nguyệt cứ trốn hoài khiến hân rất đau lòng, nhưng mỗi lần đau lòng thì hân lại càng muốn quấn lấy Thất Nguyệt.

- Haiz! Hôi thế gian tình là gì mà khiến ta sống chết vì nó!

A Tinh vô đầu bứt tóc, thờ dài nào nể.

Phan Chương rung mình, da ga da vệt trên người cứ như rơi đầy xuống đất. Lúc trước cậu ta cũng từng gặp qua A Tinh, nhưng lúc đó cậu ta đầu đủ tư cách mà đến gần đại ca xã hội đen đòi thứ hai, thật không ngờ A Tinh lại có tài năng văn thơ lại lãng như vậy!

Trong lúc Phan Chương đang cảm thán thì A Tinh lấy ra một quyển sách từ phía sau, trên đó viết mấy chữ to: Ba trăm bài thơ Đường!:(:))))))

A Tinh mở sách ra, sau đó đọc thuộc một câu, sau khi Phan Chương nhìn thấy thì sặc cả nước bọt.

A Tinh ngẩng đầu, không khỏi vừa then vào gãi khi thấy Phan Chương đứng ngay ở bậc thang, trong mắt A Tinh hiện lên vẻ nghiêm nghị:

- Mấy đã nhìn thấy những gì rồi?

Phan Chương ra sức lắc đầu, trong lòng sợ hãi.

Lòng dạ ác độc của A Tinh hơi nổi tiếng trong giới này, mặc dù đối mặt với đại ca của bọn họ thì A Tinh chỉ trêu đùa, nhưng đối với đám tiểu lâu la như Phan Chương thì cũng đừng mong tên này thủ hạ lưu tình.

A Tinh gật đầu hai lòng với sự biết điều của Phan Chương, rồi nói với hân như thể nói với một con ruồi:

- Vậy còn không mau cút đi.

Phan Chương quay người định bỏ đi thì lại nghĩ tới mục đích tới đây của mình, thế là hân lại quay đầu lại, tỏ ra nịnh nọt:

- Anh Tinh ơi! Em đến tìm anh có việc á!

- Việc gì? Ông mày còn đang bận!

A Tinh cũng chẳng thèm kiêu nề gì, cầm quyển thơ trong tay lật tới lật lui.

- Là việc của đại ca tui em!

Phan Chương tiến tới, nói mọi chuyện cho A Tinh nghe.

Lúc đầu A Tinh cũng không kiên nhẫn lắm, nhưng nghe nói là việc của Thất Nguyệt nên lập tức tỉnh táo hơn hẳn, sau khi nghe Phan Chương nói xong thì ý chí chiến đấu trong A Tinh sục sôi hơn bao giờ hết.

Việc này mà tìm hân thì công nhận là tìm đúng người rồi, A Tinh là ai? Là ai? Là Hắc Nhị đại (con xã hội đen, cũng làm xã hội đen= phù nhị đại) cơ mà! Từ lúc hân biết nhớ là ngày nào cũng phải nghe những chuyện không mấy hòa bình rồi. Có quan hệ gì, có người nào hay chỗ nào mà hân không biết đâu. Còn việc hân không đi theo nghiệp này đơn giản vì hân không thích, sở thích của hân là đua xe, nhưng sở thích hiện tại của hân đã đổi thành Thất Nguyệt rồi, thế nên Thất Nguyệt chỉ đầu hân sẽ đánh đó, chuyện Thất Nguyệt dặn dò hân chắc chắn sẽ hoàn thành. Nghĩ tới cảnh tượng Thất Nguyệt dùng ánh mắt khen ngợi nhìn mình là A Tinh cảm giác mình háng máu hân..

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (18)

Nhiều năm sau đó, rất nhiều người hỏi Thất Nguyệt rằng cô ghét nhất thứ gì, cô ai oán trả lời, đó là: “Hay suy diễn lung tung”

Quả nhiên mấy ngày gần đây, A Tinh không còn bám lấy Thất Nguyệt nữa, mà ngày nào cũng cực kỳ bận rộn, Thất Nguyệt rất hài lòng với trạng thái hiện tại của A Tinh, cô quay sang Phan Chương gật đầu tỏ vẻ mãn nguyện.

Phan Chương vô cùng tự hào, quả nhiên là đại ca đã bắt đầu sự nghiệp vĩ đại cả đời người rồi!

Nghĩ hè đúng hẹn lại đến, đúng lúc Thất Nguyệt muốn ở nhà nghỉ ngơi, hằng ngày đọc sách, xem tivi, hưởng thụ một mùa hè bình yên. Rất nhiều vị khách không mời mà đến như Long Đại, Long Nhị và cả ba Long vừa mới ra khỏi tù, cộng thêm cả bạn gái của ba Long nữa.

Khi Long Đại và Long Nhị giới thiệu ba Long cho Thất Nguyệt thì cảm có như muốn rót xuống đất, cái ông già mặc đồ giống cây thông Noel này chính là ba Long sao? Quan trọng nhất là, khi cô gặp mấy người này thì cũng là lúc ba Long đang cướp một gói kẹo Thái Phi của một đứa học sinh tiểu học.

Trong trí nhớ của Long Tam thì y chỉ gặp qua ba Long lúc còn nhỏ, mà lúc đó Long Tam còn nhỏ quá nên không nhớ được gì nhiều, khi Thất Nguyệt đọc trí nhớ của hân thì chỉ biết rằng ông ta là một kẻ không thể tin mà thôi, khác sâu nhất trong trí nhớ chính là câu nói mà ông ta dạy cho Long Tam khi đánh người thì đừng có để ý tới người đó là ai! Gia tộc nhà ta nhiều thế hệ là lưu manh, nếu mày lớn lên mà làm cho cái nhà này mang ỏ nhục thì lúc đó tao sẽ gửi mày đi ở dọ dấy. Cướp bóc là nghề nghiệp của Long gia, mày dùng sức đánh người và bị đánh thì đó chính là sự chuyển nghiệp trong công việc của mày!

Những danh ngôn kiểu như thế của ba Long nhiều vô số kể, giáo dục thời nhỏ của Long Tam cứ như thế mà được tiến hành.

Kiếp trước, trước khi chết Long Tam chưa từng gặp ba Long một lần nào nữa, nghe nói sau khi ông ra tù thì chết vì hút heroin quá liều. Kiếp này không biết sao mà lại gặp phải ông ta sớm thế? Bộ dạng lúc này của ba Long giống như đang ở trong tù vậy. Chẳng khủng nào thả lao tai họa này ra sớm như vậy?

Bên trong tòa biệt thự xinh đẹp bên bờ biển, Triệu Thiên Nghi hít xì hơi một cái, ông dụi dụi cái mũi của mình.

- Ba, ba bị cảm rồi à? Mặc dù thời tiết bây giờ nóng nhưng ba cũng nhiều tuổi rồi, không được để bị lạnh đâu.

Jasmine bung một bình trà tới cho Triệu Thiên Nghi, cướp lấy ly rượu whisky có đá trong tay ông và phàn nàn.

- Biết rồi, biết rồi! Con đây! Sắp trở thành bà quản gia rồi!

Triệu Thiên Nghi vuốt mũi Jasmine một cái, chơi đùa cùng Jasmine, trong lòng vô cùng ấm áp.

Thực ra Thất Nguyệt nghĩ là biết ngay, chắc chắn là Triệu Thiên Nghi đã yêu cầu thả ba Long trở về, chứ chẳng có ai có bản lĩnh đó đâu!

Ba Long nhìn thấy Thất Nguyệt thì vui mừng, vô vấp bốc lấy mấy cục kẹo Thái Phi đưa cho cô, mặc kệ cái thằng bé bị cướp mất kẹo khóc rống lên đang đứng bên cạnh.

- Tiểu tam đã lớn thế này rồi cơ à, lúc ba vào nhà giam, con mới có sáu, bảy tuổi, Tiểu Tam của chúng ta đúng là có tiền đồ!

Ba Long cao hứng, ra sức vỗ Thất Nguyệt bôm bốp, vỗ mạnh đến nỗi cô chỉ muốn học máu.

- Đứng ẹ, tiểu tam nhà chúng ta gọi gang lắm, con và anh cả vừa về thì đã nghe nói em ấy giờ đã có cả bang phái riêng rồi.

Long Nhị cũng chạy tới ôm lấy bà vai Thất Nguyệt, họ xúm lại xoa xoa đầu cô.

Long Đại thì nhìn Thất Nguyệt bằng ánh mắt vui mừng, thỉnh thoảng lại trực trào nước mắt của sự tự hào.

Thất Nguyệt hoàn toàn cạn lời, xem ra thế giới quan của cái gia đình này là đã có sẵn rồi, nó vận vẹo một cách bất bình thường.

- Khụ khụ...

Cô gái đứng bên cạnh từ này giờ bắt đầu ho khan vài tiếng, nhắc nhở mọi người là cô ta còn đang tồn tại ở sở dây này. Cô gái mặc một chiếc váy liền thân, ngực khoét sâu, váy ngắn đến độ nhìn thấy cả quần trong, cô váy trễ tới mức cúi một cái là nhìn thấy hết không còn sót cái gì, mặt thì trang điểm sặc sỡ, gọi là Toa Toa bởi vì mặt cứ đảo ngoáy liên tục, nhìn không khác gì một con Không Tước xù lông, thấy mọi người bị mình hấp dẫn, ả ta liền vuốt vuốt mái tóc dài, làm bộ như kiểu chị đây xinh đẹp số zách vậy đó.

- À! Đứng rồi, ba giới thiệu một chút về bạn gái mới của ba, Toa Toa! Thấy đẹp chứ?

Ba Long – cái ông già háo sắc dè xỏm này cảm thấy vô cùng hưng phấn, lông mi, lông mày cứ gọi là nhảy tung tung khắp mặt.

Ông ta hôn ha hôn hơ giới thiệu cho Thất Nguyệt.

- Xin chào, tôi là Toa Toa, mới hai mươi tuổi thôi! Cũng chẳng lớn hơn mấy cậu bao nhiêu!

Toa Toa ồ ồ nói chuyện, tiện thể tiếc mắt với Thất Nguyệt một cái.

Thất Nguyệt giắt bản người! Hai mươi tuổi? Lừa con nít à! Nếp nhăn ở khóe mắt sắp kẹp được cả một con nười rồi mà có thể nói thế à! Thất Nguyệt quẹo đầu qua chỗ khác, cô không muốn con mắt mình bị tra tấn thêm nữa, nghĩ đến việc sớm chiều

Quả nhiên dự cảm của Thất Nguyệt không hề sai, ba Long ở trong tù nhìn lâu qua, về đến nhà là mở party hai tư trên bảy, Thất Nguyệt cảm thấy có như bị rơi vào cái vũng dầy cặn bã vậy, cả cơ thể đều cảm thấy không ổn chút nào hết.

Cô vốn định tận dụng thời gian này để học bài nhưng dù cho có có đóng cửa ở trong phòng cũng vô ích, lo âm thanh với âm độ cao khiến cả căn phòng rung lắc, có tên của Thất Nguyệt thì đến ngay cả cảnh sát cũng không bèn mắng tới, khiến cô hận đến nỗi chỉ muốn tự mình đi báo cảnh sát.

Cuối cùng thì sau một tuần, đám người cuồng loạn kia cũng chấm dứt việc tra tấn đối với Thất Nguyệt.

Trong phong dư dấy, bản thủ như vừa trải qua chiến tranh vậy. Đồ ăn, vỏ chai rượu, những mảnh quần áo, những miếng gỗ cửa ngấp tràn trên nền nhà, còn có cả những miếng pizza trên tường nữa.

Trông chờ hai thằng anh và ông ba Long kia dọn dẹp là điều không thể, mấy người bọn họ uống nhiều đến độ sắp trúng độc cồn rồi, đang nằm la liệt trong bếp ngủ như một lũ heo vậy.

Thất Nguyệt chán, chẳng buồn để ý đến bọn họ, cô trừng mắt nhìn rồi mặc kệ họ nằm ở đó mà tự sinh tự diệt. Bận rộn cả ngày thì cuối cùng những khu vực khác cũng đã dọn sạch, chỉ còn lại trong bếp là hỗn loạn, bởi vì mở tiệc nên Long Đại đã đi cướp sạch thức ăn ở chợ gần nhà, còn ba Long thì cướp hết mọi thứ trong bếp hàng xóm, Thất Nguyệt không chi thăm mặc niệm cho hàng xóm của mình mà cô cảm thấy thật xui xẻo khi ở cùng đám người này.

Nhìn căn bếp chẳng khác gì bãi rác, Thất Nguyệt giận dữ hết sức, dùng sức đá một cước vào ba Long đang nằm rạp trên đất, nhưng đối phương đến kêu cũng chẳng có sức mà kêu.

Trong bếp chẳng còn thức ăn gì, những thứ còn dư lại đều được cướp từ chợ về gồm có thịt, xương, còn có lòng lợn, để cả mấy ngày, thối hết cả rồi. Thất Nguyệt cầm lên ngửi, cảm thấy thật buồn nôn, cô nhìn ba Long nằm dưới đất mà càng thấy tức. Mấy ngày này có bị bọn họ làm ồn đến mức sắp phát điên rồi, giờ còn phải thu dọn tàn cục cho họ, có tức quá liền vút hết đám lòng lợn, xương thịt còn lại lên đầu ba Long cùng với Long Đại và Long Nhị.

Nhìn đám người ba Long nằm trong đồng thịt thối mới khiến Thất Nguyệt cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

- Đây là gì?

Khi Thất Nguyệt thu dọn bát đĩa trong nhà bếp thì phát hiện ra có một cái túi màu đen, bên trong đều là chất lỏng gì đó. Thất Nguyệt nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra đây là thứ mà mấy ngày trước khi ba Long say rượu cướp về. Ông ta say rồi đi làm cán, nói là muốn ăn canh huyết vịt, thế là nửa đêm cùng đám bạn bè lâu la của ông ta mò đi cướp trại gia cầm của nhà người ta, giết chết hơn một trăm con vịt ngay trước mặt chủ trang trại, lấy huyết rồi xách về một túi. Thất Nguyệt sau đó tức muốn chết, phải kêu Phan Chương đi tới bồi thường tiền cho chủ trang trại đó.

- Không ăn, cướp về nhiều lắm gì không biết, không đâu giết hại bao nhiêu la vịt.

Thất Nguyệt trừng mắt, lấy cái túi quen thuộc ra.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 31: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (19)

Nào ngờ, phía bên cạnh tú lòi ra một cây đinh, Thất Nguyệt bắt cần thiên liên khiến cái túi móc trên cây đinh bị rách một đường lớn, máu trong túi trào ra ngoài.

Quần áo của Thất Nguyệt bị dính đầy máu khiến cô thấy buồn nôn, cô ném nó đi theo bản năng, nhưng điều hòng bét là cái túi bị ném ra ngoài thì bị rách ngay trên đám người ba Long, cơ thể họ lập tức được gọi rửa toan thân.

Thất Nguyệt nhìn máu tràn ngập trong căn phòng lập ôm đầu, bởi vì lúc này cô định vút ra ngoài mà bây giờ kết quả giờ lại đây cả nền nhà, trên tường cũng nhuộm máu. Cả căn phòng giờ đã loạn tung cả lên.

Thất Nguyệt thờ dài mặt mũi, có những lúc con người cảm thấy mệt mỏi đến cực hạn thì tự nhiên trở nên bình tĩnh lạ thường, cô đã không được ngủ ngon cả tuần nay rồi, hôm nay lại dọn dẹp cả ngày, vừa đói vừa mệt, nhìn thấy đồng lõa xộn trước mặt thì toàn thân tự dưng bất lực, cô đau đầu và quyết định ăn thứ gì đó trước rồi lại tiếp tục dọn dẹp, xem ra tối nay phải dọn đến lúc trời sáng rồi.

Còn ba người đang nằm trên đất kia thì Thất Nguyệt định kéo họ vào nhà tắm “cạo lông” sạch sẽ, cũng may đang là mùa hè nên cũng sẽ không bị cảm lạnh, chỉ cần để nằm trên đất cọ rửa là được. Thất Nguyệt nhìn bộ dạng bản thủ muốn chết của ba Long thì trong lòng nghĩ đây ầu cũng là báo ứng, không phải vì ông ta muốn ăn tiết vịt thì đã không thăm như vậy!

Thất Nguyệt tìm nửa ngày trời ở trong tủ lạnh mà chỉ tìm được một bát óc heo là còn tươi, Thất Nguyệt cũng không kén chọn, lấy nó ra ngồi ở chiếc bàn bên cạnh bắt đầu ăn ngon lành.

Thất Nguyệt ăn rất vui vẻ, nhưng cô không biết rằng mấy kẻ đang bám vụng trộm bên ngoài cửa sổ kia thì mắt hết bình tĩnh rồi.

Li do mấy tên này đến đây thì chúng ta phải nhắc tới A Tinh.

A Tinh vì muốn ghi điểm với người thương nên coi trọng việc mở rộng sự nghiệp mới hơn cả Phan Chương. A Tinh vốn là dân xã hội đen, từ nhỏ đang ngang bướng quen rồi, từ sau khi ba của hắn tách thì đến ngay cả Triệu Thiên Nghi cũng

không dám đắc tội với lão.

Vậy nên, A Tinh huênh hoang nói với mấy đại ca bán “bột trắng” là phải đưa cho hắn tamột phần ba số định mức cho Long Tam Hội nếu không thì A Tinh sẽ cho chúng đẹp mặt.

Một phần ba, đám người nghe thấy vậy thì không thèm làm nữa, bọn họ trích ra một phần ba thì sau này ăn bằng niềm tin à?

Nếu để người khác nói chuyện thì có lẽ sớm đã bị bọn chúng bắn trăm phát trở về rồi, may mà là A Tinh nên bọn chúng không dám nói gì. Trên đầu tên nhóc này còn đang có Triệu Thiên Nghĩa soi đường cơ mà!

A Tinh để bọn chúng suy nghĩ một lát rồi bỏ đi. Mấy thằng đứng đó cắn răng nhìn nhau trong im lặng.

“Mẹ kiếp, tức quá! Đây chẳng khác đếch gì lưu manh!”

Một đại ca mặt chữ điền gần quá mà đập nát chai rượu, mặt đỏ phừng phừng.

“Đừng nói lưu manh, lưu manh gì ở đây, chúng ta chắc lại lương thiện?”

Một tên lùn đứng bên cạnh chen vào.

Tên mặt chữ điền bị tên lùn chen họng thì mặt phồng lên như miếng gan heo.

“Bố mày, đúng là bọn nào heo, chúng ta không đánh nổi A Tinh thì không giết được được cái thứ Long Tam kia chắc?”

Một đại ca có cái bụng Tượng Quân lèn vổ vỗ bụng mình, sau đó nói một cách đầy tự tin. Hắn ta nhìn hai thằng bên cạnh kia một cách khinh bỉ, bộ dạng tỏ ra kiêu ngạo thì thôi rồi.

Tên hắn ta là Chu Dương, vốn tên này cũng chẳng là gì nhưng đằng trước lại thêm họ Chu nên hắn ta vô cùng mừng rỡ, vì cái tên này mà từ nhỏ đến lớn Chu Dương đánh nhau liên miên, sau đó đánh tới mức độ nổi tiếng, và gia nhập vào xã hội đen.

Chu Dương rất ghét người khác gọi tên cúng cơm của hắn ta nên mọi người gọi hắn ta là Lão Chu, thuộc hạ thì gọi hắn ta là Chu đại ca.

“Lão Chu, có cách gì không?”

Tên lùn đứng bên cạnh tỏ mò hỏi hắn ta.

“Ông nội mày, đám óc bả đậu tụi bây đứng đó mà đợi tin tốt của tao đi!”

Chu Dương nói một cách thần bí.

Chu Dương không phải là Già Cát Lượng, cách hắn ta nghĩ ra chính là đi đánh lén. Long Tam chỉ là một đại ca của một bang hội cấp ba, nên chắc chưa nghĩ tới việc cần người bảo vệ lão, thế là Chu Dương liền dẫn người lên vào nhà Long Tam ban đêm, vung một dao lâm thật thẳng đó xong thì chẳng phải là giải quyết được vấn đề rồi hay sao!

Chu Dương không định để lộ tin tức gì, dù sao bây giờ Long Tam đang được Triệu Thiên Nghĩa coi trọng, Chu Dương chưa muốn phải chịu đựng sự phẫn nộ của ông ấy, vậy nên chuyện này chỉ có thể làm trong âm thầm, sau đó sẽ nói lại cho họ sau, đến lúc đó cả ba cũng nằm trên một con thuyền rồi, hai người đó chỉ còn cách giữ bí mật cho hắn ta mà thôi.

Chu Dương nghĩ hơi bị hay, hắn tamang theo ba người tâm phúc, lén lút mai phục bên cạnh nhà Thất Nguyệt, đợi thời cơ.

Nhưng ai ngờ ba Long lại quay trở về, ngày nào cũng mở party, A Tinh lại đi suốt ngày nên Chu Dương thấy vô cùng cấp bách, thế là nằm sấp trên bãi cỏ nhà Thất Nguyệt ngày qua ngày, đợi đến khi party kết thúc thì bọn chúng tưởng mình bị hành hạ sắp chết đến nơi rồi.

Mặc dù mùa hè không nóng nhưng muỗi thì cực kỳ nhiều, cơ thể của họ không nhận ra nữa, bị muỗi đốt từ đầu tới chân, dường như chẳng còn chỗ nào lành lặn nữa.

Khi party kết thúc, Chu Dương vui mừng đến rót nước mát, nếu không tàn tiết thì chắc ông đây nghèo luôn rồi. Hắn ta kêu gọi ba tênthù hạ của mình, bốn tên định bụng sẽ đợi thêm một lúc nữa có cơ hội thì mới lên vào.

Chu Dương cẩn thận ẩn nấp bên dưới một khung cửa sổ nhà Thất Nguyệt. Hắn taâm việc này cũng không phải chỉ một hai lần, hắn ta cẩn thận mở hé một cánh cửa sổ ra, sau đó dòm vào bên trong.

Cánh cửa này dùng để thông gió, vừa hay có thể nhìn thấy hết được phòng bếp nhưng vị trí lại vô cùng khó phát hiện nên Thất Nguyệt nhìn ra ngoài sẽ không thấy gì.

Thế là sau khi nhìn thấy toàn bộ căn bếp thì Chu Dương run bần lện, hắn ta nhìn kỹ thêm vài lần nữa thì cảm thấy dạ dày mình như muốn lộn lên miêng vậy

Trong bếp toàn là máu, chỉ mới mở một cái khe cửa nhỏ thôi mà mùi tanh hôi cũng xông lên chịu không nổi, lại còn có cả mùi hôi củathịt thối. Trên đất ngập tràn những miếng thịt, lại còn có một vài thi thể, trên người họ là một đồng bầy nhảy ruột gan

Ánh đèn lờ mờ trong bếp, Long Tam đang ăn cái gì đó, Chu Dương nhìn kỹ, đó là một bát gì đó đỏ đỏ, trắng trắng, hình như là...óc người?

Chu Dương không thể chịu đựng nổi nữa rồi, nhưng lại sợ làm tổn sát nhân duyên loạn bên trong chú ý nên lao cẩn thận trèo xuống, chạyxa ra một chút rồi mới dám ới mưa.

Mấy tên thủ hạ đi sau hắn ta rất tò mò, không biết đại ca đã ăn phải cái gì, lúc này bọn chúng đi theo sau Chu Dương, thấy đại ca run rẩy toàn thân, mồ hôi đỏ ra ướt sũng hết áo.

Thế là ba đứa tò mò rướn lên xem, một phút sau cả ba thằng đồng loạt ói mưa.

Bọn chúng từng trải, nhưng đây cũng là lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng như vậy.

Dù cả bốn thằng thấy ón lạnh khắp người nhưng vẫn không cam lòng ra đi như vậy, bọn chúng cầm chốt ở đây đã cả tuần lễ rồi, bị muỗi cắn sắp lụi hết cmn máu nữa mới đợi được đến ngày hôm nay, thế là bốn thằng lại chòilên cửa sổ xem

Sau khi Thất Nguyệt ăn no liền kéo từng người đang nằm trên đất vào nhà tắm, Thất Nguyệt vốn định tắm giúp họ, nhưng bình nóng lạnh trong nhà tắm lại bị hỏng, hơn nữa bình lại được đặt trong tường, nhiều năm rồi chưa được mở ra nên cứng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hơi Tấn Cấp Thư* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Côn đồ Nghịch chuyển nhân sinh (20)

Thất Nguyệt cần nhắc một chút, vẫn cảm thấy không thể nào để ba người như ba cái hồ lô máu ở đây, chỉ có thể nhận xui xẻo mở lấy máy khoan điện trong hộp dụng cụ ra để mở bình máy nước nóng. Nhưng máy khoan điện cũng không có tác dụng, Thất Nguyệt lại lấy cửa điện ra, phỉ sức cửa mở vách tường chung quanh.

Bên này Thất Nguyệt mở hơi như mưa, bên kia Chu Dương lại rơi lệ như mưa. Má ơi, quá ghê! Bọn hắn nhìn Thất Nguyệt kéo máy cỏ thì thể từng chút một, sau lưng thì thể để lại từng vết máu đỏ tươi.

Sau đó không lâu lắm, âm thanh máy khoan điện và cửa điện vang lên, dựa theo đồng hồ thì vừa rồi, bốn người tự tưởng tượng mộtchút, chân bốn người Chu Dương đều mềm nhũn.

Bốn người nhìn nhau, lao đao, nghiêng ngả bắt đầu chạy trời chết. Muốn định mức đứng không, hắn ta sẽ nhanh chóng giao ra, muốn gì thì cho nấy, Chu Dương cũng không muốn giao tiếp với loại biến thái thể này nữa.

Mấy ngày nay, Chu Dương luôn ăn nằm màn trời chiếu đất, cộng thêm việc bị dọa sợ, về nhà lập tức ngã bệnh, sốt liên tục mấy ngày, mồm mồm miệng nói mớ. Một hồi thì mơ mình trở thành heo, một hồi lại mơ thấy mình bị cột vào ghế bị Long Tam

Cho tói ba bốn ngày sau, Mặt Vuông và Thằng Lùn không còn chờ được nữa, ngày nào A Tinh cũng tìm họ gây chuyện, nói ra cũng lạ là Chu Dương thế mà lại bại vô âm tín.

Sau khi hai người nghe ngóng, cả hai mới biết Chu Dương đã vào bệnh viện. Hai người kết bạn tới bệnh viện, khi nhìn thấy Chu Dương, lừa gần còn sót lại của cả hai đều tiêu tan.

Vành mắt Chu Dương xanh đen, sắc mặt trắng bệch, tròng mắt đầy tơ máu, bộ dáng sa sút tinh thần, đáng về tràn đầy tự tin mấy ngày trước hoàn toàn không còn.

-Lão Chu, ông làm sao thế? Bệnh nặng dữ vậy!

Thằng Lùn không giữ được bình tĩnh nên mở miệng hỏi.

-Haiz! Bị bệnh đã sao đâu, thiếu chút nữa hai người không còn nhìn thấy tôi nữa rồi đấy!

Chu Dương mở miệng than khóc, cảm xúc dạt dào mà bắt đầu kể lại trải nghiệm kinh hoàng của bản thân.

Con người có khả năng tưởng tượng trời cho, đại nảo sẽ tự động phóng đại chuyện nghe được, đồng thời còn tự bổ sung chi tiết để chuyện đó rõ ràng hơn. Cộng thêm ác mộng mấy ngày nay của Chu Dương, hẳn ta tất nhiên sẽ nhớ lại chuyện do chính mình nhìn thấy và bổ sung thêm, thế là hình tượng Long Tam biến thái trong lòng Chu Dương lại càng thêm đầy đủ.

Ba người là anh em nhiều năm, khá hiểu lẫn nhau, mặc dù có cạnh tranh trên hương diện lẫn ăn nhưng hai người vẫn có sự tin tưởng đối với Chu Dương.

Hổng chỉ đáng vẽ của Chu Dương cũng không giống nói dối, bọn họ còn gọi thêm ba người đi theo hóm đó tới. Người sau kẻ lại còn kinh khủng hơn người trước, cuối cùng, hai người đều cho rằng chuyện này là thật.

Mọi người nhớ lại mấy chuyện lúc trước của Long Tam thì tất cả đều rùng mình. Tên điên kia kinh khủng quá! Dù tiền tốt cỡ nào thì cũng phải còn mạng để tiêu mới được!

Kết quả, ngày hôm sau, A Tĩnh thành công tiếp nhận một phần ba số lượng, ba người có một yêu cầu duy nhất là hi vọng A Tĩnh sẽ quản lý, bọn hắn không muốn dính líu gì tới Long Tam.

Là người thúc đẩy mọi chuyê, Thất Nguyệt của chúng ta hoàn toàn vẫn không hay biết gì, cô đang ở thà nhà Jasmine để cô ấy dạy bù cho mình mà!

Không khí học tập trong nhà Thất Nguyệt không tốt mặc dù không mở tiệc suốt nửa nhưng mỗi ngày đều có nam nam, nữ nữ, nam nữ,nữ nữ nam, nam nam nam nam nữ nữ nữ... tới chơi tới mức quên cả trời đất. Thất Nguyệt thật sự không muốn ở

Lúc đầu, cô định thuê một căn phòng trọ nhưng phòng trọ còn chưa kịp tìm thì đã bị Triệu Thiên Nghĩa có tin tức nhanh nhạy kéo về nhà ông ta.

Dù thế, Thất Nguyệt vẫn có chút khó chịu.

Nhưng dù sao đây cũng là một nơi tốt, còn có Jasmine giúp cô học bù nữa.

Thời gian nhanh như nước chảy, như bóng câu qua cửa sổ, đảo mắt một cái là Thất Nguyệt sắp tốt nghiệp trung học, mà Long Tam hội dưới sự quản lý của Thượng Quan Cảnh, Phan Chương và A Tĩnh đã trở thành ngôi sao sáng.

Cố gắng của Thất Nguyệt mấy năm nay không hề ổng phí, dùng điểm thi đứng đầu toàn thành để đậu vào đại học trọng điểm. Đại ca xã hội đen là thủ khoa thi đại học, điều này khiến vô số người rớt mắt.

Mấy năm sau, Thất Nguyệt thuận lợi thi đậu nghiên cứu sinh, qua vài năm sau nữa, Thất Nguyệt trở thành tiến sĩ. Cái tên Long Tam dần nổi tiếng, cô được bầu là đại ca xã hội đen có tính độ cao nhất, là chuyên gia chuyên nghiệp trong đám xã hội đen.

Về sau, vì thòà mãn tâm nguyện lúc lâm chung của Triệu Thiên Nghĩa, Thất Nguyệt và Jasmine kết hôn, Triệu Thiên Nghĩa yên tâm đặt tay Jasmine vào tay Thất Nguyệt, mỉm cười rồi đi nhân thế.

Cho dù là kết hôn rồi nhưng hình thức ở chung của Thất Nguyệt và Jasmine cũng không hề thay đổi, hai người vẫn là hai người bạn thân nhất.

Lại sau đó nữa, Thất Nguyệt tranh cử chức thị trưởng thành phố F, Jasmine vẫn yên lặng làm bạn bên cạnh cô, nhìn nhin Thất Nguyệt. Hôn nhân của hai người được bình chọn là cặp vợ chồng mẫu mực, vô số người coi Thất Nguyệt như là hình tượng người chồng hoàn mỹ nhất. Thất Nguyệt nhậm chức tám năm, mặc dù cô là đại ca xã hội đen lớn nhất thành phố F, còn là thị trưởng thành phố nhưng trong thời gian cô nhậm chức, trị an của thành phố F được đảm bảo tốt nhất, cô tiến hành cải cách, nâng đỡ doanh nghiệp, kinh tế thành phố F phát triển như tên lửa, đến mức nhiều năm về sau, trước cửa tòa nhà thị chính vẫn còn tượng đồng của cô.

Khi cô được năm mươi tuổi, Thất Nguyệt an tường chết trên giường, khỏe miệng mang theo nụ cười giống như là cô sắp tới nơi cô muốn.

Jasmine ngạc ngất, Thượng Quan Cảnh và Phan Chương canh giữ trước linh cửu cô ba ngày ba đêm, còn A Tĩnh lại biến mất tămtrong một đêm.

Vô số người đặt hoa tươi trước cửa nhà Thất Nguyệt, không có ai đứng ra tỏ chức nhưng ai cũng cầm một bông hoa hồng, yên lặng biểu đạt sự kính yêu với vị thị trưởng này. Trước cửa nhà Thất Nguyệt ở rộ một biển hoa hồng, mọi người yên lặng ní non, biểu đạt sự đau buồn của mình.

Thời gian nhiệm vụ lần này rất lâu, dài tới mức Thất Nguyệt còn quên mất việc mình không phải là Long Tam thật sự. Khi cô quay lạikhông gian, bản thân vẫn còn chưa tỉnh mà đứng ngơ ngác nửa ngày.

Bạch Dạ Hi không có trong không gian, lúc trước, anh ta từng nói là anh ta có thể giới của mình mà thế giới này chỉ là giả lập do anh ta tạo ra, anh ta cũng chỉ thỉnh thoảng tới xem một chút, thời gian còn lại sẽ về thế giới của mình,

Thất Nguyệt còn chưa thể tiếp nhận mình chủ là hư cấu khi mới bắt đầu nhưng sau này cũng bình thường trở lại, hư cấu thì thế nào, ranh giới giữa chân thật và giả thuyết là gì, trong mắt Bạch Dạ Hi là giả thuyết nhưng đối với cô thì nó chính là một cuộc đời thật sự.

Thất Nguyệt nghi ngại một hồi, điều tiết cảm xúc lúc mới chuyển dời một chút rồi mở cửa khu trao đổi ra, muốn đổi vài thứ.

Sau khi mở ra, Thất Nguyệt kinh ngạc “A” một tiếng, lúc đầu nhiệm vụ này có 200 điểm kinh nghiệm, nhưng bây giờ cô lại có được thêm 1000.

Mặc dù có chút nghi hoặc nhưng được thưởng thêm cũng là chuyện vui, Thất Nguyệt cũng không nghĩ nhiều mà yên tâm nhận lấy.

Cô bỏ ra 200 điểm để đổi một bí tịch mà cô xem trọng, sau đó cô lại dùng 100 điểm để đổi một quyển sách Trung Y. Mặc dù quyển sách khá đơn giản nhưng dù sao có cũng tốt hơn là không, trong mắt Thất Nguyệt, đôi khi biết trị bệnh chính là cách giữ mạng tốt nhất, ai biết được nhiệm vụ tiếp theo sẽ gặp cái gì, nên lo trước vẫn là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tấn Cấp Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nhặt ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 1

Thời điểm Thất Nguyệt tỉnh lại thì cảm giác mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại nhưng toàn thân lại đau nhức dữ dội, đặc biệt làchỗ bả vai, cô chỉ nhẹ nhàng hoạt động một chút mà cũng cảm thấy cực kỳ đau đớn. Cô mở mắt từ từ, trước mắt

Thất Nguyệt tồn sự chống người dậy, chỉ làm chút động tác này thôi mà toàn thân đã uớt đầm mồ hôi, cô cảm giác trên người mình rất nặng nề, vì yếu ớt và đau đớn nên nhìn thứ gì cũng nhìn ra hai hình ảnh.

Thất Nguyệt cực kỳ khát, cố gắng vén màn che lên, mở màn giường ra, cô bị ánh sáng đâm vào phải híp mắt lại. Đợi sau khi thích ứng thì cô quan sát chung quanh một chút, bây giờ cô mới phát hiện ra là phong cách nơi này là cổ đại, trong phòng được trang trí rất phong phú, mặc dù cô không hiểu cách trang trí ở cổ đại nhưng hiển nhiên là nơi này là một nhà giàu có, chỉ cần nhìn cái giường khắc hoa thôi cũng thấy rất hoa lệ rồi.

-Phu nhân, người đã tỉnh dậy rồi à?

Nghe tiếng động trong phòng, một nha hoàn mặc白衣 từ (dân gian gọi là tử thần) màu hồng nhạt, gương mặt dài vọt càng chạy vào hỏi thăm.

-.Ừ!

Thất Nguyệt nhiu mày đáp.

Cô vừa cất lời thì cảm thấy cổ họng đau nhức.

-Có nước không?

Giọng nói của Thất Nguyệt rất khàn, yết hầu khó chịu như là đang nuốt hạt cát vào.

-Có ạ!

Nha hoàn bưng một chén trà tới, nhẹ nhàng thổi nguội rồi đỡ Thất Nguyệt để cô uống nước.

Thất Nguyệt nhanh chóng uống hết, nước thấm vào yết hầu khó khốc khiến cô cảm thấy đỡ hơn một chút.

Cô tỉ mỉ đánh giá nha hoàn này vài lần mới phát hiện nha hoàn này tuy không quá xinh đẹp nhưng nhìn rất có sức sống, có điều dùgiọng điệu nàng ta rất khiêm nhường nhưng nếu cần thận lưu ý thì sẽ thấy trong ánh mắt không hề có tia cung kính nào,

-Phu quân đâu rồi?

Thất Nguyệt hỏi. Hiện tại, cô bị thương nặng nhưng lại không thấy tướng công của người ủy thác xuất hiện, Thất Nguyệt thắc mắc nên hỏi thăm một chút.

Nha hoàn kia hơi giật mình, lông mày nhướng nhẹ lên, trong mắt lộ ra sự bất đắc dĩ và phiền chán, vênh miệng vài lần nhưng vẫn không nói gì.

Thất Nguyệt biết là có thể mình đã hỏi sai, bây giờ cô còn chưa có tiếp thu nội dung làm như vậy có thể sẽ khiến người khác nghi ngờ.Nhìn biểu hiện của nha hoàn kia thì có vẻ quan hệ của người ủy thác và tướng công cũng không tốt lắm!

Thế là Thất Nguyệt giả bộ đau khổ thờ dài:

-Được rồi, người lui xuống đi, ta nằm nghỉ một lát!

Hiền nhiên, nha hoàn kia không ngờ hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, không khóc không gào nên nha hoàn kia nghỉ hoặc nhìn Thất Nguyệt mấy lần, nếu là ngày xưa thì lúc này đã ép mình đi tìm người rồi, hôm nay phu nhân cứ quái lạ thế nào ấy! Nhưng kỳ quái thế nào thì nha hoàn cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Nàng ta là nha hoàn của phu nhân, đời này bị buộc chúng một chỗ với chủ tử, có thể không gây chuyện là tốt nhất còn tại sao không gây chuyện thì không quan trọng. Phu nhân hiện tại đã bị tất cả mọi người chê cười, làm liên lụy tới nàng ta, mỗi lần nàng ta đi tìm người giùm phu nhân thì đều bị chế nhạo. Nàng ta cũng đã khuyên bảo nhiều lần rồi nhưng phu nhân vẫn cứ làm theo ý mình, nói nhiều thêm ngược lại còn bị mắng là nhiều chuyện.

-Phu nhân, người vẫn nên bôi chút thuốc mỡ rồi ngủ tiếp đi ạ! Vừa rồi có đại phu tới khai đơn thuốc, còn chưa được nấu xong đâu ạ!

Mặc dù nàng ta không muốn dính líu gì tới chuyện của phu nhân nhưng dù sao phu nhân này cũng là chủ tử của nàng ta, nếu xảy ra chuyện gì thì mình cũng bị xui xẻo. Vừa nói, nha hoàn kia vừa móc một bình sứ nhỏ từ trong ngực túi.

-Đưa đây! Để tỳ ta bôi! Người lui xuống đi!

Thất Nguyệt không thích người khác chạm vào mình, cô muốn cầm lấy bình sứ kia nhưng nha hoàn lại không đưa cho cô, Thất Nguyệt nghĩ ngờ nhìn nha hoàn.

Nha hoàn hơi do dự rồi nói:

-Phu nhân, đáng người của người có chút... phú quý ạ! Nên có vài nên sẽ không bôi được!

Mặt nha hoàn ghen đỏ rồi mới nói ra, thời điểm nhắc tới từ "phú quý", nàng ta sợ Thất Nguyệt nổi giận, chỉ có thể úp môi, nói thầm trong miệng.

Lúc đầu Thất Nguyệt cũng không hiểu rõ, cô cúi đầu nhìn hân thể mình một chút thì mới hoảng sợ rồi mới hiểu lời nha hoàn. Thế này thì phú quý gì chứ! Rõ ràng là heo mà. Vừa rồi cô chỉ nhìn cánh tay, cộng thêm việc bị choáng đầu nên không nhìn kỹ cơ thể mình, bây giờ xem xét thì mới phát hiện vực người này đầy đặn quá mức rồi!

Thất Nguyệt চে lại gương mặt kinh ngạc, gật đầu ra về bắt đầu đi, nha hoàn nhún trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận bôi thuốc cho Thất Nguyệt.

Nha hoàn lui xuống dưới, Thất Nguyệt cố gắng chịu đựng cơn đau, bắt đầu tiếp thu nội dung.

Người ủy thác tên là Thủy Phong Kinhhin, mặc dù bên trong có từ "nhệ (kinh)" nhưng thực tế lại không hề nhẹ tí nào.

Thủy Phong Kinhhin là nữ nhi duy nhất của cửa bang chủ phái Thủy Nguyệt Thủy Hạo Nguyệt, mẫu thân là Tiểu Thất Nương thiên kim của Tiểu trường lão của Đoạn Kiểm Môn đệ nhất giang hồ. Thủy Phong Kinhhin cũng coi như là xuất thân từ võ lâm thế gia, phụ mẫu đều có danh tiếng tuyệt diệu "một, khóc; hai, quý; ba, thật cổ" để ngăn cản vì sợ một cháu gái mình. Tiểu Thất Nương muốn để Thủy Phong Kinhhin giám sát thì Thủy lão phu nhân lại mắng Tiểu Thất Nương, nói Tiểu Thất Nương ngược đãi con cái. Thủy Phong Kinhhin bị Thủy lão phu nhân cưng chiều tới mức thành náo loạn, trong đời nàng, trừ chân giò là quan trọng nhất thì còn có cả soạn ca.

Khi Thủy Phong Kinhhin được tám tuổi, trùng hợp là lúc võ lâm cũng nhau tiêu diệt Ma giáo, vì sợ liên lụy tới nữa nhĩ, Tiểu Thất Nương đưa nàng ấy về quê để Thủy lão phu nhân chăm sóc. Thủy lão phu nhân không phải là không tốt với Thủy Phong Kinhhin mà là đối với nàng ta tốt quá mức! theo quan điểm của bà cụ, con nít càng béo càng khỏe, bây giờ Thủy gia có tiền, tất nhiên là không thể bực đãi cháu gái ruột rồi. Lão nhân thường là cưng chiều con cháu cách một đời (vd: ông nội cưng cháu trai, bà ngoại cưng cháu ngoại, không thương con bằng cháu), cưng chiều tôn nữ (cháu nội là con gái) muốn chết, ngày nào cũng gà, vịt, thịt, cá, không những thế còn dùng chân giò làm đồ ăn vặt cho cháu gái, ban đêm sợ cháu mình đói bụng còn uống một chén canh trước khi ngủ, Thủy Phong Kinhhin cũng không làm nải nải mình thất vọng mà phát triển từ một tiểu nữ nhân thành một viên thịt béo.

Vì sợ Ma giáo phát hiện Thủy Phong Kinhhin, Tiểu Thất Nương vẫn không dám đi thăm nữ nhĩ, chờ năm năm sau, khi Ma giáo hoàn toàn bị đánh bại, Tiểu Thất Nương mới đi đón nữ nhĩ, bấy giờ mới phát hiện là nữ nhĩ đáng yêu, xinh đẹp đã trở thành một sinh vật hình heo.

Thời điểm đầu năm ngoài, Thủy lão phu nhân không muốn rời khỏi quê quán, người già đều khó rời khỏi có hương nhưng vì cháu gái, lão thái thái mới gói ghém hành lý theo tới phái Thủy Nguyệt. Tiểu Thất Nương muốn dạy Thủy Phong Kinhhin luyện võ, Thủy lão phu nhân dùng tuyệt chiêu "một, khóc; hai, quý; ba, thật cổ" để ngăn cản vì sợ một cháu gái mình. Tiểu Thất Nương muốn để Thủy Phong Kinhhin giám sát thì Thủy lão phu nhân lại mắng Tiểu Thất Nương, nói Tiểu Thất Nương ngược đãi con cái. Thủy Phong Kinhhin bị Thủy lão phu nhân cưng chiều tới mức thành náo loạn, trong đời nàng, trừ chân giò là quan trọng nhất thì còn có cả soạn ca.

Không lâu sau, Thủy Phong Kinhhin trở thành trò cười của phái Thủy Nguyệt, mỗi ngày nàng ta cầm chân gỏi đuổi theo mấy sư huynh đồng môn, danh tiếng mê trai truyền ra khắp giang hồ. Thủy Hạo Nguyệt là phụ thân muốn dạy dỗ nữ nhĩ cũng chỉ cần nói một câu thôi là đã bị lão phu nhân nằng đến lên, bà cụ còn cầm gậy đuổi đánh Thủy Hạo Nguyệt khắp nhà, cười cợt Thủy Hạo Nguyệt chỉ còn cách mặc kệ nữ nhĩ. Nhớ năm đó, Thủy Hạo Nguyệt là đệ nhất mỹ nam giang hồ, dùng thần phục tiêu tửngheo lập nên môn phái của mình, còn ôm được mỹ nhân về, là truyền kỳ nào nhưng bây giờ lại trở thành trò cười vì nữ nhĩ.

Lúc đầu không có gì, cũng lắm thì kén rể về môn phái cho nữ như thôi, nhưng ai ngờ, năm 16 tuổi, Thủy Phong Kinhhin gặp được Mục An có danh xưng Lãnh Diện Công Tử ở Anh Hùng Hội thì theo đuổi không ngừng, bỏ luôn thói quen chạy theo sư huynh, trở thành fan cuồng của Mục An.

bối tử: hay còn gọi là đối khảm, là dạng áo có hai vạt trước đặt song song nhau, thường để buông thõng.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tàn Cáp Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 2

Thế là "gái xấu" đệ nhất giang hồ đã nổi danh. Khi nói ra lời này, Mục An rất hãi lòng, mà cũng vì lời này mà hân ta hoàn toàn đắc tội phái Thủy Nguyệt.

Nhưng đối khi lời nói không thể nói quá tuyệt tình, cũng không lâu sau đó, đại ca kết nghĩa của Mục An bị trọng thương vì cứu hân ta, trong cơ thể, kinh mạch hỗn loạn, muốn áp chế phái dùng Phượng Tinh Ngọc nhưng nó đang ở phái Thủy Nguyệt, mà còn là bảo vật trấn phái của phái Thủy Nguyệt.

Phượng Tinh Ngọc sẽ không được cho người ngoài mượn, huống chi là cho Mục An mượn. Vì hân ta mà Thủy gia hoàn toàn biến thành trò cười của cả giang hồ nhưng Thủy Phong Kinhhin lại suốt ngày khóc lóc muốn gả cho Mục An, Tiểu Thất Nương đau lòng nữ nhĩ nên đưa ra điều kiện là chỉ cần Mục An chịu cưới nữ nhĩ của bà thì phái Thủy Nguyệt sẽ cho mượn bảo vật, không làm được thì không cần bàn cãi nữa.

Cuối cùng Mục An không còn cách nào khác nên đành cưới Thủy Phong Kinhhin về nhà.

Nào của Thủy Phong Kinhhin đã bị thật mở cửa mắt nên tự cho rằng đã đạt được ước nguyện, luôn tự xem mình là Mục phu nhân, không chỉ đối với Mục An mà còn lấy danh này ra ngoài gây chuyện thị phi. Mục An không hề viên phòng (động phòng) với nàng, thế là Thủy Phong Kinhhin lại hận tất cả nữ nhân xinh đẹp hơn mình, phàm là có nữ nhân đến gần Mục An thì nàng sẽ liều mạng với người đó. Vốn dĩ là nữ nhĩ giang hồ, liều mạng là chuyện bình thường, huống chi Thủy Phong Kinhhin còn khuyển người ta chán ghét, bị đánh lần này đến lần khác còn không chịu nhớ đời.

Mục An cần bản không muốn ấy nằng nên cũng chả quan tâm tới việc Thủy Phong Kinhhin bị đánh, nằng bị đánh thì hân ta càng vui, hận không thể để nằng tự sinh tự diệt luôn.

Lần này bị đánh là vì Thủy Phong Kinhhin nhìn thấy Lý Tiểu Điệp xếp thứ hai trên Quân Phương Phổ (bảng xếp hạng nhan sắc trên giang hồ) đang nói chuyện với Mục An trên đường, thế là nằng xông lên mắng Lý Tiểu Điệp. Khi còn bé, Thủy Phong Kinhhin đã lớn lên bên cạnh Thủy lão phu nhân nên học hết công phu chửi đổng của đàn bà nông thôn võ cùng thuần thực, mắng một cái là ề rắng, mà tính tình Lý Tiểu Điệp cũng không tốt nên nhao nhao một hồi lại động thủ, trực tiếp đánh Thủy Phong Kinhhin xong mới kết thúc.

Thời điểm Thủy Phong Kinhhin chết là mới mười tám tuổi nhưng nằng không phải bị người đánh chết, cũng không phải là bị người hại chết mà vì Mục An không thích nằng, nên Thủy Phong Kinhhin ra ngoài rượu chè quá độ, ăn no quá mới chết.

Nếu như nguyên nhân chết của Thủy Phong Kinhhin khiến Thất Nguyệt cảm nín thì ủy thác của Thủy Phong Kinhhin lại càng khiến cô cảm lạng. Nằng không muốn trả thù ai, cũng không muốn tìm lật đổ ai mà nguyện vọng duy nhất chính là trở thành mỹ nữ đệ nhất võ lâm để mọi người nhìn thấy Thủy Phong Kinhhin không phải là "gái xấu" mà còn phải si mê nằng.

Thất Nguyệt muốn phun một ngụm máu ra ngoài, nhớ lại dáng người của cô nương này, Thất Nguyệt lập tức cảm thấy điểm kinh nghiệm lần này quá khó kiếm! Đường đời đúng là trắc trở!

Bây giờ Thất Nguyệt chỉ muốn nói với Thủy Phong Kinhhin một câu: Có đúng là muốn ăn đòn mà!

Nhưng có khó khăn cũng phải làm, không có khó khăn cũng phải tạo ra khó khăn để làm, Thất Nguyệt hoàn toàn hiểu rõ là điểm kinh nghiệm sẽ không cho free!

Sa sút tinh thần một chút rồi Thất Nguyệt tự động viên bản thân, không phải là đệ nhất mỹ nữ thời sao? Liều mạng là được!

Ngày ký chế tạo đệ nhất mỹ nữ chương 1: Đường thành!

Thất Nguyệt đợi tới lúc thấy nha hoàn tên Thu Đào tiến vào.

Sáng sớm hôm sau, Thất Nguyệt đang uống cháo, Thu Đào tiến lên bẩm báo nói Mục An muốn gặp cô, kêu cô tới Tùng Trúc viện.

Thất Nguyệt ngừng uống cháo một chút rồi nhai mỳ. Mặc dù Mục An cưới Thủy Phong Kinhhin chỉ là bắt đắđ nhưng dù gì hai người cũng đã bãi đường, mà bây giờ hân ta đã mượn Phượng Tinh Ngọc của Thủy gia xong, đối xử lạnh lùng với Thủy Phong Kinhhin xong, nằng còn bị thương, không những không đến thăm mà còn gọi cô qua, làm người như vậy cũng không từ tế đâu!

Mặc dù Thất Nguyệt chán ghét Mục An nhưng người ủy thác cũng không yêu cầu đi xử lý hân ta nên Thất Nguyệt cũng không muốn gây chuyện để thiếu nhân quả.

- Hân muốn gì?

Thất Nguyệt húp xong ngum cuối cùng rồi thán nhiên hỏi.

Thu Đào hơi kinh ngạc, nếu là ngày xưa thì sau khi nghe Mục An kêu gọi, phu nhân đã nhanh chóng thay quần áo dù màu xong gấp chạy tới đó rồi. Đứng nói là bị thương mà dù chân bị gãy cũng sẽ ráng lết qua đó, bây giờ thì lại bình tĩnh quá mức!

Thu Đào nghỉ hoặc nhìn Tiểu Thất Nương vài lần, thấy đối phương chỉ lo húp cháo, trên mặt không có chút vui mừng nào lại càng nghỉ ngờ.

- Người tò mò nhì!

Thất Nguyệt húp cháo xong, cầm chén đặt lên khay bên giường, sau đó dựa vào gối dựa, khòe miệng mỉm cười nhìn Thu Đào.

- Nô tỳ không dám!

Thu Đào tranh thủ cúi đầu, hốt hoảng nói.

Nàng ta cảm giác không sai, phu nhân đúng là thay đổi rồi, giống như là... biến thành một người khác vậy!

- Người đoán không sai! Ta không phải là Thủy Phong Kinh trước đây!

Thất Nguyệt như đã nhìn thấu suy nghĩ của Thu Đào, gõ gõ mép giường rồi nói. Khẩu khí nhẹ nhàng, phảng phất chỉ nói là “Thời tiết hôm nay thật đẹp!” hay là “Cháo nấu ngon lắm!” nhưng ý của câu lại không thể khiến người nghe bình tĩnh nổi.

Nếu người khác nói với Thu Đào như thế thì nàng ta chỉ cho rằng đó là đùa giỡn nhưng Thất Nguyệt nói xong thì nàng ta lại đột ngột ngừng đầu, đối diện với người đang nửa nằm nửa ngồi, vẫn thản thê đẩy thịt mỡ kia, vẫn áo bông lớn tục tằng không chịu nổi nhưng nụ cười này không phải là Thủy Phong Kinh trước đây có, còn âm thanh khi nàng gõ mép giường lại như gõ từng cái vào lòng Thu Đào.

Thất Nguyệt thấy Thu Đào chảy mồ hôi, nhủ thầm rồi nói tiếp:

- Người xưa đã nói rồi: Người đều có hất khiêu, nếu không thôn sẽ ngu dại, lần này bị thương, ta như đã phá vỡ vật chắn nên cả người đều thông suốt, phóng khoáng, nhìn lại bản thân cứ như là một người khác!

Giọng nói Thất Nguyệt giống như mấy ông thầy bói, nói một chút lại dừng, nhìn Thu Đào đang nghỉ ngờ không thời nói:

- Ta nói cho người nghe là vì muốn người giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Sau khi thành công, ta sẽ giải trừ sinh kế với người, trả tự do cho người, người thấy sao?

Đây là biện pháp Thất Nguyệt đã nghĩ rất kỹ mới chọn, bây giờ cô cần người giúp đỡ mà Thu Đào này ưng cử viên tốt nhất.

Khi nói tới sinh kế, con người t co rụt, mặc dù nàng ta không tin cái gì mà khai khiêu do Thất Nguyệt nói nhưng nàng ta cũng không muốn tìm hiểu thêm. Mặc kệ là vì cái gì hoặc là vì ai, nàng ta đều không thể chạy được, chỉ cần trên người nàng ta còn kẻ ước thì sẽ không thể rời khỏi Thủy Phong Kinh. Còn về phần có thể Thủy Phong Kinh bị người khác giả mạo hay không, Thu Đào cho rằng chuyện đó là không thể, không nói thứ khác mà chỉ nói đến dáng người này thôi, người khác có muốn bắt chước cũng không thể!

Thu Đào vốn đi là giáo đồ Ma Giáo, lúc ấy bị Thủy Hạo Nguyệt và Tiểu Thất Nương tiến đến đánh Ma giáo bắt giữ tại Băng Uyên Cốc. Lúc ấy nàng ta còn nhỏ, còn có không ít thiếu nữ bằng tuổi nàng ta vừa mới nhập giáo không lâu nên không làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhân sĩ chính đạo rồi rầm, nếu thả thì không biết sau này họ có làm ác hay không, nếu giết thì lại quá mức tàn nhẫn. Cuối cùng họ được phân cho mấy nữ hiệp sĩ để làm thị nữ hoặc dọn dẹp sơn môn, coi như là để quán giáo họ.

Thu Đào bị Tiểu Thất Nương mang về, đúng lúc Thủy Phong Kinh cũng được đón về nhà. Tiểu Thất Nương thấy Thu Đào lạnh lợi nên để Thu Đào làm nha hoàn cho Thủy Phong Kinh, Tiểu Thất Nương còn hạ độc môn bí truyền và sinh kế cho Thu Đào, buộc sinh mệnh của Thu Đào và Thủy Phong Kinh vào một chỗ, Thủy Phong Kinh còn phi hoải bản thân thì Thu Đào còn sống, Thủy Phong Kinh chết thì nàng ta cũng vong.

Thu Đào xem thường Thủy Phong Kinh nhưng lại không thể không tận tâm hầu hạ.

Thu Đào biết võ nhưng nàng ta chán ghét Thủy Phong Kinh nên mới khi Thủy Phong Kinh bị đánh, nàng ta đều đứng một bên khoanh tay xem trò hay, chỉ cần không đánh chết thì nàng ta đều sẽ đứng nhìn.

Thu Đào muốn tự do nhất, từ khi còn nhỏ, nàng ta đã bị bán vào Ma giáo, từ đó về sau, nhân sinh của nàng ta vẫn luôn sống vì người khác. Bây giờ lại có cơ hội, Thu Đào đương nhiên sẽ không bỏ qua, không ai muốn sống chết của mình lại do người khác quyết định.

- Phu nhân...

Thu Đào trầm tư một hồi, sau đó cô gắng trấn định nói, nhưng giọng nói của nàng ta vẫn hơi run rẩy.

- Gọi ta là tiểu thư!

Thất Nguyệt có chút ghét xưng hô này nên nhủ thầm nói.

Thất Nguyệt nghe lời đổi cách gọi:

- Tiểu thư, người muốn đạt được nguyện vọng gì?

Thu Đào quyết định đánh cược một lần.

- Trở thành mỹ nữ đệ nhất võ lâm!

Thất Nguyệt nói ra cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cô cũng cảm thấy nguyện vọng này không khả thi lắm.

Thu Đào ngu người nhìn Thất Nguyệt, dùng sức chớp mắt:

- Há? Tiểu thư ời, hình như nô tỳ mới nghe lầm gì đó! Người nói lại nguyện vọng đi ạ!

- Khụ khụ... là... mỹ nữ đệ nhất võ lâm!

Thất Nguyệt vuốt mũi, nói xong thì mặt cô đỏ lên.

- Tiểu thư, nô tỳ có thể đổi lại là nhất thống giang hồ không ạ?

Giọng nói Thu Đào có chút nức nở, nàng ta cảm thấy sự kiên định với rồi của mình đã ta như bọt xà phòng rồi.

***

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 3

Dưới sự cường bức và lợi dụ của Thất Nguyệt, Thu Đào dùng tư thái như là đi chịu chết mà bị Thất Nguyệt lừa kéo lên thuyền hải tặc. không phải Thất Nguyệt không từ tể, muốn lôi kéo đem lưng mà là nếu như không có sự phối hợp của Thu Đào, mọi chuyện sẽ không thể nào tiến hành tiếp được.

Đối với việc lôi kéo Thu Đào nhập bọn với mình, Thất Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại khá nhiều lần rồi mới quyết định, nói nửa thật nửa giả với Thu Đào, nói dối mà xen lẫn thật giả thì mới khiến người dễ tin tưởng. Thu Đào cũng không phải là đồ ngốc, nàng ta hầu hạ Thủy Phong Kinh đã nhiều năm, một hai ngày thì Thất Nguyệt còn có thể diễn nhưng thời gian dài, chắc chắn sẽ bị phát hiện, so với việc để Thu Đào nghỉ loạn thì không bằng kéo nàng ta nhập bọn.

-Tiểu thư, người có muốn đến chỗ Mục thiếu gia không?

Thu Đào quả nhiên rất lạnh lợi, sau khi Thất Nguyệt kêu nàng ta gọi mình là tiểu thư thì nàng ta đã4 hiểu ý của Thất Nguyệt, sau khi trở thành đồng minh, Thu Đào cũng sử lại xưng hô đối với Mục An.

-Không đi! Người gửi tin cho nương ta đi, nói ta muốn cùng cách (ly hôn)!

Thất Nguyệt vừa cảm tấm gương soi gương mặt to lớn của mình vừa nói chuyện với Thu Đào.

-Hà?

Mặc dù mới nghe Thất Nguyệt nói mình đã thay đổi nhưng Thu Đào nhất thời còn chưa thể tiếp nhận sự thay đổi lớn này, nàng ta chỉ cho rằng Thất Nguyệt đau lòng nên mới bất mãn với Mục An, lại không ngờ nàng lại dứt khoát tới thế. Mấy ngày trước còn muốn sống muốn chết mà đuổi theo Mục An, bây giờ lại muốn hòa ly, phải biết rằng khi Thủy Phong Kinhhin muốn gả cho Mục An thì nàng cũng nghĩ hết tất cả mọi thủ đoạn.

-Thuận tiện dọn phòng bếp là ta sẽ không ăn cơm tối! Nấu cho ta một chút canh bí là được rồi!

Thất Nguyệt nhớ lại gương mặt mình, phát hiện vẫn có chút dè dặt, dù sao năm đó, Tiểu Thất Nương và Thủy Hạo Nguyệt đều là tuấn nam mỹ nữ, nữ nhi của họ chắc chắn không thể kém hơn.

Những cú sốc liên tiếp khiến Thu Đào ra ngoài với đầu óc mơ màng, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nhớ ra chuyện phải phải tiểu nha hoàn đi truyền lời cho Mục An, sau đó lại kêu gài sai vật đi truyền tin cho Tiểu Thất Nương.

Ở một nơi khác trong tòa nhà, bên trong sân trồng trúc xanh tạo nhà, hai nam tử đang so kiếm với nhau, một người có dáng vẻ môi hồng, răng trắng, mặc áo trắng như tuyết, một người thì mặc áo xanh, mắt như bầu trời đêm đầy sao. Hai người cử người tới ta đi, kiếm pháp tuyệt diệu, là trúc chung quanh cũng bị kiếm khí của hai người làm dao động, thấy cảnh này, dù cho ai cũng sẽ ca ngợi một tiếng.

Sau khi thu lại một chiêu cuối cùng, nam tử mặc áo xanh cho kiếm vào vỏ, nam tử áo trắng lại bỏ một kiếm vào một cây trúc, chỉ trong tích tắc, cây trúc kia bị chém thành hai đoạn, vết gãy rất bén, không có chút thô ráp nào.

-Mục An, đừng tức giận nữa! Cây trúc đó đâu có chọc ghẹo gì đệ đâu!

Nam tử mặc áo xanh cười nói, cầm lấy bầu rượu kế bên, đưa lên miệng uống một hơi.

-Làm sao để hết giận được đây! Huynh dẫn muội muội tới đây nhận lỗi mà nàng ta còn quá đáng như thế, chẳng những bắt chúng ta đợi nửa ngày rồi còn từ chối tới đây! Ta thấy Tiểu Điệp đánh đúng lắm, đúng là khiến người khác tức giận mà!

Mục An cướp lấy bầu rượu trong tay nam tử áo xanh, uống liền mấy ngụm, khi buông bầu rượu thì đôi môi càng thêm hồng nhuận, bề ngoài đều tuấn mỹ hơn người.

Nam tử mặc áo xanh tên Lý Tử Hành, người giảng hồ thường gọi y là Tiểu Diêu Phiến, là nhân vật nổi tiếng như Mục An. Bình thường y sẽ dùng kiếm nhưng binh khí sở trường của y lại là một cây quạt sắt mỏng như cánh ve.

Dù Lý Tử Hành không cảm thấy muội muội mình làm sai nhưng dù sao thì Thủy Phong Kinhhin cũng là con của cặp phu thê tiền bối nổi danh trên giang hồ, Lý Tử Hành không muốn có mâu thuẫn với họ nên chạy tới đây một chuyến, ai ngờ bị ăn canh bẻ món (chủ từ chối gặp khách hoặc không muốn cho khách vào nhà)

Nhưng có gặp cô nương mập kia không cũng không quan trọng, y đã làm đúng lễ nghĩa cho người ta nhìn, dù nói thế nào y cũng không đuối lý.

-Mục An, cũng làm khó dễ rồi! nếu không phải vì Nam Bình huynh, huynh cũng không cần phải cưới một người như thế!

Lý Tử Hành vỗ vai Mục An đầy đồng cảm nhưng lại bị Mục An tức giận tránh né.

Mục An ghét nhất là bị người khác nhắc tới chuyện mình bị ép phải cưới cái người xấu xí kia, hiện tại đang tức giận, nghe xong còn giận dữ hơn, hần ta trung mắt Lý Tử Hành một cái.

Lý Tử Hành tự biết mình lỡ lời nên cười nói:

-Ha ha, ca bỏ tội với đệ, mời đệ đi uống rượu! Đi thôi, chúng ta tới Khách Lai Cư!”

Lý Tử Hành kéo Mục An ra cửa.

.....

Thất Nguyệt nằm suốt hai ngày, có lẽ là vì được bôi thuốc mỡ tốt nên vết thương trên người cũng đã lành nhiều rồi, rốt cuộc cũng có thể đi dạo trong viện một chút. Mấy ngày nay, cô đều ăn rau, củ quả, để sống qua ngày, đối việc ăn uống điều độ, Thất Nguyệt không hề có chút gánh nặng vì tử nhỏ đến lớn, cô ăn dịch dinh dưỡng dễ lòn lén. Trong thời đại vũ trụ, chỉ có gia đình giàu có mới có thể ăn rau, củ và các loại thịt tự nhiên, còn người bình thường chỉ có thể uống dịch dinh dưỡng để sống qua ngày. Trước thời đại vũ trụ chính là thời tận thế, lúc đó, đất đai bên trên tinh cầu bị ô nhiễm rất nặng, từ đó về sau. Trên mặt đất đã không thể mọc ra thực vật nữa, chỉ còn lại vài khi đất có thể trồng trọt nên có thể tưởng tượng được là chúng quý giá cỡ nào!

Cho nên ăn hoa quả cũng không khó ăn bằng hương vị của dịch dinh dưỡng.

Nhưng Thất Nguyệt có một phiền não là trước đó, nguyên chủ có sức ă quá lớn nên đến lượt Thất Nguyệt thì luôn ở trong tình trạng đói khát cực độ.

Người giám báo không thành công đều là vì không thể chịu đựng được áp lực, đối với Thất Nguyệt, nhiệm vụ thất bại cũng tương đương với việc lĩnh hồn của cô sẽ trực tiếp bị hệ thống hấp thu, trước mặt tử vong, đói không còn là vấn đề.

Thất Nguyệt lại hít thêm mấy ngụm canh bí, canh thanh đạm tới mức không có một chút vàng mỡ, nhưng sau khi uống nước no nê, Thất Nguyệt cảm thấy trong dạ dày mình cũng dễ chịu hơn một chút.

Thất Nguyệt làm vài động tác vận động đơn giản, lần này nàng đã đổi một bí tịch nên bây giờ muốn thử luyện võ, nhưng lại không được vì thứ nhất là do nguyên chủ không có chút bản lĩnh nào, Thất Nguyệt chỉ có thể luyện tập sức lực một chút; hai là do thân thể này quá béo, bây giờ nàng đứng còn không thấy chân, tay không sờ tới lưng, muốn luyện võ là không thể, ngược lại ngồi lên người kẻ thù để họ bị ngộp chết thì có thể cân nhắc một chút.

Thất Nguyệt dùng khăn lau mồ hôi, bên ngoài truyền tới tiếng người nói chuyện, Thất Nguyệt chưa kịp nghe thì cửa đã bị đẩy ra, một nữ tử mặc áo đỏ vội vã xông vào. Thu Đào theo sát phía sau nháy mắt với cô, dáng vẻ như cô vợ nhỏ

-Đứa nhỏ này, tại sao lại muốn hợp ly (hòa ly)? Lúc ấy gây chuyện để được gả là con, bây giờ mới gả được nửa năm đã muốn hòa ly. Nương sắp chết vì lo nghĩ cho con rồi đó!

Nữ tử vừa bước vào đã nói giận, Thu Đào đi theo sau. Thất Nguyệt âm thầm đánh giá Tiểu Thất Nương, theo lý thuyết, Tiểu Thất Nương đã sắp bốn mươi nhưng trong mắt Thất Nguyệt chỉ giống thiếu nữ hai bảy, hai tám. Một bộ kỳ trang màu lửa đỏ bó sát người, tư thế hiên ngang, mủi phượng kiều nhẹ, một tay nhéo lỗ tai Thất Nguyệt, tay kia cầm roi, mặt mũi toàn là vẻ rên sát không thành thép.

-Thất Nương, nàng đừng kích động!

Theo sát phía sau họ, một nam nhân tiến lên, thấy Tiểu Thất Nương nhéo tai Thất Nguyệt,một tay lại muốn chỉ chửi trán Thất Nguyệt thì nhanh chóng cản lại.

-Nương, nương! Đừng đánh nữa! Con đang bị thương nữa, còn chưa khòe đâu ạ!

Thất Nguyệt vội nạn đau nên không thêm để ý tới mặt mũi, tranh thủ thời gian cầu xin tha thứ.

Nam tử đi đầu chính là phụ thân của Thất Nguyệt Thủy Hạo Nguyệt, tướng mạo vô cùng nhỏ nhắn, ôn hòa, nhìn bề ngoài chỉ có khoảng ba mươi mà thôi, đứng chung với Tiểu Thất Nương thì đúng là một đôi bích nhân (cặp đôi xứng với nhau, xứng đôi vừa lứa, đẹp đôi). Thủy Hạo Nguyệt không hổ danh hào mỹ nam đứng đầu vô lâm năm đó, sắp bốn mươi nhưng vẫn đẹp trai tới mức khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Tiểu Thất Nương cũng rất tức giận, thấy tướng công ngăn cản mình thì thuận tay thả ra nhưng trong ngực vẫn ghen một cục. Bà nghe nói nữ nhi bị đánh, lại còn muốn cùng cách (ly hôn) thì tức khắc giận sôi máu. Bà tất nhiên cũng biết khuê nữ mình thích Mục An bao nhiêu, bây giờ lại muốn hòa ly thì có thể thấy nàng đã chịu uất ức tới mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thiếu

Nguồn cái pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 37: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 5

Mục An nhìn Thất Nguyệt vài cái, trong lòng thầm suy đoán xem lời Thất Nguyệt nói muốn hòa ly. Lần này nghe nói Thủy Hạo Nguyệt và Tiểu Thất Nương qua đây, hần ta mang theo một bụng lửa giận đi tới đây, bị hai người này ép buộc cưới cái người xấu xí kia thì thôi đi, bây giờ còn muốn quân cách hai người ở chung nữa, chẳng lẽ họ còn muốn ép hần ta viên phòng với cô nương xấu xí kia sao?

Mục An cũng rất bị thâm, hần ta là nữ tử duy nhất của Mục trưởng lão phái Côn Luân, đáng tiếc là năm đó, Mục trưởng lão đã bị giáo chủ Ma giáo giết chết, còn mẫu thân của Mục An cũng tự sát theo sau đó. Theo lý thuyết, phái Côn Luân không nên bỏ mặc hần ta không quan tâm, tiếc là chương môn hiện tại lại từng có mâu thuẫn với cha Mục An nên sau khi Mục trưởng lão qua đời, Mục An trở thành kẻ ‘cha không đau, mẹ không thương’. Trong môn phái, Mục An bị cô lập,

không còn cách nào khác nên hần ta mới tự bước chân vào giang hồ vì hần ta có võ công cao, diện mạo lại đẹp nên cũng tạo nên danh tiếng của riêng mình. Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, vừa nổi tiếng không lâu, hần ta đã bị Thủy Phong Khinh coi trọng, đại ca hần ta lại bị đe dọa tới tính mạng nên cần phải mượn bảo vật trấn phái của phái Thủy Nguyệt để cứu mạng, còn phải lập lời thề trong một năm, không được bước chân vào giang hồ, phải ở lại với bà mệp này. Mệp An là kẻ tâm cao khí ngạo, không ra tay giết Thủy Phong Khinh đã là khoan nhượng lắm rồi, sao còn chịu bảo vệ nàng cơ chứ!

Thủy Hạo Nguyệt đánh vỡ không khí im lặng trước, ông mở miệng nói:

-Lần này ta tới là vì nữ nhi của ta muốn hòa ly với người, hôn sự này vốn dĩ là sai lầm! Hôm nay cũng coi nên kết thúc nó, mọi người lấy vợ gả chồng sẽ không liên quan tới nhau nữa!

Tiểu Thất Nương học hành một tiếng nhưng không nói gì, thấy Thất Nguyệt còn đang nhìn Mệp An thì hận sắt không thành thép mà dùng ngón tay chọc đầu cô một cái.

Thất Nguyệt vẻ cùng oan ức, cô chỉ muốn xemt hừ về mặt của Mệp An thôi! Theo lý thì Mệp An nên vui về mối phải!

Thực tế cũng đúng như Thất Nguyệt dự đoán, Mệp An có danh hiệu Lãnh Diện công tử (công tử mặt lạnh) mà hiện tại, vẻ mừng rỡ lại hiện rõ trên gương mặt hần ta.

Thấy Thất Nguyệt nhìn qua, Mệp An còn kinh ngạc hỏi lại:

-Thật sao?

Thất Nguyệt cố gắng rặn ra vẻ mặt đau thương mà gật đầu.

Thịt trên mặt nàng cũng run lên theo, nhìn rất buồn cười.

Nếu là ngày xưa, Mệp An nhất định rất chán ghét gương mặt này nhưng hôm nay, hần ta lại cảm thấy từng mảng thịt rung động lại đáng yêu đến thế!

-Người sẽ không dối ý chứ?

Hỏi xong, Mệp An lại hỏi hần, lẽ mà đối phương nói là hỏi hần thì hần ta làm sao đây? Bây giờ, hần ta chỉ muốn thoát khỏi bà mệp này thôi, nó đã trở thành ma chướng của hần ta rồi, ở chung với Thủy Phong Khinh nửa năm, nơi này đã trở thành Địa Ngục nhân gian đối với. Dù năm đó, cha mẹ hần ta đều qua đời, bị đồng môn xa lánh thì hần ta cũng không thống khổ như thế này.

-Không dối ý! Bây giờ viết thư hòa ly đi!

Thất Nguyệt vẫn gật đầu.

Mệp An sợ Thất Nguyệt không chịu hòa ly nữa nên nhanh chóng múa bút, dùng nét chữ rồng bay phượng múa viết thư hòa ly.

Sau khi nhìn Thất Nguyệt ấn dấu tay lên, cả người Mệp An như hồi sinh lại lần nữa.

Nhìn Mệp An tràn đầy sức sống rồi đi, Thủy Hạo Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Thất Nương còn đang an ủi Thất Nguyệt còn già vờ đau lòng.

-Hòa ly cũng tốt! Tí nữa thu dọn đồ đạc rồi theo cha mẹ về môn phải. Tổ mẫu con rất nhớ con đấy! Nếu không phải là đường xá xa xôi thì bà đã theo tới rồi! Trước khi đi còn đưa bao thật khó do bà làm mang tới, sợ con bị đói tới gầy!

Tiểu Thất Nương vuốt gương mặt tròn vò của Thất Nguyệt, đau lòng nói:

Nghe thì Thủy lão thái thái, Thất Nguyệt mừng mình một cái, cô quyết định mình không thể quay về môn phải, nếu không Thủy lão thái thái sẽ nuôi cô như nuôi heo mứt, như vậy, hoàn thành nhiệm vụ sẽ trở thành mục tiêu vĩnh viễn không thể đạt được.

-Nương, con nhớ ngoại công (ông ngoại) có một căn phòng trong khu rừng nhỏ ở Bách Hoa Cốc, con muốn tới đó ở một thời gian, coi như là để khuấy khỏa, giải sầu!

Thất Nguyệt kéo tay Tiểu Thất Nương, thần mật nói.

-Con không về à? Vậy không biết tổ mẫu của co sẽ âm ỉ cờ nào đâu!

Tiểu Thất Nương không đồng ý, lắc đầu.

-Nương, lần này hòa ly xong con đã thông suốt rồi! Con muốn ốm lại, muốn luyện võ, mấy năm nay con hồ đồ làm người giang hồ chê cười, khiến cha mẹ bị bọn họ chê cười, nói xấu trên đầu. Nếu giờ con trở về, tổ mẫu khẳng định sẽ không nỡ!

Thất Nguyệt dong đưa cánh tay Tiểu Thất Nương, nhõng nhẽo vờ bà.

Tiểu Thất Nương bị cô làm chóng mặt nên nói:

-Ta kêu con ăn ít lại thì con không nghe, hiện tại trường thành, con cũng hiểu chuyện rồi đó! Có điều về môn phải cũng được mà, con đi Bách Hoa Cốc thì ai dạy võ công cho con, không bằng trở về môn phải, nương sẽ tự tay dạy dỗ, tuy giờ luyện thi có chút trễ nhưng tư chất của con khi còn bé giống cha con nên rất tốt!

Tiểu Thất Nương cũng chưa đồng ý, vừa bị Thất Nguyệt lắc vừa nói.

-Ta thì nghĩ ra ngoài một khoảng thời gian cũng tốt!

Thủy Hạo Nguyệt nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Thấy Tiểu Thất Nương khó hiểu nhìn mình, ông còn cười nói với Thất Nguyệt:

-Khinh Khinh có thể chất cực âm, còn là thân thân thể thuần âm trăm năm khó gặp, Ma giáo thích loại lỗ đỉnh này nhất vì có thể làm ít được nhiều. Năm đó, chúng ta đưa con đi là vì có người muốn bắt con, hiện tại Ma giáo lại trời dấy, con tới Bách Hoa Cốc ở một khoảng thời gian cũng tốt! Bách Hoa Cốc có tầng tầng cơ quan kín đáo, có cơ quan bảo vệ, người bình thường cũng sẽ không đến được bên ngoài cốc, đợi cha và nương giải quyết xong chuyện này thì sẽ đến đón con!

Thất Nguyệt không ngờ nguyên chủ lại có thể chất như thế nên khi còn bé mới bị đưa đi. Kiếp trước, nguyên chủ không biết cũng không hòa ly, cha mẹ của nàng cũng không ngờ hai người không viên phòng. Nếu thể chất thuần âm mất đi trình tiết thì cũng mất đi hiệu quả thái bô.

Tiểu Thất Nương nghe xong cũng thấy có lý, vì vậy bà chuẩn bị cho Thất Nguyệt một xe vận dụng, còn cho cô hai quyển bí kiếp gia truyền rồi đóng gói Thất Nguyệt đưa tới Bách Hoa Cốc.

Trong một chỗ nước sâu lạnh lẽo trong phòng băng, một nam tử tuấn tú mặc đồ trắng đang ngồi, hần bất động rất lâu, thậm chí còn không có hô hấp, cả người giống như đã hòa vào trong hàn băng nghìn năm, không có chút sinh khí nào, kết hợp với tướng mạo thoát tục của hần, nhìn như hần đã phi thăng thành tiên.

Qua hồi lâu, Thượng Quan Văn Mộng mới chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hần vẫn không thể đột phá tầng thứ bảy, trong giáo (Ma giáo) đã có nhân tâm dao động, mấy người gọi là nhân sĩ chính phái cũng đã rục rịch, nếu hần tiến vào tầng thứ bảy thì có thể giải quyết mọi việc dễ dàng rồi, nhưng hiện tại lại như đang làm hần.

Cửa động vang lên âm thanh của chuông gió, Thượng Quan Văn Mộng ẩn một cơ quan bên cạnh, cửa động bên ngoài mở ra, một nữ tử mặc đồ trắng tiến vào.

Nữ tử có mái tóc màu tím, mắt cũng màu tím.

-Giáo chủ!

Nữ tử khom người quỳ xuống hành lễ.

-Có chuyện gì? Bàn tọa đã nói khi ta bế quan thì không được làm phiền ta sao?

Giọng Thượng Quan Văn Mộng rất bình thản nhưng nữ tử đối diện lại bắt đầu run rẩy.

Nàng ta đã thấy thủ đoạn của Thượng Quan Văn Mộng, nếu hần không vui, chỉ sợ một khắc sau đó, nàng ta đã thành người chết.

-Giáo chủ, lần này là có việc gấp! Có thuộc hạ bẩm báo là đã phát hiện nữ tử có thân thể thuần âm!

Nữ tử vội vàng nói, nàng ta sợ tên ma đầu vì khó chịu mà giết mình.

-Hừ?

Thượng Quan Văn Mộng lộ ra tia hừng thủ trong ánh mắt.

-Ồ đâu?

Hắn hỏi.

-Chính là nữ nhi của Tiểu Thất Nương và Thủy Hạo Nguyệt! Nàng ta tên Thủy Phong Khinh, năm nay mười sáu, bọn họ đang định đưa nàng ta tới Bách Hoa Cốc, có lẽ hiện tại đã ở trên đường! Chi là...

Nữ tử kia ngừng nói, không biết nên nói tiếp thế nào.

-Chỉ là cái gì? Đừng áp a ấp ứng nữa!

Thượng Quan Văn Mộng có hơi mất kiên nhẫn.

-Nhưng Thủy Phong Khinh này khá khó coi!

Nữ tử cẩn thận nói, trên trán cũng chảy mồ hôi lạnh.

-Cũng không phải là muốn tướng mạo của nàng ta, đẹp hay không cũng không qua trọng! Bàn tọa muốn ra ngoài một chuyến, kêu tả hữu hộ pháp quản lý việc trong giáo đi!

Thượng Quan Văn Mộng dặn dò một câu, lời còn chưa dứt, người đã ra khỏi cửa động.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tận Cập Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 6

Trong lần đi Bách Hoa Cốc lần này, Tiểu Thất Nương và Thủy Hạo Nguyệt tự mình hộ tống Thất Nguyệt, đồng thời còn nhờ mấy vị lão tiền bối trên giang hồ giúp đỡ để cùng nhau bảo vệ Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nghĩ bọn họ quá hưng sư động chúng (làm quá), nếu như kẻ thích ăn thịt người muốn cướp cô thì cũng dễ hiểu, một đồng thịt này cũng đủ để ăn hai tháng, còn cướp tới làm lò đỉnh thì chỉ có tên đàn ông khẩu vị nặng mới hạ miệng được thôi.

Nhưng vào buổi chiều ba ngày sau khi xuất phát, thật sự có kẻ không mở mắt xuất hiện.

Đó là một buổi chiều mặt trời chói chang, vì không có con ngựa thích hợp nên Thất Nguyệt đành buông tha việc tập cưỡi ngựa, cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa.

Thất Nguyệt dõi mắt nhìn nỏ dom dóm, dạ dày kêu réo ầm ĩ, phát ra âm thanh to rõ.

- Ta không chịu nổi rồi! Thu Đào, đến giờ ăn chút điểm tâm (đồ ăn lót dạ) rồi!

Thất Nguyệt hữu khí vô lực dùng cái tay như củ cải xoa xoa bao tử của mình, cố gắng trấn an nó nhưng nó lại phát ra âm thanh lớn hơn.

- Tiểu thư, người ráng nhịn thêm chút nữa được không?

Thu Đào nắm chặt tay mình, cổ vũ Thất Nguyệt.

Từ khi Thu Đào bị Thất Nguyệt kéo lên thuyền gặc, Thu Đào bắt đầu xem việc Thất Nguyệt trở thành mục tiêu cuộc đời của mình, nàng ta hận không thể cắt từng khối thịt trên người Thất Nguyệt xuống. Từ ngày đó về sau. Mỗi ngày, trừ củ cải, Thất Nguyệt chỉ được ăn cải trắng, hình thức như đang nuôi một con thỏ mập.

Rốt cuộc Thất Nguyệt cũng biết tại sao mất thỏ lại đó như vậy rồi!

- Thật sự không nhịn nổi rồi! Sáng nay ta chỉ ăn có một miếng gà lách nhóthời, trưa thì ăn một miếng cà rốt, có thể sống tới giờ đây là kỳ tích rồi!

Thất Nguyệt bị nguyên chủ ảnh hưởng nên có nỗi nhói đau cuồng đối với thức ăn, mới bắt đầu vẫn còn tốt, sau đó thì càng ngày càng đói, nhìn cái gì cũng giống Giò Thủy Tinh (水晶肘子).

- Được rồi!

Thu Đào bắt đầu dĩ lễ dĩ dẫu, lấy hộp, com từ phía sau, sau đó cẩn thận cầm một miếng dưa leo từ bên trong ra.

Thất Nguyệt cầm miếng dưa leo, nhìn qua nhì lại, nhìn xuyên qua miếng dưa leo, thậm chí cô còn thấy được cả lông mi của Thu Đào.

- Hầy, làm khó người dễ có cái miệng như thế!

Thất Nguyệt cầm miếng dưa leo móng tanh tho một tiếng rồi cẩn thận bỏ vào trong miệng, chia ra làm mấy miếng nhỏ nuốt xuống.

Cách ăn uống giảm béo này sẽ không tốt đối với người khác nhưng đối với Thất Nguyệt, nó chỉ có thống khổ về tinh thần chứ không có tổn thương về mặt cơ thể. Vì cô sống thời đại vũ trụ, khi còn trong trại huấn luyện, cô từng học cách điều tiết năng lượng, có thể chia năng lượng trong cơ thể ra từng phần để sử dụng, đây cũng là một phương pháp căn bản để khống chế năng lượng của người tiến hóa.

Mặc dù không chết đói nhưng bụng cô vẫn rất khó chịu, đặc biệt là đối với loại Dạ Dầy Vương như nguyên chủ thì Thất Nguyệt lại càng khổ sở hơn gấp trăm lần.

Sau khi ăn xong miếng dưa leo móng, Thất Nguyệt cảm thấy mình càng đói hơn. Cô im lặng nhìn tay mình, đột nhiên cảm thấy đó là một cái chân giò lớn.

- Tiểu thư, nó tỷ phát hiện mấy ngày nay người đã gầy đi rất nhiều đấy a!

Thu Đào thấy Thất Nguyệt nhìn tay cô, trong mắt phát ra ánh sáng xanh đối bụng thì rừng mình một cái, vội vàng tìm cơ hội sự chú ý của cô.

Thật sự là cô đã gầy xuống một chút nhưng đối với trọng lượng thân thể này, nhiều đó cũng chỉ như muối bỏ biển.

Thất Nguyệt đang trò chuyện câu được câu không với Thu Đào, ngoài xe đã loạn lên rồi!

Thất Nguyệt hiểu kỳ vén rèm xe lên, một mùi tên bay thẳng tới, làm cô sợ tới mức nhảy dựng, xẹt qua thái dương cô rồi cắm vào cái bàn nhỏ trong xe.

- Khinh Khinh, đứng ra ngoài! Có người của Ma giáo tấn công!

Tiểu Thất Nương ở ngoài xe la lên.

Thu Đào cũng rút loan đao nhỏ bên hông ra, bảo vệ trước mắt Thất Nguyệt.

- Thật sự có kẻ không chịu mở mắt tới cướp ta!

Thất Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm một câu, trong lòng cũng không biết nên vui hay buồn.

Thất Nguyệt nghe thấy tiếng đao kiếm xen lẫn bên ngoài.

Từ trong túi tiền móc ra một viên Lưu Ly Châu trong suốt long lanh, viên Lưu Ly Phích Lịch Châu này do đại sư Âu Dương Dã dày công chế tạo. Thế gian này chỉ có ba viên, trước khi xuất phát, Thủy Hạo Nguyệt đã đưa cho Thất Nguyệt để cô có thể tự bảo vệ bản thân vào thời điểm nguy hiểm. Thu Đào nhìn ra ngoài hai lần nhưng sau đó, sắc mặt của nàng ta cũng không tốt, rõ ràng là tình huống bên ngoài không lạc quan cho lắm.

Quả nhiên, Thủy Hạo Nguyệt ở bên ngoài đã bị dẫn dắt, tách xa khỏi xe ngựa, một bóng trắng lao thẳng tới chỗ xe ngựa.

Mảnh vải gấm của xe ngựa bị xô lên, ánh mắt trời chói mắt chiếu vào, một nam tử mặc đồ trắng đang vén mảnh dầm ngoài xe.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào đột ngột khiến Thất Nguyệt hép mắt lại, trong thời điểm cô hép mắt, Thu Đào đã bị đánh bất tỉnh, té xù trên đất, để lộ ra Thất Nguyệt đang được nàng ta bảo vệ phía sau.

Lòng bàn tay Thất Nguyệt đỏ mỏ hôi, có đang suy xét xem có nên ném hạt châu ra không, nhưng ở khoảng cách này mà bị nổ thì cô cũng sẽ bị thương nặng.

Gương mặt nam tử như được bằng tuyết đúc thành, ánh mắt nhìn trên người Thất Nguyệt, Thất Nguyệt cũng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, giao nhau dưới ánh mặt trời.

Nếu như đây là sự tương tác bằng mắt của một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành và một soái ca thì bây giờ đã là tình cảnh Thiên lôi cầu động địa hỏa (chỉ trạng thái kích tình bản ra bốn phía của cặp tình nhân), ‘tách tách tách’, tia lửa chớp động. Sau đó, hai người sẽ tạo nên một câu chuyện tình kinh thiên động địa, quý thần khiếp sợ, quá trình đại khái sẽ là quen biết → qua lại → hiểu lầm → làm hòa → kết hôn → cãi nhau → ngược luyến → lại làm hòa → sống chết có nhau. Nhưng bây giờ, một anh đẹp trai ngất trời lại nhìn một cô nàng mập mạp hơn hai trăm cân nữa ngẩng trời, qúa trình này sẽ được bỏ qua, Thượng Quan Vân Mộng cắn răng ken két, cuối cùng, hắn phun ra một chữ “Ha” rồi vứt mảnh bỏ đi.

Người của Ma giáo ở bên ngoài thấy mặt giáo chủ đen thui, chắc cũng không thêm chặm đất mà bay đi luôn nên họ cũng không biết nên làm gì. Vì thế, tất cả người của Ma giáo đều phản phật rút lui theo Thượng Quan Vân Mộng.

Thái độ của đối phương khiến Thất Nguyệt đang cầm Lưu Ly Châu để liều mạng bị thương nặng để tự bảo vệ bản thân cảm thấy cô đang tự mình đa tình, Thất Nguyệt ngồi trong xe, thịt mỡ trên người cô bắt đầu run rẩy.

- Ha cái đầu người! Có gì hơn người chứ! Đợi lão nương trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì xem ngươi còn bắt hay không! Ngày nào đó mà ngươi rơi vào tay ta thì tên trướng thối nhà ngươi tiêu rồi @@**%/%%... (kí hiệu trong truyện nhé)

Thất Nguyệt tức giận mặt không chế, giắt mảnh xe ra, nhẩy xuống xe, chống nạnh bắt đầu mắng to, mắng cho tới mười tám đời tổ tông Thượng Quan Vân Mộng thì mới từ từ không chế lại bản thân. Cô vừa nghe thấy tiếng trảo phủng xen lẫn phiền muộn của đối phương thì đây thần kinh trong đầu đứt ‘phụt’, ngay sau đó, sự phẫn nộ của nguyên chủ chậm rãi lan tràn trong từng tế bào.

Người bên ngoài tham gia chiến đấu khi nãy cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua trên đầu, ngay cả Tiểu Thất Nương và Thủy Hạo Nguyệt cũng ngơ ngác nhìn Thất Nguyệt, một màn này đã vượt qua phạm vi suy nghĩ của họ rồi.

Người muốn bắt cóc chi liếc lộ đỉnh đựp rồi một cái rồi chạy thẳng, còn lộ đỉnh thì chửi ầm lên vì đối phương không thêm bắt mình.

Một ông lão gầy nhom đứng bên cạnh Thủy Hạo Nguyệt ho nhẹ vài tiếng, cổ nén xúc động muốn cười ra tiếng.

-Thủy hiền chất (một cách xưng hô), ta cảm thấy lệnh ái sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu! Chắc mọi người cũng không cần hộ tống nữa đâu!

Ông lão lên tiếng, ông lão cố gắng tìm cách nói uyển chuyển nhất để nói với Thủy Hạo Nguyệt.

Thủy Hạo Nguyệt rất xấu hổ, bọn họ hưng sư động chúng như vậy mà kết quả lại bị bề mặt thể này, nhưng dù thế nào thì nữ nhi an toàn là tốt rồi.

- Lâm phiền các vị tương trợ! Sau này nếu có việc gì cần Thủy mẫu thì xin cứ báo một tiếng. Thủy mẫu chắc chắn sẽ dùng hết sức để giúp đỡ!

Thủy Hạo Nguyệt chấp tay, thi lễ cảm ơn mọi người.

Mọi người khách sáo mặt trợn rồi tiễn những người này đi.

Khi đi ngang qua xe ngựa của Thất Nguyệt, đủ loại ánh mắt bay vào trong xe.

Tuy họ quan sát khá kín đáo nhưng khó miệng cô giắt đang bán đứng nội tâm họ.

Thất Nguyệt rất muốn khóc. Giảm béo, nhất định phải giảm béo! Không ăn thì có sao, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này, bà đây không muốn lâm chìm quý hiếm nữa!

Còn cái tên giáo chủ xui xẻo kia, thì nài kết rồi!

Ở cửa hàn băng động, một thị nữ mặc đồ trắng nhỏ giọng với một thị nữ khác:

- Vì sao giáo chủ lại muốn rửa mặt thế? Đây là công pháp mới hả?

Thị nữ kia trừng mắt người hỏi một cái rồi nhỏ giọng đáp:

- Đây là điều người được phép hỏi hay sao? Muốn sống lên thì đừng nghe người khác nói lung tung!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tán Cấp Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 39: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 7

Tuy Thất Nguyệt không bị bắt đi làm lộ đỉnh nhưng quyết định đi Bách Hoa Cốc vẫn không thay đổi.

Khi mới tới Bách Hoa Cốc, tám trí Thất Nguyệt đều bị cảnh sắc nơi đây mê hoặc, Bách Hoa Cốc cực kỳ đẹp, đẹp tới mức nơi này không phải là nhân gian vậy. Vị trí địa lý của Bách Hoa Cốc khá kỳ lạ, vì có suối nước nóng ngầm nên nơi này bốn mùa đều như mùa xuân, có cả loại hoa tươi nở suốt quanh năm, hơn nữa có hơi nước của suối nước nóng bao phủ, nơi này càng giống tiên cảnh hơn. Các loại chim chóc trong cốc có màu sắc sặc sỡ, động vật nhỏ cũng đa dạng nhiều chủng loại.

Trong cốc đẹp như thế nhưng ngoài cốc lại khác biệt hoàn toàn, ngoài cốc là một đầm lầy rộng khoảng năm mươi dặm, hơn nữa ở đó còn có bày trận pháp nên muốn tiến vào cốc phải bay trên trời.

Dọc theo đường đi, Thất Nguyệt không nhìn được cảm khái, ngoại công của Thủy Phong Khinh quá giỏi, một nơi thế này có thể coi là một thắng cảnh đủ điều kiện nghỉ mát luôn rồi. Mua một nơi thế này phải tốn bao nhiêu bạc đây?

Không chỉ ngoại công có tiền mà Thất Nguyệt phát hiện cha mẹ mình cũng rất có tiền. Tuy phái Thủy Nguyệt chỉ có một ít đồng ruộng bên ngoài và ha sản nghiệp là tiểu cục nhưng điều kiện của phái Thủy Nguyệt rất tốt, khi Thủy Phong Khinh xuất giá, hồi môn của nàng rất dày.

Thất Nguyệt hỏi ra nghi vấn của mình với Thủy Hạo Nguyệt, Thủy Hạo Nguyệt cười to rồi trả lời:

- Cuối cùng heo con nhà chúng ta cũng thống suốt rồi đấy!

Với người khác, Thủy Hạo Nguyệt tất nhiên không thể nói thật toàn bộ, nhưng với con gái cưng, Thủy Hạo Nguyệt lại cẩn thận phở cập một chút kiến thức cho Thất Nguyệt.

Nói tới kiếm tiền thì phải nhắc tới Ma giáo.

Giang hồ có các môn phái lớn, các môn phái lớn phải nuôi đám đồ tử đồ tôn. Giang hồ chỉ có thể làm mấy ngành sản xuất như tiểu cục, thủy vận (vận chuyển bằng đường thủy) nếu không thì có nơi chịu danh tiếng xấu để mò đồ phường (sòng bài), kỹ viện, mà rầy thì rầy cũng không dễ làm ăn. Kiếm được lợi nhiều nhất là thủy vận, ngành này còn phải có qua lại với quan phủ, quan phủ đánh thuế rất cao, lợi nhuận rơi vào tay môn phái chỉ còn một, hai phần. Còn đồ phường, kỹ viện tuy kiếm nhiều nhưng môn phái lớn chỉ trong thanh danh nên cũng chỉ thu một chút tiền công nạp chứ bản thân sẽ không tự mò.

Như vậy vấn đề cũng nảy sinh, rốt cuộc tiền đi giang hồ, tán gái, ăn cơm, ở trọ, mua quần áo, vũ khí của mấy thiếu hiệp giang hồ và những môn phái này lấy từ đâu?

Trong tiểu thuyết, mấy vị đại hiệp vào từ điểm đều gọi nhà cần thật bò kho tương, một võ Nữ Nhi Hồng, đây chính là cách tiêu phí tiền ít nhất của các đại hiệp. Chưa từng có đại hiệp nào vào từ điểm mà kêu lên là:

- Tiểu nhị, mang một tô mì, không thêm trứng gà, một ấm trà vụn, một phòng phở thống!

Nếu kêu như thế thì võ cùng mất mặt, nếu bên cạnh còn có một vị nữ hiệp xinh đẹp thì mặt mũi gì cũng mất hết sạch.

Sức sản xuất ở cốc đại thấp, trâu bò là sức lao động chủ yếu, hầu như là không thể mua bán, thậm chí, người giết trâu cày còn bị gán tội danh mưu phản, chỉ có trâu già hoặc té chết mới được mổ bán thịt và thịt bò được bán với giá cũng không rẻ.

Rượu cũng thế, hiện tại cốc chưa có cây trồng cao sản, lương thực vẫn thiếu nhiều, rượu cất cũng là thứ xa xỉ, huống chi còn là rượu thượng đẳng thì cũng chỉ kẻ có tiền mới hưởng dụng.

Chuyện ăn uống bỏ qua cũng được nhưng là thiếu hiệp thì ít nhất cũng phải có dao kiếm, mà kỹ thuật tinh luyện kim loại cũng chưa tiến bộ, đồ sắt lại bị hạn chế, muốn có được mấy thanh kiếm tốt thì tất nhiên giá cũng chẳng dễ ăn. Có câu nói là “Cùng học văn, phú học võ” (Nghề học văn, giàu học võ). Nhóm các thiếu hiệp ít nhất cũng có con ngựa để cưỡi, chưa từng thấy thiếu hiệp nào cưỡi la đi lưu lạc thiên nhai cả nhưng loại động vật như ngựa này còn quý hơn, ngựa hơi tốt đã có giá tương đương với một chiếc Cadillac rồi, muốn nuôi một đám thiếu hiệp thì phải thấy được áp lực của môn phái lớn cỡ nào.

Những thứ này thì nhóm nhân sĩ chính phái không thể đi cướp đoạt được nhưng Ma giáo thì có thể, còn nhân sĩ chính phái lại có thể dùng cơ tiêu diệt Ma giáo để cướp đồ của họ. Điểm tốt của việc diệt trừ Ma giáo không chỉ như thế mà còn có thể xóa bỏ ý định tiêu diệt võ lâm của quan phủ, mà nhân sĩ chính phái tiêu diệt Ma giáo cũng sẽ không khiến quan phủ cử lính đi trấn áp Ma giáo. Vì vậy, tuy hai phái chính- tà vẫn dẫn đến mức người chết- ta sống nhưng đám người thù lĩnh hai bên vẫn duy trì quan hệ hài hòa vì điều.

Thủy Hạo Nguyệt là người bên chính phái, theo lý thì loại người không có căn cơ như Thủy Hạo Nguyệt sẽ không có tư cách chia một chén canh trong đó nhưng mệnh ông tốt, cười được một thế tử là hiệp nhị đại hàng thật giá thật nên dưới sự trợ giúp của nhạc phụ (cha vợ), Thủy Hạo Nguyệt có thể thể hiện ra năng lực của bản thân, tuổi còn trẻ mà đã có thể tiến vào hàng ngũ phân chia.

Đó là lý do vì sao phái Thủy Nguyệt chỉ là môn phái mới xuất hiện nhưng đệ tử trong phái lại có phúc lợi rất tốt. Phúc lợi tốt thì chiêu sinh sẽ dễ dàng,chi trong thời gian mười mấy năm ngắn ngủi, phái Thủy Nguyệt đã có địa vị vững chắc trên giang hồ.

Hiền nhiên, chuyện nội bộ thì không thể nói ra, mặt ngoài thì phải nói cho mọi người nghĩ là Ma giáo độc ác cỡ nào, sau đó lại lừa dối mấy vị thiếu hiệp phần nộ tiến lên. Chính đạo cũng hao tổn tâm huyết trong việc lừa dối này, ngoài từ tích cực tuyên truyền ra ngoài lúc bình thường, nhóm những môn phái lớn còn hợp tác lập ra một danh sách ví dụ như người giết nhiều tên Ma giáo thì có thể có tên trên bảng Hiệp Khách; mấy vị thiếu hiệp có diện mạo đẹp thì có bảng Mỹ Nam; nữ hiệp đẹp lại có võ công cao thì có bảng Quân Phương (hoa thơm cỏ lạ); trong đại hội luận võ hằng năm, mười người đứng đầu sẽ có tên trên bảng Anh Hùng; ngoài ra, còn có mấy giải thưởng dành cho người có cống hiến nhiều nhất, hay nhất, sáng tạo nhất, mười tay cự khôi tiêu diệt Ma giáo nhiều nhất. Tất cả đều không cần trao tiền mà chỉ cần một tờ giấy khen được in ấn tốn mấy đồng tiền là có thể nâng cao tinh tích cực của mọi người, còn thuận tiện in quảng cáo chống lại Ma giáo trên mấy bảng danh sách, lừa dối mọi người để họ chống lại Ma giáo. Thủy Hạo Nguyệt nói xong thì vuốt cái đầu đầy thịt của Thất Nguyệt:

- Khinh Khinh! Con đừng buồn vì chuyện hòa ly, bây giờ sắp bao vây tiêu diệt Ma giáo rồi, cha trở về sẽ làm cho Mục An trở thành người tiên phong!

Thất Nguyệt nhìn gương mặt hiền lành của cha già đẹp trai, mồ hôi lạnh chảy từ trên đầu xuống.

Ảm hiểm quá!

Ở lại với Thất Nguyệt hai ngày, cha già đẹp trai và mẹ đẹp nóng tính trở về kiếm tiền, để Thất Nguyệt và Thu Đào ở lại Bách Hoa Cốc. Bách Hoa Cốc có đủ thứ rau dưa và trái cây, còn có hai người hầu bị cấm lo việc quét tước, trồng trọt, nếu không phải cần giảm béo, Thất Nguyệt nghĩ nơi này đúng là một nơi thoải mái.

Trừ việc phải ăn uống điều độ, mỗi ngày, Thất Nguyệt còn phải kéo tám thân mập mạp chạy bộ xung quanh Bách Hoa Cốc, Thu Đào chạy theo phía sau cầm một cây gậy nhỏ làm huấn luyện viên ma quý, giám sát Thất Nguyệt, chỉ cần cô chạy chậm một chút là cây gậy sẽ đâm qua đây.

- Tiểu thư, người nhỏ lại sự nhọc nhằn của giáo chủ Thiên Ma giáo đi, lòng tự tôn của người có thể cho phép người tiếp tục nghỉ ngơi sao?

Thất Nguyệt mệt tới mức không động đậy nổi nhưng Thu Đào ở phía sau lại bắt đầu là lên nhằm khích lệ Thất Nguyệt tiếp tục chạy bộ.

Khi Thất Nguyệt còn ở trong trại huấn luyện, cô cũng chưa từng khổ sở như thế này, điều kiện thể chất khi đó của cô rất tốt, huấn luyện viên trong trại huấn luyện sẽ chế định phương pháp huấn luyện thích hợp dựa theo thể chất mỗi người, còn có chuyên gia dinh dưỡng, còn có bác sĩ chăm sóc, mệt mỏi thì có thợ mát xa giúp đỡ giảm bớt mệt mỏi, cực kỳ có tính người.

Nhưng bây giờ, Thất Nguyệt đã bắt đầu từ bây giờ sáng, ba tiếng rồi mà chưa nghỉ ngơi. Thu Đào thấy Thất Nguyệt thật sự không thể động đậy nữa thì dùng một xe đẩy bằng tay đẩy cô về.

Ngày qua ngày, trong sự huấn luyện gain khổ này, qua ba tháng ngắn ngủi, Thất Nguyệt đã gầy xuống được năm mươi cân (1 cân=10 lạng). Nhắc tới khoảng thời gian này, tất cả đều là nước mắt, cô điều, khi nhìn thấy bản thân yếu đuối, tính tế trong gương, Thất Nguyệt đã cảm thấy hy vọng của cuộc đời rồi.

Theo thân thể từng ngày gầy xuống, võ công của Thất Nguyệt cũng bắt đầu được luyện tập. Sách này cũng không uống giá hai trăm điểm kinh nghiệm, nếu như đưa vào giang hồ chắc sẽ gây nên một trận phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Công pháp này tên là bí tịch Lăng tiêu, trong đó có công pháp về nội công, kiếm thuật, chưởng pháp, khinh công. Bí tịch Lăng Tiêu này thiên về tốc độ, trong đó có một công pháp khinh công tên Bích Lạc Khinh vũ, nếu luyện thành công thành thì tốc độ sẽ quý mị như bóng ma.

Đúng như lời Tiêu Thất Nương, tu chất của thân thể này rất tốt, cộng thêm nỗ lực của Thất Nguyệt, trng khoảng thời gian này đã tiến vào sơ cấp.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Tán Cáp Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Nhật ký chế tạo mỹ nữ võ lâm 7

Thất Nguyệt gầy xuống thay đổi rất nhiều nên bây giờ Thu Đào lại cảm thấy Thất Nguyệt hiện tại không có cảm giác không thật.

Lúc mập nhìn không ra nhưng giờ Thất Nguyệt mới phát hiện: Thủy Phong Khinh rất biết kín. Năng kế thừa hết ưu điểm của cha mẹ, đường nét như hoa giống Thủy Hạo Nguyệt nhưng đôi mắt rất giống Tiêu Thất Nương, là cặp mắt phương xinh đẹp, khẽ nhướng lên sẽ có cổ khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng pha thêm chút quyền rũ. Năm đó, Tiêu Thất Nương và Thủy Hạo Nguyệt đều nằm trong những người đẹp nhất, hôm nay, Thủy Phong Khinh lại là hậu sinh khả úy (Nghĩa là lớp người sau (người trẻ) nhưng lại rất đáng phục, đáng nể, tài giỏi, những bậc thế hệ đi trước không thể xem thường), tướng mạo này được cho là khuyên quốc khương thành thì cũng không phải nói quá.

Bởi vì gầy xuống quá nhanh nên Thất Nguyệt cảm thấy da cũng không đẹp nữa. Cô lại bắt đầu kế hoạch làm đẹp. Có câu nói "một trắng che trăm xấu", huống chi cô phải làm mỹ nhân đệ nhất thiên hạ thì hiển nhiên phải có làn da trắng nõn rồi.

May là Thủy già võ được không ít bạc, Thất Nguyệt cũng không khách khí mua rất nhiều bột ngọc trai, mỗi ngày đều pha chúng với loại mặt đặc thù của Bách Hoa Cốc rồi thoa một lớp mỏng lên mặt.

Nếu như để người ngoài nhìn thấy thì nhất định sẽ mắng Thất Nguyệt phá sản, bột ngọc trai cũng không có gì ghê người loại mặt này lại cực kỳ quý giá, chỉ có ở Bách Hoa Cốc. Mặt này tên là Ngọc Thần Mặt, là do hoa Ngọc Thần ở Bách Hoa Cốc sản xuất ra. Hoa Ngọc Thần có thể giải rất nhiều loại độc, đồng thời nó còn có thể trị các loại nội thương. Sau khi ủ thành mặt, nó còn có tác dụng trợ giúp tu luyện nội lực, bảo dưỡng kinh mạch, đưa ra ngoài có thể bản với giải trên trời.

Có điều, Bách Hoa Cốc có rất nhiều loại mặt này, ngoại công của Thất Nguyệt gần như không hề tới đây, cũng không nhớ rõ chuyện mặt hoa. Bách Hoa Cốc đều giao cho hai người hầu bị cấm chăm sóc, người hầu cũng cứng võ cùng thật thà, cắt mặt xong thì niệm phong vô cật vào kho, sau đó tích trữ nó, khi Thất Nguyệt phát hiện thì hăm đã đầy mặt rồi.

Sau một ngày luyện công, Thất Nguyệt thoa mặt nạ dưỡng da rồi nằm trên ghế trong viện, gió chiều thổi qua, Thất Nguyệt thoải mái hừ vài tiếng.

- Tiểu thư, tiểu thư, người đoán xem nô tỳ bắt được trộm nè!

Thu Đào còn chưa đi vào sân đã là lời.

Ở chung một khoảng thời gian, Thu Đào càng lúc càng hoạt bát, không còn đáng vẻ cẩn thận, dè dặt khi Thất Nguyệt mới gặp.

Người không phận sự thì sẽ không vào Bách Hoa Cốc được, sao ở đây lại có kẻ trộm được? Thất Nguyệt nghi ngờ ngồi dậy, thấy Thu Đào đang dắt một nam tử đeo mặt nạ bạc bị trói thành cái bánh tét tới.

Thất Nguyệt lấy khăn khô mìn thấm nước trong bồn bạc kể bên rồi lau sạch mặt nạ trên mặt.

Sau khi chỉnh tề, Thất Nguyệt xoay người đang bị trói, quỳ trên mặt đất.

Người nọ bị trói cũng không giẫy giụa, tuy trông khá chật vật nhưng vẫn kiệt ngạo như cũ. Khi Thất Nguyệt xoay mặt lại, trong mắt người nọ hiện lên một tia kinh diễm.

Thất Nguyệt chỉ lên hần một cái rồi ngẩng đầu hỏi Thu Đào:

- Người bắt được hần bằng cách nào?

Thu Đào cầm bình mặt trong tay, vào khoa tay múa chân vừa nói với giọng khoe công với Thất Nguyệt:

- Tiểu thư nói buổi tối muốn uống nước mặt, mặt trong phòng bếp cũng không còn bao nhiêu nên nô tỳ đi xuống hầm mặt! Không ngờ lại gặp tên trộm này trốn ở đó, nhìn thấy nô tỳ mà còn muốn đánh lên nô tỳ, sau đó bị nô tỳ đánh ngã. Không biết là hần ta vào đây bằng các nào nữa! Tiểu thư, chúng ta phải thăm vấn hần ta thật kỹ càng để biết hần ta còn đồng bọn hay không, có phải vào đây để hại chúng ta hay không!

Thu Đào tức giận đá người nọ một cước, một cước này làm cho sát khí lạnh lùng lóe lên trong mắt nam tử kia. Sát khí dày đặc khiến Thu Đào hoảng sợ tới mức nháy lên, bị hù dọa tới mức mềm chân, thiếu chút nữa đã té ngã. Nhưng chỉ một thoáng sau, Thu Đào đã tỉnh táo lại, hần ta bị trói lại rồi, năng ta cần gì phải sợ nữa.

- Trừng cái gì mà trừng! Ti nữa người sẽ biết tay ta, ta sẽ rút hết móng tay của người, xem người có chịu khai thật không, mang mặt nạ lên lên kút lút thế này chắc chắn không phải là người tốt!

Thu Đào buồn bực tháo mặt nạ của người kia xuống, dưới mặt nạ để lộ ra gương mặt tuấn mỹ, Thu Đào nhìn xong thì không khỏi sùng sốt, tên trộm này đẹp trai ghê!

Thất Nguyệt cũng không xen vào quá trình này, chỉ ở bên cạnh, vừa lẳng lẳng uống trà vừa nghĩ cách vào cốc tay sao lại bị tiết lộ ra ngoài. Sau khi Thu Đào tháo mặt nạ xuống, Thất Nguyệt phun thẳng trà trong miệng ra ngoài, ho khan xong thì nở nụ cười, đúng là "đi môn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công"!

Ý trời rồi! Nếu không thì sao lại có câu "phong thủy luân chuyển" chứ! Cự nhiên thật sự có ngày hần rơi vào tay cô!

- Không cần thăm vấn! Ta biết tên này!

Thất Nguyệt nhìn nhả dựa nghiêng trên ghế nằm, thời tiết nóng nực, vốn dĩ cô đã mặc ít, một thân lụa mỏng màu tím nhạt tán mát ra để lộ đường cong hoàn mỹ của cô. Mái tóc đen dài cũng chỉ dùng sợi buộc lại một chút, vì vừa lau mặt nên gương mặt nhìn như đoá hoa đào còn vương giọt sương, mắt phương hơi hợp lại, sự quyến rũ xen lẫn với vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, xinh đẹp như tiên nữ lạc đường nơi phạm trần.

- Tiểu thư biết hần ta à?

Thu Đào hơi nghi hoặc nhìn Thất Nguyệt rồi lại nhìn nam tử bị trói trên đàn một chút.

- Nhắc đến tên hán thi chắc ngươi cũng biết đấy! Thượng Quan Vân Mộng, nghe quen tai không?

Khóe miệng Thất Nguyệt cong nhẹ, ghé mắt nhìn Thượng Quan Vân Mộng rồi nói.

- Thượng Quan Vân Mộng, Thượng Quan Vân Mộng, sao nghe quen thế nhỉ? A...không thể nào, là giáo chủ Ma giáo sao?

Thu Đào hét lớn, nhào về phía trước, kéo gần khoảng cách với Thượng Quan Vân Mộng. Tuy ngày bị bắt cóc, Thu Đào ở cạnh Thất Nguyệt nhưng chỉ mới nhìn thoáng qua thì nàng ta đã bị đánh bất tỉnh rồi, căn bản là không nhìn thấy diện mạo của Thượng Quan Vân Mộng.

- Đứng rồi đó! Chính là giáo chủ đại nhân có mặt cao hơn đầu đó! Đứng là ai cũng có lúc xui xẻo, xem ra giáo chủ đại nhân của chúng ta đã bị mất hết võ công rồi! Nếu không thì sao hôm nay ngươi có thể bắt được hán, hôm nay còn thực sự rơi vào tay ta nữa! Thu Đào à, ngươi nói ta nên đền đáp thế nào đây!

Thất Nguyệt chậm rãi đứng lên, cầm quạt tròn trong tay vỗ vỗ lên gương mặt Thượng Quan Vân Mộng, vừa nói vừa cười.

Thu Đào còn chưa hoàn hồn từ cú sốc nàng ta bắt được giáo chủ Ma giáo làm tù binh, trợn mắt há mồm nhìn Thượng Quan Vân Mộng.

Lớn như vậy rồi mà Thượng Quan Vân Mộng còn chưa từng bị người khác đối xử thế này, trong giáo của hán có người làm phản, nhân thời cơ hán đang cưỡng ép đột phá Ma công tăng bảy, khi cánh giới của hán còn chưa ổn định thì tà hộ pháp hán tin tưởng lại phá hủy cơ quan trọng động bằng, xông vào trong, hán bị cắt ngang giữa chừng nên chân khí đi ngược chiều, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma. Thượng Quan Vân Mộng nhanh trí tự chặt đứt kinh mạch mới tránh khỏi kết cục bạo tử (cơ thể nổ tung) mà chết. Tà hộ pháp muốn giết hán nhưng dù Thượng Quan Vân Mộng đã tẩu hỏa nhập ma, hán cũng không phải là kẻ dễ bị đánh chết như thế. Cuối cùng hán trốn thoát được nhưng vì tẩu hỏa nhập ma, lúc trốn còn dùng bí pháp nên toàn thân không thể sử dụng võ công, trừ phi dưỡng tốt kinh mạch lại, nếu không thì tương lai sẽ thành phế nhân (người tàn phế).

Thứ có thể ôn dưỡng, tu bổ kinh mạch chính là mặt Ngọc Thần, Thượng Quan Vân Mộng biết Bách Hoa Cốc là nơi duy nhất có loại mặt này mà trước đây, hán từng lên phá giải được phương pháp xâm nhập vào cốc, nơi này lại khá an toàn nên Thượng Quan Vân Mộng vốn dĩ muốn tới đây dưỡng thương cho tới khi khỏi hán. Nhưng hán không ngờ là Bách Hoa Cốc nhiều năm không có ai, tại sao bây giờ lại có người vào ở, làm hại hán bị phát hiện rồi bị tóm. Hán nhất định hoàn trả gấp mười lần nỗi nhục hôm nay trong tương lai, còn dám đá hán nữa, Thượng Quan Vân Mộng đáng lên sát ý, đợi hán khỏi rồi thì phải thiên dai vạn quả nhà hoàn kia.

Sau khi gặp, nữ tử kia lại khiến hán có cảm giác rá kỳ quái, hán không có ấn tượng gì về cô nương này nhưng đối phương rõ ràng là biết hán, hơn nữa hình như còn có thù oán với hán nữa.

- Bàn tọa không biết đã từng đựng chạm người thế nào nhưng nếu ngươi biết bàn tọa là ai mà hôm nay còn làm như thế, ngươi không sợ sau này bàn tọa sẽ chém người thành nhiều mảnh sao?

Tuy Thượng Quan Vân Mộng là tù nhân nhưng hán không hề có chút tự giác nào của tù nhân, giọng điệu vẫn là vênh vào hung hăng, trong mắt đầy tia uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hối Tẫn Cấp Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.